

သောင်းဂျပိုင်

ဒေါက်တာစိုးထိုက်နှင့် နေအဝင် ညအကျား တစ္ဆေမြူးတဲ့တော

- ဆယ်နှစ်တစ်ကြိမ်ခြောက်တဲ့တစ္ဆေ
- အတွဲလိုက်ခြောက်တဲ့ သရဲရုံတွဲ
- သေဆုံးစဉ်ကာလက ဖြစ်ပျက်ခဲ့အတိုင်း
- သရုပ်ပြခြောက်လွန်နေသည့် တစ္ဆေဆုံးကောင်
- ဆယ်နှစ်တစ်ကြိမ်ခြောက်သည့် တစ္ဆေများကို အချိန်အတိအကျစောင့်ကြည့်၍
ရုပ်သေရုပ်ရှင်ကင်မရာများဖြင့် ဖုတ်တမ်းတင်ရိုက်ကူးခဲ့ကြသည့်
မနောဝိညာဉ်သုတေသီ ဒေါက်တာစိုးထိုက်နှင့်အဖွဲ့၏ အိုမင်းစွန်းစွာစားမှုများ

ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ်... ရင်ခုန်လှိုက်မောဖွယ်... ဂန္ထိတဆန်းကြယ်တစ္ဆေတစ်လမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၀၀၀၁၀၀၁၀၇
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၀၁၀၅၀၉၀၇

◆
 ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် > (၂၀၀၇ နိုဝင်ဘာ)
 အုပ်စု > (၅၀၀)

◆
 မျက်နှာဖုံး > နိဂုံး
 ကွန်ပျူတာစာစီ > *Quality*
 အတွင်းဖလင် > *Quality*

◆
 နော်ဆဲနေမူး(ချာလီပုံနှိပ်တိုက်)၊ (၀၈၂၇၇)
 အမှတ် ၁၂၊ အလုံလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

◆
 ထုတ်ဝေသူ

မခင်မာရွှေ၊ (၀၃၉၀၅) (မြို့)၊
 ၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

◆
 တန်ဖိုး > ၁၅၀၀ - ကျပ်

ဒေါက်တာစိုးထိုက်၏ မိတ်ဆက်အမှာစာ

ကျွန်ုပ်ဒေါက်တာစိုးထိုက်သည် ဆရာဝန်တစ်ဦးပင်ဖြစ်လင့်ကစား အသက် ၄၀ အရွယ်မှစ၍ ဆေးကုသခြင်းအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ကာ ကျွန်ုပ် ဝါသနာပြုင်းပြသောလုပ်ငန်းတွင်သာ အာရုံနှစ်၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အသက် ၄၀ အထိသာ အစိုးရဆေးရုံများတွင် ဝန်ထမ်း ဆရာဝန်အဖြစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်မှစ၍ ဝန်ထမ်းအဖြစ်မှ နှုတ်ထွက်ကာ ကျွန်ုပ်စိတ်ဝင်စားသော ဝိညာဉ်လောက၊ နာမ်လောကဆိုင်ရာ လေ့လာမှုသုတေသနလုပ်ငန်းများတွင် အာရုံနှစ်၍ လျှပ်ရှားခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်ဝန်ထမ်းဘဝတွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ပညာတော်သင် ခရီးသွားရောက်ခဲ့ရသေးရာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံရှိ 'ဗြိတိသျှ မနောသုတေသန' အသင်းကြီးသို့ဝင်ထွက်သွားလာခဲ့ပြီး ထိုအသင်းကြီးတွင် တစ်ဦးတည်းသော မြန်မာနိုင်ငံသားအသင်းဝင် တစ်ဦးအဖြစ် အသင်းဝင်ရောက်ခဲ့လေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီးနောက် ဝန်ထမ်းအဖြစ်မှ နှုတ်ထွက် ပြီးချိန်တွင် မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်ရှိ ကျွန်ုပ်လေ့လာတွေ့ရှိသမျှသော ဝိညာဉ်၊ နာနာဘာဝ၊ စုန်၊ အစွှေ၊ ကဝေ၊ ဥစ္စာစောင့်၊ လူဝင်စား၊ မှော်အစရှိသည့် နာမ်လောကဆိုင်ရာ ကိစ္စရပ်များကိုလေ့လာသုတေသနပြုခဲ့ပေသည်။ ကျွန်ုပ် လေ့လာတွေ့ရှိခဲ့သောအမျိုးမျိုးအနက် သက်သေသက္ကာယခိုင်လုံသော ဖြစ်ရပ် များကို လန်ဒန်ရှိ မနောသုတေသနအသင်းကြီးသို့ အထောက်အထား အချက် အလက်များနှင့်အတူ ရေးသားပေးပို့ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်တွေ့ရှိချက်များအား အသင်းကြီးမှ အခါအားလျော်စွာ ထုတ်ဝေ သော စာစောင်၊ စာအုပ်များတွင် ဖော်ပြခဲ့ရာ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်ရှိ ဝိညာဉ် သုတေသန ပညာရှင်များကြားတွင် ကျွန်ုပ်အမည်မှာ အတန်အသင့်ထင်ရှားလျက်ရှိပေပြီ။

၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အမျိုးတစ်ခုအတွက် မန္တလေးမြို့သို့ သွားရောက်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်၏လုပ်ငန်းများကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ သည့်လူငယ်လေးတစ်ဦးနှင့် ရင်းနှီးသိကျွမ်းခဲ့ရလေသည်။ ထိုလူငယ်သည် စာဝေ

ရေးသားရန် ကြိုးစားလေ့လာနေသော စာပေဝါသနာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ရုံမက မနော သုတေသနလုပ်ငန်းများကိုလည်း စိတ်ဝင်စားလှပေသည်။ လူငယ်က ကျွန်ုပ် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ရေးသားသော ဆောင်းပါးအချို့ကို ဖတ်ရှုခဲ့ဖူးပြီးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့ဩရသေးသည်။

လူငယ်သည် ကျွန်ုပ်သွားရောက်လိုသည့်နေရာများကို သူ၏ မော်တော် ဆိုင်ကယ်လေးဖြင့် လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးရုံမက၊ ကျွန်ုပ်တွေ့ဆုံလိုသောလူများကို ဆက်သွယ်ပေးခြင်း၊ စုံစမ်းပေးခြင်းများပြုလုပ်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်မှာ များစွာ ကျေးဇူးတင် မိပေ၏။

နောက်ပိုင်းတွင်လည်း လူငယ်နှင့်ကျွန်ုပ်သည် အဆက်အသွယ်မပြတ်ခဲ့ ပေ။ သူ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်လာသည့်အခါတိုင်းလည်း ကျွန်ုပ်ထံ ဝင်ရောက် လည်ပတ်လေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ် သုတေသနပြုခဲ့သောအမှုတွဲများကို လေ့လာဖတ်ရှု၏။ ဖြစ်ရပ်များကိုလည်း သေချာမေးမြန်း၍ မှတ်စုတွင်မှတ်သားထားပေ၏။

၂၀၀၃ ခုနှစ်၏ ဖိုးရာသီနေ့တစ်နေ့တွင် ထိုသူငယ် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာပြန်ရာ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ကျွန်ုပ် အတွက် အံ့ဩစရာ၊ အားရစရာ လုပ်ရပ်များကို ထိုသူငယ်က ယူဆောင်လာခဲ့ပေသည်။

‘ကျွန်တော် စာရေးဝါသနာပါတာကို ဆရာကြီးလဲအသိပဲ။ အခု ကျွန် တော် ဝတ္ထုတချို့ရေးထားပါတယ်ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်ရေးတဲ့ဝတ္ထုတွေကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် လေ့လာသုတေသနပြုထားတဲ့ ဖြစ်ရပ် တွေကို ဝတ္ထုပုံစံနဲ့ရသပါအောင် ပြန်ရေးထားတာပါ။ ဆရာကြီးဖတ်ကြည့်ပြီး ဝေဖန်ချက်ပေးပါဦး။ ဆရာကြီးကျေနပ်တယ်ဆိုရင် လူအများဖတ်ရှုနိုင်အောင် စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေချင်ပါတယ်။ စာအုပ်ထုတ်ဖို့လည်း ဆရာကြီးဆီက ခွင့်ပြု ချက်ရလိုပါတယ်’

လူငယ်က သူရေးသားပြီးစီးထားသည့် စာမူများကို ကျွန်ုပ်အား ပေးအပ် ခဲ့ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဝတ္ထုအဖြစ်ရေးသားထားသော ၎င်းစာမူများအား ဖတ်ရှု ကြည့်ရာ ဖြစ်ရပ်များကို ကိုယ်တိုင်သုတေသနပြုခဲ့သော ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ပင် ဇာတ်ကြောင်းကိုသိပြီးဖြစ်ပါလျက် ရင်ခုန်ထိတ်လန့်ခြင်း၊ အံ့ဩတုန်လှုပ်ခြင်း များကို ခံစားရပေ၏။ ယင်းသို့ခံစားရသည်မှာအခြားကြောင့်မဟုတ်။ ၎င်း၏ ဇာတ်လမ်းဖွဲ့စည်းပုံ၊ ရေးသားမှုကျွမ်းကျင်ပုံများကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဆောင်းလုလင်က အချို့ဝတ္ထုများတွင် ကျွန်ုပ်အား ဇာတ်ကောင်အဖြစ် ထည့်သွင်းထားပြီး အချို့ဝတ္ထုများ၌ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လေ့လာသုတေသန

ပြုခဲ့သည့်အတိုင်း ရေးသားထားသည်။ အချို့ဝတ္ထုများတွင်ကား ဖြစ်ရပ်ကို ဝတ္ထုသဖွယ် သရုပ်ဖော် ရေးသားထားပေ၏။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်ုပ်၏ အတွေ့ကြုံများကို ရသပါသောဝတ္ထုသဖွယ် တန်ဆာဆင်ရေးသားထားသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်မိပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်များ သိရှိရန် အလိုငှာ ကျွန်ုပ်၏ လေ့လာတွေ့ရှိချက်များကို စာပေဖြင့် ရေးသားတင်ပြရန် စိတ်ကူးမှာ မဆွဲကတည်းကပင် ရှိခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ မအားလပ်ခြင်း၊ မြန်မာစာရေးသားရာတွင် ကျွမ်းကျင်မှုမရှိခြင်း (ကြားဝါခြင်းမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားခြင်းကိုသာ ကျွမ်းကျင်ပါသည်)တို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ဆန္ဒများ နှောင့်နှေးခဲ့ရပေ၏။ ယခု ကျွန်ုပ်ခင်မင်သောလူငယ်က 'ဆောင်းလုလင်' ဆိုသောကလောင်အမည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အတွေ့အကြုံများကို ရသပါသော ဝတ္ထုသဖွယ် စိကုံးရေးသားပေးသည့်အခါ ကျွန်ုပ်၏ အာသာဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေးရာရောက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ များစွာ ကျေးဇူးတင်ရပေ၏။ ဆောင်းလုလင်က အချို့ဖြစ်ရပ်များကို နေရာဒေသ၊ ကာယကံရှင်တို့၏ အမည်နာမများ ပြောင်းလဲရေးသားထားပေရာ ဤသည်မှာလည်း ဖြစ်သင့်သော အချက်တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ အချို့ဝတ္ထုဌာနကား ဖတ်ရှု၍ပိုအဆင်ပြေစေရန် စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်ကောင်များဖြည့်စွက်ထားသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ဤသည်မှာလည်း ရသဝတ္ထုအဖြစ် တင်ပြသည်ဖို့ ဖတ်ရှုသူများအဖို့ အရသာပို၍ပြည့်ဝစေမည်ဟု ယူဆပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်သာ ဤဖြစ်ရပ်များကို စာဖြင့် ရေးသားတင်ပြရလျှင် အချက်အလက်များပါသော ဆောင်းပါးရှည်ကြီးသဖွယ်သာ ဖြစ်နေမည်ဖြစ်ပြီး၊ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းမည်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံရပေသည်။ ဆောင်းလုလင်က စာဖတ်ပရိသတ်များကို ကျွန်ုပ်တင်ပြလိုသော အကြောင်းအရာများအား ကျွန်ုပ်ကိုယ်စား ရသဝတ္ထုအနေနှင့်တင်ပြပေးသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ သို့ပါ၍ ဆောင်းလုလင်ဆိုသောသူငယ် နောက်တစ်ခေါက် ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်၏သဘောထားကို မေးမြန်းသည့်အခါ ကျွန်ုပ်က ၎င်း၏ စာပေရေးသားခြင်း အတတ်ပညာကိုချီးကျူးကာ ဝတ္ထုများအဖြစ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလိုပါက ထုတ်ဝေနိုင်ပါကြောင်း ကျေနပ်စွာဖြင့် ခွင့်ပြုချက်ပေးလိုက်ရပါသတည်း။

ဒေါက်တာစိုးထိုက်

မနောဝိညာဉ်သုတေသီ

M.B.,B.S., M. Med. Sc, M.P.H (London)

အပိုင်း [၁] မြိုင်ယောင်ပိုးဝါး အတိတ်ပန်းချီကား

အချိန်ကာလကား ၁၉၈၂ ခုနှစ်ဖြစ်ပေသည်။

ညားကာစဦးမောင်နှံဖြစ်သော ကိုကောင်းတင်နှင့် မာလာမွန်တို့သည် ကိုယ်ပိုင်ကားလေးကို မြောက်ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ်၏ အဝေးပြေးလမ်းမအတိုင်း မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

ဤခရီးစဉ်သည် သူတို့အတွက် ပျားရည်ဆမ်းခရီးစဉ်ဆိုလျှင်လည်း မမှားပါပေ။

၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၂ ရက်နေ့တွင် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပ၍ လက်ထပ်ခဲ့သော ဇနီးမောင်နှံအသစ်စက်စက်အတွက် ပထမဆုံး ခရီးစဉ်လည်း ဖြစ်ပေသည်။ ကိုကောင်းတင်မှာ အသက် ၂၃ နှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း အစိုးရ၏ အရေးပါအရာရောက်သောဌာနကြီးတစ်ခုတွင်အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည်အားလျော်စွာ အားလပ်ချိန် နည်းလှပေသည်။ တာဝန်ကျေပွန်တတ်သောသူဖြစ်၍လည်း အကြောင်းမဲ့ ရုံးမှခွင့်ယူခြင်းမျိုးမပြုလိုခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့် လက်ထပ်ပြီးသည့်တိုင် ဇနီးသည်နှင့်အတူ မည်သည့်ဒေသကိုမှ ခရီးမထွက်ဖြစ်ခဲ့။

လက်ထပ်ပြီး ၅ လအကြာမှသာ အကြောင်းသင့်၍ ယခုလို ထွက်လာနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အကြောင်းသင့်သည်ဆိုရာမှာလည်း ကိုကောင်းတင်သည် သူတို့ဌာနအကြီးအကဲကြီး၏ ကိုယ်ရေးအရာရှိဖြစ်နေ၍ အားလပ်သည်ဟူ၍ မရှိသ

လောက်ဖြစ်နေရာမှ ... ယခုလပိုင်းတွင် အထက်အရာရှိကြီး နိုင်ငံခြားခရီး ထွက်ခွာသွားသောကြောင့် တာဝန်တချို့မှလွတ်လပ်သွားစဉ် ခွင့်(၁၀)ရက် ယူ နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကိုကောင်းတင်နှင့်မာလာမွန်တို့ဇနီးမောင်နှံသည် ကိုယ်ပိုင်ကားဖြင့်ပင် ခရီးထွက်လာခဲ့ကြ၏။

သူတို့ ခရီးထွက်ခဲ့သောအချိန်မှာ သြဂုတ်လကုန်ပိုင်း ဖြစ်ပါ၏။ မိုး ကာလဖြစ်သော်လည်း အချိန်ရွေးမနေအားဘဲ ခွင့်ရတုန်းထွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။

သူတို့ ဦးတည်ချက်ထားသောနေရာမှာ သူငယ်ချင်းဖြစ် သူ ဒေါက်တာ မျိုးအောင် အခြေချနေထိုင်သည့် ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းသို့ဖြစ်လေသည်။

ဒေါက်တာမျိုးအောင်သည် ကျောင်းဆင်းပြီးကတည်းက အစိုးရ အလုပ် ဝင်မလုပ်ဘဲ ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်းရှိ သူ၏ဇာတိရွာကြီးတွင် ဆေးခန်းဖွင့်၍ အောင် မြင်နေသူဖြစ်သည်။

ကိုကောင်းတင်တို့ မာလာဆောင်ကို ရောက်လာစဉ်က သူနေသည့် 'ကျောက်ကွေ့ရွာ'သို့ အလည်အပတ်လာပါရန် အထပ်ထပ်ဖိတ်ခေါ်ခဲ့လေ သည်။ ကျောက်ကွေ့ရွာသည် ရွာဆိုသော်လည်း မြို့အဆင်အတန်းမီအောင် စီးပွားရေးဖြစ်ထွန်းကြောင်း၊ လူနေမှုမှာလည်း မြို့ပြဆန်ကြောင်းများပြောပြ၍ လာလည်ဖြစ်အောင် လာလည်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ပေသည်။

ခွင့်ရတုန်းအချိန်မှာ ခရီးထွက်ရန်စဉ်းစားရာ ဒေါက်တာမျိုးအောင် ဖိတ်ခေါ်ထားသည်ကို သတိရ၍ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းကို ဦးတည်ကာ ထွက်ခွာ ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ခွင့်ရက်မှာ (၁၀)ရက်ပင်ရခဲ့သည်မို့ ကိုကောင်းတင်တို့သည် ရန်ကုန်- ပြည်လမ်းမှပတ်ကာ ပြည်၊ မကွေးရှိဘုရားများကို ဝင်ဖူးခဲ့သည်။ ထိုမှ ပုဂံ ဘုရားများကို ဝင်ဖူးကာ မန္တလေးသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။ မန္တလေး၌ နှစ်ညအိပ်ပြီး စစ်ကိုင်း၊ မင်းကွန်း နှံ့အောင်လည်း သွားရောက်နိုင်ခဲ့၏။

ခရီးထွက်ခဲ့ပြီး ငါးရက်မြောက်နေ့ရောက်မှ သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာ မျိုးအောင်ရှိရာ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းသို့ ခြေဦးလှည့်နိုင်ပေတော့သည်။

ထိုနေ့သည် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၄၄ ခုနှစ် ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ခရစ်နှစ်အရ ၁၉၈၂ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့ ဖြစ်ပေသည်။

ကိုကောင်းတင်တို့သည် မနက်စောစောတွင် မန္တလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြပြီး ပြင်ဦးလွင်၌ ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်၊ ဘီအီးရေတံခွန်၊ ပိတ်ချင်းမြောင်စသည်တို့ကို ဝင်ရောက်လည်ပတ်ခဲ့သေးသည်။

ထို့ကြောင့်... မြောက်ပိုင်းရမ်းပြည်နယ်သို့ အဝင်တွင် မှောင်ရီပျိုး
နေလေပြီ။

ကိုကောင်းစာင်က ပါလာသောကံင်မရာလေးဖြင့် ရှုခင်းလှလှမြင်တိုင်း
ကားရပ်ကာ ဓာတ်ပုံဆင်းရိုက်နေသည့်အတွက်လည်း ဤမျှ ကြာမြင့်သွားခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ကိုကောင်းတင်က လှပသောရှုခင်းတွေ့တိုင်း ချစ်နီး မာလာမွန်ကို
ရှုခင်းရှေ့ရပ်စေကာ စံပြမယ်လုပ်၍ ဓာတ်ပုံရိုက်လာခဲ့လေသည်။ တောင်ပေါ်
ရှုခင်းဆိုသည်ကလည်း ကိုကောင်းတင်တို့လို ရန်ကုန်သားများအဖို့ အမြင်ဆန်း
နေသည်။ မြင်ကွင်းများကလည်း စိမ်းစိုသောတောအုပ်၊ ရောင်စုံတောပန်းများ၊
တောင်တန်းတောင်စဉ်အသွယ်သွယ်၊ မြူခိုးတိမ်လိပ်များနှင့် ဒေသခံ တောသူ
တောင်သားတို့၏ ကွဲပြားသောစတ်စားဆင်ယင်မှုများကို လမ်းတစ်လျှောက်
မြင်တွေ့လာခဲ့ရသည်။

ကိုကောင်းတင် ဓာတ်ပုံရိုက်လွန်း၍ မာလာမွန်ပင် ပြီးငွေ့လာခဲ့လေပြီ။

‘ကဲ ... ကိုကို၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို လမ်းမှာတင် မှောင်သွားလိမ့်မယ်၊
ကိုကိုကင်မရာကို သိမ်းလိုက်ပါတော့’

မာလာမွန်က သတိပေးလိုက်ရသည်။

‘ကိုမျိုးအောင်နေတဲ့ရွာက လမ်းမကြီးကနေ တော်တော် ချိုးကွေ့ပြီး
ဝင်ချဦးမှာဆို၊ တစ်ခါမှမရောက်ဖူးတဲ့နေရာကို မှောင်မှောင်မည်းမည်းကြီးထဲ သွား
နေရပါဦးမယ် ကို’

ကိုကောင်းတင်က ကင်မရာကို ပိတ်သိမ်းလိုက်ကာ မာလာမွန်ဆီသို့
ကမ်းပေးလိုက်သည်။

‘ကဲ မွန်ပဲသိမ်းထားပေတော့၊ ကိုကိုလက်ထဲမှာရှိရင် ရိုက်ချင်စိတ်
ပေါက်နေဦးမယ်’

မာလာမွန်က ကင်မရာလေးကို လက်ပွေ့အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်
လေသည်။

ထို့နောက် လင်မယားနှစ်ယောက်သား ကားပေါ်ပြန် တက်ကာ မောင်း
ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

‘ကိုမျိုးအောင်တို့ရွာကို တော်တော်များ ရှာရဦးမလား မသိဘူး’

နယ်ခရီးကိုတစ်ခါမှမထွက်ဖူးသည့် ရန်ကုန်သူ မာလာမွန်က စိုးရိမ်စွာ
ညည်းလိုက်လေသည်။

‘ကိုယ့်မှာ မြေပုံပါပါတယ်၊ လမ်းမှာလည်း လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်ရှိတယ်

ပြောတယ်မှန်။ မျိုးအောင်ရွာက ရွာဆိုပေမဲ့ မြို့ကလေးလောက်ရှိတာပါတဲ့၊
မိုးရိပ်ပါနဲ့မှန်'

'ဟော ... ကို၊ မိုးတွေရွာလာပြန်ပြီ'

သူတို့ကား စအထွက်မှာပင် မိုးများက တဖွဲဖွဲရွာသွန်းလာလေသည်။

မိုးကာလဖြစ်သော်လည်း ခရီးစဉ်တလျှောက်၌ မိုးရွာသည်ကို သိပ်မတွေ့ခဲ့ရပါချေ။ သူတို့ထွက်ခွာလာသည့် ခရီးစဉ်ကလည်း မိုးခေါင်သော အညာဒေသတစ်လျှောက်မို့ မိုးနှင့်ကင်းလွတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပြင်ဦးလွင်အထွက်ရောက်မှသာ မိုးရွာသည်နှင့် မကြာခဏ ကြုံရ တော့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးက သဲသဲမဲမဲလည်းမဟုတ်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း စွေ၍ ခပ်ပါးပါးသာ ရွာသွန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ နေဝင်ရီတရော အမှောင်နှင့် မိုးသားတိမ်လိပ်တို့၏ အမှောင်တို့ရောနှောကာ အတန်ငယ် မှိုင်းရိသွားခဲ့လေပြီ။

တစ်နေရာအရောက်တွင် အတန်ငယ်မတ်စောက်သည့် တောင်ကုန်း တစ်ခုကိုတက်ခဲ့ရသည်။ တောင်ကုန်းမှာ အတော်မတ်စောက်သည့်အတွက် ဂီယာကြီးသုံး၍တက်ခဲ့ရလေသည်။

'မြေပုံအရဆိုရင် ဒီတောင်ကုန်းအလွန်မှာ လမ်းခွဲရှိတာပဲ မှန်'

ကိုကောင်းတင်က ပြောလိုက်သည်။

ကားက တောင်အဆင်းဘက်ခြမ်းသို့ ဆင်းလာခဲ့လေပြီ။

'တောင်ခြေရောက်မှ မြေပုံပြန်ကြည့်ရဦးမယ်'

ကိုကောင်းတင်စိတ်ကူးက တောင်ခြေမြေပြန့်အရောက်တွင် ကားကို လမ်းစား၌ခဏရပ်ကာ မြေပုံကိုထုတ်ကြည့်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားကို စနည်းနာရန်ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် မြေပြင်ညီညာသောနေရာရောက်သည်နှင့် ကားကိုပင် မရပ်လိုက်ရဘဲ ကြီးမားသော လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

'ဟော ... ကိုကို၊ ဟိုမှာ ကျောက်ကွေ့ရွာသို့တဲ့၊ ဆိုင်းဘုတ်ကြီး'

'ဟုတ်သားပဲ'

ဆိုင်းဘုတ်ကိုလမ်း၏နှစ်ဖက်လုံးမှမြင်ရရန် ဘေးစောင်းတိုက် အနေ အထား ထောင်ထားကာ လေးပေ၊ သုံးပေအရွယ်ရှိ သံပြားပေါ်၌ ထင်ရှားစွာ ရေးသားထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျောက်ကွေ့ရွာသို့

၂ မိုင် ၃ စာလျှောက်

ဆိုင်းဘုတ်က ကတ္တရာလမ်းမကြီး၏ ညာဘက်၊ အရပ်မျက်နှာအရ အနောက်ဘက်သို့ မြားပြလမ်းညွှန်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုကောင်းတင်သည် ကားလေးကို မြားညွှန်ထားသည့် လမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

ကတ္တရာလမ်းမကြီးမှ ချိုးကွေ့လိုက်သည်နှင့် လမ်းသည် မြေလမ်း ဖြစ်သွားကာ မညီညာသောမြေပြင်နှင့်ထိတွေ့လိုက်ရလေ၏။

ထိုနေရာ၌ မိုးအတော်သည်းလာသည့်အတွက် 'ကိုကောင်းတင်က ကားရှေ့ပိုင်းကို ဖွင့်လိုက်ရလေသည်။

လမ်းမှာ မြေလမ်းဖြစ်သည့်အပြင် မိုးရာသီဖြစ်သောကြောင့် အချို့ နေရာ၌ ရေများဝပ်နေသည်။ ခွားလှည်းများ သွားထားသည့်အတွက် ခွားခြေရာနှင့် လှည်းဘီးရာများက ရွှံ့ထဲ နစ်ဝင်နေလေသည်။ ကားကလေးသည် မညီညာသော လမ်းပေါ်ဝယ် ဘယ်ညာယိုင်းထိုးနေလေ၏။

လမ်းမှာကျဉ်းသောကြောင့် လမ်းဘေးနှစ်ဖက်ရှိသစ်ပင်ကြီးများမှာ လမ်းမပေါ်သို့ ပြန်လည်အုပ်မိုးနေသည်။

'မွန်တို့ လမ်းမှာအချိန်မဖြုန်းခွဲမိရင် ကောင်းမှာနော်၊ တော်တော်များ မိုးချုပ်နေပလားလို့'

မာလာမွန်က စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'မိုးရွာလို့ပါမွန်၊ ခုမှ ခြောက်နာရီပဲရှိသေးတယ်'

နယ်ခရီးကိုမထွက်ဖူးသည့်မာလာမွန် စိတ်ပူမှာစိုး၍ပြောလိုက်ရသော် လည်း ကိုကောင်းတင်ကိုယ်တိုင်ပင် အနည်းငယ် စိတ်ပူပန်နေလေသည်။ သူပုန်သူကန်များ သောင်းကျန်းသည့် ကာလမျိုးမဟုတ်တော့၍ တော်ပေသေး သည်။

တစ်မိုင်ခန့်မောင်းလာသည့်အတွင်း လမ်း၌ ရွာဘက်သို့ ပြန်သော လှည်းတစ်စီးကိုသာ တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ သူတို့ကား ရှေ့မှရောက်နှင့်နေသော လှည်းကို နောက်မှဟွန်းတီးကျော်တက်ရာတွင် ကျဉ်းသောလမ်း၌ အလွန်သတိ ထား၍ ကျော်တက်ခဲ့ရပေ၏။ ပေါင်းမိုးလှည်းကလေးက လမ်းဘေးချုံ့တောထဲ အထိတိုး၍ ရပ်ပေးသည့်အတွက် အဆင်ပြေသွားခဲ့သည်။

ခရီးတစ်ဝက်ကျော်ကျော်လောက်တွင် ချောင်းတစ်ခုကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ချောင်းမှာ မိုးရာသီမို့ ရေပြည့်လျှံနေပြီး ရေစီးသန် လှသည်ကိုတွေ့ရပေ၏။

ရွာသို့သွားသောလမ်းသည်လည်း ချောင်းကမ်းပါးအတိုင်း ဆက် လက်ဖောက်လုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လမ်း၏တစ်ဖက်တွင် လယ်ကွင်းပြင်များကို တစ်မျှော်တစ်ခေါ်တွေ့ရ လေ၏။ စပါးပင်များ စိမ်းစိုစွာပေါက်နေလေသည်။

လေတိုက်လိုက်သည့်အခါတိုင်း စပါးပင်များ ယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှားသွားပုံမှာ အပေါ်စီးမှကြည့်လျှင် ရေလှိုင်းများ တွန့်လိပ်ရိုက်ခတ်သွားပုံနှင့်တူလှပေ၏။

ချောင်းက သူတို့ကားရှေးရှုရာ၏ ဘယ်ဘက်တွင်ရှိပြီး လယ်ကွင်းများ က ညာဘက်တွင်ရှိနေလေသည်။

လယ်ကွင်းများကိုမြင်ခြင်းအားဖြင့် ရွာနှင့်နီးလာပြီဟု ခန်းမှန်းလိုက်ကြ သည်။

လမ်းဘေးနှစ်ဖက်လုံး တစ်ဖက်ကချောင်း၊ တစ်ဖက်က လယ်ကွင်း ပြင်များမို့ သစ်ပင်အုပ်ဆိုင်းသော တောလမ်းခရီးလောက်မမှောင်တော့ပေ။ မိုး ကလည်း အနည်းငယ်ပါးသွားသည့်အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လင်းလင်းချင်းချင်း ပြန်ဖြစ်လာလေ၏။

လူမှာလည်း စိတ်လက်ရွှင်လန်း ပေါ့ပါးသွားလေ၏။

မလိုအပ်တော့သည့်အတွက် ကိုကောင်းတင်က ကားရှေ့မီးများကို ပြန်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ကိုကောင်းတင်သည် ကားကိုဖြည်းညင်းစွာပင် ချောင်းကမ်းပါးလမ်းမ အတိုင်း ဆက်မောင်းလာခဲ့လေသည်။

အနည်းငယ်သွားမိသည့်အခါ ချောင်းကိုကျော်၍ မီးရောင်တချို့ကို မြင်လိုက်ရသည်။ လျှပ်စီးတစ်ချက်လက်လိုက်ရာ ရွာတစ်ရွာ၏ရှုခင်းကို ခပ် လှမ်းလှမ်းအမြင်ဖြင့် မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

‘ဟောဟိုကရွာထင်တယ်ကို’

‘ဟုတ်တယ်မွန်၊ မြေပုံအရဆို အဲဒီရွာပဲ’

‘ရွာမြင်ရမှ စိတ်အေးတော့တယ်ကိုရယ်၊ တကယ်ဆို ကိုမျိုးအောင် ကြီးက ပြင်ဦးလွင်ကနေ လာကြိုနေဖို့ကောင်းပါတယ်’

‘သူ့မလဲ သူ့လူနာတွေနဲ့ အခြေအနေမပေးလို့ထင်ပါတယ် မွန်ရယ်၊ ကိုယ်တို့အတွက်သာ ဒီခရီးက ဆန်းနေတာကိုး။ သူကသွားနေလာနေကျဆိုတော့’

ခပ်လွယ်လွယ်ပဲ လမ်းညွှန်လိုက်တာလေ၊ ကိုကို မြေပုံဆွဲပေးလိုက်တာတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်'

ချောင်းနဘေးဖြစ်သည်မို့ လမ်းမှာ သဲမြေဖြစ်နေသည်။ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲနှင့် ရွှံ့ထူသောလမ်းနှင့်စာလျှင် ကားမောင်းရတာပြေပြစ်မှုရှိလွှားသည်။ သဲထဲတွင်ရုန်းရသည်အတွက် ကားကိုနှေးနှေးမောင်းရတာသာရှိတော့သည်။

'ဟင် ကို၊ မွန်တို့ကားက ရွာကို ကျော်လာပြီထင်တယ်'

မာလာမွန်က ရွာဘက်ရှိမီးရောင်လက်လက်များကို လှမ်း ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

'ကျော်လာတာမဟုတ်ဖူးမွန်၊ ရွာက ချောင်းရဲ့ဘေးမှာပဲ'

'ဪ-ဒါဖြင့် တံတားဖြတ်ရဦးမှာပေါ့နော်'

မာလာမွန်က သူ့အထင်အမြင်ကိုပြောလိုက်သည်။

'တံတားဖြတ်စရာမလိုပါဘူးမွန်၊ ရွာနဲ့ ကိုတို့လာနေတဲ့ လမ်းနဲ့က ကမ်းတစ်ဖက်ထဲပဲ'

'ဟင်'

'မြေပုံအရဆိုရင် ချောင်းက ရှေ့နားမှာ ကွေ့သွားတယ်ကွဲ့၊ အကွေ့ကို လွန်မှ ရွာကိုရောက်မှာ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီကနေကြည့်ရင် ရွာကိုနောက်မှာ ကျန်ခဲ့ သယောင်ထင်ရတာ မွန်'

'အမယ်-ကိုက အတတ်ပြောနိုင်နေလိုက်တာ၊ ရောက်ဖူးတာကျနေ တာပဲ'

'ကိုက မြေပုံကိုအလွတ်ကျက်ထားတာကိုးကွဲ့'

သူတို့စကားအဆုံးမှာပင် ချောင်းကွေ့နေရာသို့ရောက်လာလေ၏။

ချောင်းသည် တည့်မတ်စွာစီးဆင်းနေရာမှ ညာဘက်သို့ 'ဂယ်' ပုံ သဏ္ဌာန် တစ်ဆစ်ချိုး ချိုးကွေ့သွားလေသည်။ ဂယ်ပုံ ပိုက်၍ကွေ့နေသော နေရာ၌ အထက်မှစီးဆင်းလာသောရေများသည် အရှိန်ပြင်းစွာတိုးဝင်သောကြောင့် ချောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခုအဖြစ် လှိုက်စားနေလေသည်။

'ရှုခင်းလေးက ကြည့်လို့လှလိုက်တာ၊ ဆင်းကြည့်ရအောင်မွန်'

'လုပ်ပြီ၊ ကိုကတော့'

'ရွာကိုမြင်နေရပြီပဲ၊ ဓာတ်ပုံတော့မရှိတော့ပါဘူးမွန်'

ကိုကောင်းတင်က ကားကိုစက်သတ်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

မိုးမှာ အတော်ပင်စဲသွားပြီး တစ်ပေါက်နှစ်ပေါက်သာ ကျပေတော့

သည်။

မာလာမွန်သည်လည်း မိုးရွာပြီးစ တိမ်ကင်းစင်သော ညနေခင်း၏ ရှုခင်းကို စိတ်ဝင်စား၍ တစ်ဖက်မှကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဆင်းလိုက်လေသည်။ မိုးပါးသွားပြီဖြစ်၍ မာလာမွန်က ပဝါလေးကိုသာ ခေါင်းပေါ်လွှမ်း၍ တင်လိုက်လေသည်။

ကိုကောင်းတင်က ရှေ့မှလျှောက်သွားနှင့်ကာ ချောင်းကမ်းစပ်သို့ ရောက်နေလေပြီ။

‘ကြည့်စမ်း မွန်၊ ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုးသိပ်ရှားတယ်၊ လှလည်း လှတယ်၊ နိုင်ငံခြား ရှုခင်းပြကွဒိန်တွေမှာတောင် ဒါမျိုးမတွေ့ဘူး’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ကိုရယ်’

နှစ်ယောက်သား ချောင်းကမ်းပါးအောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ချောင်းမှာ မြောက်မှတောင်သို့ စီးဆင်းလာရာမှ ဤနေရာအရောက်တွင် အနောက်မြောက်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် ချိုးကွေ့သွားလေသည်။ အကွေ့နေရာသည် ဂဏင်ပုံသဏ္ဌာန်ပိုက်နေ၏။ ရေစီးသည် ချောင်းကွေ့နေရာ၌ ကမ်းပါးကို အရှိန်ပြင်းစွာရိုက်ခတ်ပြီးမှ တစ်ဖက်သို့ကွေ့ဆင်းသွားသည့်အတွက် ချောင်းကွေ့သည် အတွင်းဘက်သို့ ခွက်ဝင်လိုက်စားနေလေသည်။

အကွေ့နေရာ၌ ကမ်းပါးအစွန်သည် ချောင်းရေပြင်အထက်အထိ ငေါထွက်နေလေသည်။ အောက်ခြေတွင် မြေသားများ လျှိုက်စားနေသည့်အတွက် ကမ်းပါးအောက်ခြေမှာခွက်ဝင်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခြေအနေကြောင့် ကမ်းပါးထိပ်ပိုင်းသည် အချိန်မရွေးပွဲကျသွားနိုင်သည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

‘ကမ်းပါးစောက်ကြီးက အသည်းယားစရာကြီးနော်ကို’

မာလာမွန်က နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကမ်းပါးကြီး အောက်ခြေသို့ ငုံ့ကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်နော် မွန်၊ ချောက်ထိပ်စွန်းသာ သွားရပ်ရင် မြေကြီးတွေ ပွဲကျပြီး ချောင်းထဲကျသွားနိုင်တယ်’

ကမ်းပါးသည် ချောင်းရေပြင်အထက်ထိ စွန်းထွက်နေသောကြောင့် ကမ်းပါးထိပ်မှ ညောင်ပင်ကြီး၏အမြစ်များသည် ကမ်းပါးနံရံ၌ ထိုးထွက်နေလေသည်။ ကမ်းပါးအောက်ခြေနှင့် ချောက်ကမ်းပါးယံတစ်လျှောက်တွင် သစ်ပင်များ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ပေါက်ရောက်နေကြ၏။

ချောင်းကွေ့၌စီးသွားသော အလယ်မြေသားနေရာမှာမူ ကျွန်းကလေး တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေပေသည်။ ကျောက်စွန်းကျောက်စွယ်များဖြင့် အတီးပြီးသော ကျွန်းကလေးဖြစ်နေပေ၏။

“ရှုခင်းလေးက သာယာလိုက်တာ”

မာလာမွန်က ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

မိုးစက်မှုန့်ဖွဲ့လေးများသာ ကျတော့သည့်အပြင် ကောင်းကင်၌ တိမ်များ ကင်းစင်သွားသည်အတွက် မိုးရိပ်မည်းမည်းများ မရှိတော့ချေ။ နေဝင်စပြုသော နေဝင်ရီတရောအချိန်အဖြစ်သာ အမှောင်လဲ့လဲ့သမ်းနေပေ၏။

“ဟင်-ဟိုမှာ ဘာပါလိမ့်”

ကိုကောင်းတင်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပြေးလာနေသော အရိပ်ကို မြင်လိုက်၍ လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်းပြောလိုက်သည်။

“လူနစ်ယောက်ပဲကို၊ ဒီဘက်ကို ပြေးလာနေကြတာ”

လူနစ်ယောက်သည် အသက်လု၍ ပြေးလာကြသည့်သဖွယ် အမောတကြီးပြေးလွှားလာနေကြပေသည်။

မြင်သာသည့်နေရာအရောက်တွင် ယောက်ျားပျိုတစ်ဦးနှင့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးတို့ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ယောက်ျားလေးက မိန်းကလေး၏လက်ကိုတွဲကာ ခေါ်ငင်ရင်း အမောတကော ပြေးလာနေကြ၏။

ထိုစဉ် သူတို့ထွက်ပေါ်လာရာ သစ်တောအုပ်ထဲမှ နောက်ထပ် လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြန်သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုသူသည် လက်ထဲ၌ ငှက်ကြီးတောင်စားတစ်လက်ကို ကိုင်ထားပြီး ရှေ့မှပြေးသွားနေသော လူငယ်စုံတွဲနောက်သို့ လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

မားကိုင်လူကြီးမှာ ဗလကောင်းကောင်းနှင့် သန်မာသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံနှင့်သိနိုင်ပေ၏။ နီးလာသည်နှင့်အမျှ သူ၏မျက်နှာမှာ ခက်ထန်မာကျော၍ ဒေါသအမျက်ထွက်နေပုံကို မြင်တွေ့ရလေသည်။

ရှေ့မှပြေးလာသောစုံတွဲသည် ချောင်းထိပ်သို့အရောက်တွင် ဆက်ပြေးစရာ မြေမရှိတော့။ စုံတွဲက ချောင်းကမ်းပါး၏ထိပ်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ကို သူတို့ထွက်ပြေးလာတာကို နောက်ကလိုက်ဖမ်းနေတာလား မသိဘူးနော်”

“အင်း-ကြည့်ရတာ နောက်က လိုက်လာတဲ့လူက ကောင်မလေးရဲ့ အစ်ကိုတို့၊ မောင်တို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့”

“သူတို့ ဝတ်ပုံစားပုံကလည်း အို”

မာလာမွန်သည် ပြောလက်စ ဝကားကို ဆက်မပြောနိုင်တော့။

ကမ်းပါးထိပ်တွင်ရောက်နေသော လူငယ်စုံတွဲ၏အပြုအမူကြောင့် ထိတ်လန့်တကြားရေခွတ်လိုက်လေသည်။

လူလင်နှင့်လုံမငယ်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကြဟန်ဖြင့် နှစ်ယောက် သားဖက်ရွေ့လိုက်ကြသည်။ လုံမငယ်သည် လူလင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက် သွားလေ၏။

အဖြစ်အပျက်မှာ မြန်ဆန်လွန်းလှလေသည်။

“ကို ကို သူတို့ ခုန်ချတော့မယ်၊ လုပ်ပါဦး”

မာလာမွန်၏ အော်သံအဆုံးမှာပင် စုံတွဲသည် ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်ကာ ချောက်ကမ်းပါးပေါ်မှ အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

“ဟေ့-မလုပ်နဲ့”

ကိုကောင်းတင်က ဟန်တားမုန် ထိုနေရာသို့ ပြေးသွားမည့်ဟန် ပြင် နေစဉ်မှာပင် လူငယ်စုံတွဲက ချောင်းထဲသို့ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

လူငယ်၏ခေါင်းတွင်ပေါင်းထားသော ပိုးပဝါလေးသည် ကျွတ်ကျ သွားကာ လေထဲ၌လွင့်ပျော့နေလေ၏။ ထို့နောက် ပဝါလေးသည် ကမ်းပါးယံတွင် ပေါက်နေသော သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ကိုင်းတွင် ငြိနေလေသည်။

ချောင်းရေသည်လည်း နှစ်ယောက်သားလုံးထွေးကျသွားသည့် အရှိန် ဖြင့် ‘ဗွမ်း’ခနဲမြည်ကာ ဂယက်များ ထသွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ နောက်မှ ဓားကိုင်၍လိုက်လာသောလူသန်ကြီးသည်လည်း ချောင်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကိုကောင်းတင်နှင့် မာလာမွန်သည် အဖြစ်အပျက်ကို ကြောင်အစွာ ငေးကြည့်နေမိ၏။

လူသန်ကြီးသည် ကမ်းပါးထိပ်အရောက်တွင် ချောင်းအောက်သို့ ဗိုက်ညှပ်လိုက်သည်။ ချောင်းရေကား လူငယ်နှစ်ဦးကျသွားသည့်အရှိန်ဖြင့် ဂယက် ထနေဆဲပင်။

လူသန်ကြီးသည် မေးကြောကြီးများတင်းလာသည်အထိ အံ့ကြိတ်ရင်း တောက်ခေါက်လိုက်ရာ တောက်ခေါက်သံကြီးသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ် သွားလေ၏။

ထို့နောက် သူက လက်ထဲမှ ငှက်ကြီးတောင်ဓားကို ရေထဲသို့ ပစ်ချ လိုက်လေသည်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား”

မမျှော်လင့်ဘဲ လူသန်ကြီး၏ ရယ်မောမှုကိုတွေ့လိုက်ရ၍ ကိုကောင်း

တင် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ သူသည် ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်းထွက်စွာ ဖြင့် လူငယ်စုံတွဲနောက်သို့လိုက်လာသည်မှာ သိသာလှပေသည်။

ယခုကဲ့သို့ ရယ်မောလိုက်ခြင်းမှာ ပုံမှန်မဟုတ်ပါလေစ၊ ရူးသွပ်သွားခြင်း ပေလော။

‘ဟား-ဟား-ဟား မစပ်ယံရေ၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ မပေါင်းရမှတော့ မင်း သေသွားတာ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ အေး ဒါပေမဲ့ ငါက မင်းအချစ်ကိုရအောင် တမလွန်အထိလိုက်ယူဦးမယ်ကွ’

လူသန်ကြီးက စကားဆုံးသည်နှင့် ချောက်ကမ်းပါးအထက်မှ ခုန်ချ လိုက်လေတော့သည်။

‘ဟင်’

‘အို’

ကိုကောင်းတင်နှင့်မာလာမွန်မှာ တဒဂ်အတွင်း ရုတ်တရက်တွေ့လိုက် ရသောအဖြစ်ကိုကြည့်၍ အံ့အားသင့်ခြင်းနှင့်အတူ ထိတ်လန့်ချောက်ချားနေရ လေပြီ။

အဖြစ်အပျက်မှာ သူတို့နှင့် ဝါးတစ်ချက်အကွာလောက်မှာ ဖြစ်ပျက်သွား ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တကယ်တော့ ဖြစ်စဉ်အစအဆုံးသည် စက္ကန့်ပိုင်းလောက်သာ ကြာ လိုက်ပါသည်။

ကိုကောင်းတင်တို့အနေနှင့် ဘာမှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ခွင့်မရလိုက်။

ထိုလူဆုံးယောက်သည်လည်း ကိုကောင်းတင်နှင့်မာလာမွန်တို့ လင် မယားအနီးမှာ ရှိနေကြသည်ကို မြင်ပုံပင်မပေါ်။ သူတို့ဇောနှင့်သူတို့ ဆုံးဖြတ်လုပ် ကိုင်သွားကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

စက္ကန့်ပိုင်းလောက်သာ မြင်လိုက်ရသော အဖြစ်ကိုကြည့်၍ ဖြစ်စဉ်ကိုမူ မှန်းဆလို့ ရလိုက်ပါပြီ။

လိုမငယ်၏အမည်မှာ မစပယ်ဖြစ်သည်။ လိုမငယ်နှင့် လုလင်ဖျိုတို့ သည် ချစ်သူများဖြစ်ကြပြီး နောက်မှလိုက်လာသောလူသန်ကြီးမှာ မစပယ်ကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်ကြိုက်နေသူကြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။ လူသန်ကြီးသည် မစပယ်တို့၏ ချစ်ခြင်းကိုခွင်းရန်၊ သို့မဟုတ် မစပယ်ကို လုလင်၏လက်မှလုယူရန် လိုက်လာခဲ့ ခြင်း ဖြစ်လေမည်။

ဇာတ်လမ်း၏နိဂုံးပိုင်းကတော့ ကိုကောင်းတင်တို့ရှေ့တွင်ပင် ဆက် လက် ဖြစ်ပျက်ပြီးခဲ့လေပြီ။

ကိုကောင်းတင်က ကမ်းပါးအစွန်သို့ ပြေးသွားကာ ချောင်းအောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

မည်သို့သောထူးခြားမှုကိုမှ မမြင်ရချေ။ ဂယက်ထနေသော နေရေ များသည်လည်း ငြိမ်သက်နေကာ စီးဆင်းမြဲအတိုင်း စီးဆင်းနေပေ၏။ လူသုံး မောက်ကိုလည်း ရေပြင်ထက်၌ပြန်ပေါ်လာသည်ကို မတွေ့ရပါချေ။

လှလင်၏ခေါင်းထက်မှ ကျွတ်ကျကျန်ခဲ့သော ဖိုးပဝါလေးမှာမူ ကမ်း ဖီးယံမှသစ်ပင်တွင် ငြိနေဆဲ။ ထိုဖိုးပဝါလေးကိုသာ မြင်တွေ့မနေရပါက မကြာခင် က ဖြစ်ပျက်သွားသော အဖြစ်အပျက်ကို တကယ်မှဖြစ်ခဲ့ပါလေစဟု သံသယ ဝင်စရာပင် ကောင်းတော့သည်။

အနီရောင်ပေါ်တွင် အနက်ရောင်အစက်အပြောက်ကလေးများပါသော ဖိုးပဝါလေးက လေအဝှက်တွင် သစ်ပင်ထိပ်ဖျား၌ တလွန်လွန် လွင့်နေပေသည်။

ကိုကောင်းတင်က မာလာမွန်ရှိရာသို့ပြန်လာလိုက်သည်။

မာလာမွန်သည် မောဟိုက်စွာအသက်ရှူရင်း ကားကိုမှီ၍ ရပ်နေ၏။

“မွန်-ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ မွန်”

“မွန် ရင်တုန်လိုက်တာ ကိုရယ်၊ ကြောက်လဲကြောက်လိုက်တာ”

“ကိုလည်း ဟန့်တားဖို့ကြိုးစားပါသေးတယ်”

“သူတို့ သူတို့ ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ကြတာလဲ မသိဘူးနော်”

“ကိုတို့ ရွာကိုပြန်ပြန်ရောက်အောင် သွားကြစို့ မွန်၊ သူတို့အသက်ကို ကယ်ရင်ကယ်နိုင်ကောင်းပါရဲ့”

“သူတို့ အသက်ရှင်နိုင်ကြပါဦးမလားကိုရယ်”

“ကံကောင်းရင်တော့ အသက်ရှင်နိုင်ပါသေးတယ်။ ကိုမျိုးအောင်ကို ပြောပြပြီး ရွာကလူတွေခေါ်လာပြီး ချောင်းတစ်လျှောက် လိုက်ရှာရမှာပေါ့ မွန်”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ပြေးလာကြတာ ရွာဘက်က မဟုတ်ဖူးနော် ကို၊ ဟောဟို တောအုပ်ထဲက ပြေးလာကြတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ လူအသက်ဆိုတာ ကယ်ရမှာပဲ။ သူတို့ဟာ ကျောက်ကျွေရွာသားတွေ ဟုတ်ဟုတ်-မဟုတ်ဟုတ်ပေါ့။ ကဲ-မွန်၊ ကားပေါ်ကို ပြန်တက်၊ ကိုတို့ ရွာကိုအမြန်ရောက်အောင် သွားကြစို့”

ကိုကောင်းတင်က မာလာမွန်ကို ကားတံခါးဖွင့်ပေးပြီး ထိုင်စေလိုက် သည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ကားတစ်ဖက်ခြမ်းသို့ ပြန်လျှောက်သွားကာ တံခါး ပေါက်ကိုဖွင့်၍ ဒရိုင်ဘာခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ကားမောင်းမထွက်မီ ကိုကောင်းတင်က ချောင်းထဲသို့ ကြည့်လိုက်ရာ သစ်ကိုင်းတွင်ငြိနေသော ဖိုးပုဝါလေးကိုမမြင်ရတော့ပေ။

အနီရောင်ပေါ်၌ အစက်အပြောက်ကလေးများပါသော ဖိုးပုဝါလေးသည် ချောင်းထဲသို့ လွင့်ကျသွားပြီ ထင်ပါသည်။

ကိုကောင်းတင်က ကားကို အမြန်ဆုံးနှုန်းဖြင့်မောင်းကာ မလှမ်း မကမ်းမှာ မြင်နေရသော 'ကျောက်ကွေ့ရွာ' ဆီသို့ ဦးတည်ခဲ့လေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး၏ အတွေးအာရုံထဲ၌ကား ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ် မြင်ကွင်းက စွဲထင်ပါလာခဲ့လေပြီတည်း။

ငါးမိနစ်ခန့် မောင်းလိုက်သည်နှင့်ပင် ရွာဆီသို့ ရောက်သွားလေသည်။
ရွာထိပ်လမ်းမပေါ်တွင် ထီးတစ်ချောင်းကိုဆောင်း၍ရပ်နေသော
သူငယ်ချင်းဒေါက်တာမျိုးအောင်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က လမ်းအလယ်တွင် ပိတ်ရပ်လိုက်ကာ သူတို့ကို
လက်ပြလေ၏။ ကိုကောင်းတင်က ကားကို ဒေါက်တာမျိုးအောင်ရှေ့၌ ရပ်လိုက်
သည်။

“ဟား-ဟား-မင်းတို့ရောက်လောက်ပြီဆိုပြီး ငါ လာစောင့်နေတာကွ။
လာကြ ဟောဟိုက ကြက်ခြေနီဆိုင်းဘုတ်အထိ မောင်းခဲ့လိုက်၊ အဲဒါ ငါ့ဆေးခန်း
ပဲ။ ငါကတော့ ခြေထောက်မှာ ရွှံ့တွေနဲ့မို့ မင်းတို့ကားပေါ် မတက်တော့ဘူး”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း ရယ်ရယ်မောမော ရွှင်ရွှင်
ပျပျဖြင့် ဆီးကြိုလိုက်သည်။

ကိုကောင်းတင်နှင့်မာလာမွန်တို့ကမူ တွေ့ခဲ့ရသော ရင်ထိတ်ဖွယ်
ဖြစ်ရပ်ကြောင့် သူ့ကို လှိုက်လှဲစွာ မတုံ့ပြန်မိပေ။

ကိုကောင်းတင်က တံခါးကိုဖွင့်ကာ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

ဒေါက်တာမျိုးအောင်ရှိရာသို့ ဆင်းလျှောက်သွားရင်း ဒေါက်တာ
မျိုးအောင်ကို ပြောလိုက်လေ၏။

“သူငယ်ချင်း မျိုးအောင်၊ မင်းအိမ်ကိုနောက်မှသွားမယ်။ အခု လော
လောဆယ် ရသလောက်လူစုပြီး ချောင်းထိပ်ကို ပြန်သွားမှဖြစ်မယ်ကွ”

ကိုကောင်းတင်၏စကားကြောင့် ဒေါက်တာမျိုးအောင် အံ့အားသင့်
သွားလေသည်။

“ဟေ-ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ချောင်းထဲကို လူသုံးယောက်ခုန်ချသွားတယ် မျိုးအောင်”

“ဘာ”

“ငါတို့ မျက်စိရှေ့တွင်ပဲ၊ ငါတို့ သူတို့အသက်ကိုတယ်မှဖြစ်မယ်။ အသက်မီရင် မိနိုင်းသေးတယ် မျိုးအောင်၊ ဆရာဝန် မင်းတစ်ယောက်လုံး လဲရှိနေတာပဲ”

“ကောင်းတင်၊ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ ဘာတွေမြင်လာတာလဲ၊ ငါ့ကို သေချာပြောပါဦး”

“အချိန်မရဘူးမျိုးအောင်၊ သူတို့ကို အချိန်မီကယ်ဖို့လိုတယ်ကွ”

“ကောင်းတင်၊ လူသုံးယောက်က ချောင်းထဲခုန်ချတယ်၊ ဟုတ်လား၊ အဲဒါကို မင်းမြင်ခဲ့ရတယ်၊ တကယ်လားကောင်းတင်”

“မင်းကို ငါက ဘာညာစရာလိုမလဲ၊ ဒါနောက်စရာမှ မဟုတ်တာ။ ငါတစ်ယောက်တည်း မြင်တာမဟုတ်ဘူး၊ မွန်လည်းမြင်တယ်။ ငါတို့ရှေ့မှာတင် ခုန်ချသွားတာကွ”

မာလာမွန်လည်း ကားပေါ်မှဆင်းလာကာ ထောက်ခံပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုမျိုးအောင်၊ သူတို့ ကျွန်မတို့ရှေ့မှာတင် ချောင်းထဲ ခုန်ချသွားကြတာ၊ ချောင်းကွေ့က ချောက်နှုတ်ခမ်းပေါ်ကနေ”

“ကဲပါလေ၊ အဲဒါထားပါ။ နောက်မှ ငါ မင်းတို့ကို အေးအေး ဆေးဆေးရှင်းပြမယ်၊ လာ လာ အိမ်ကိုသွားကြစို့”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က လူသုံးယောက် ဒုက္ခရောက်သည့်အကြောင်း ပြောသည်ကိုပင် အရေးမကြီးဟန်လုပ်လိုက်၍ ကိုကောင်းတင်နှင့်မာလာမွန် အံ့သြသွားရလေသည်။

“ဟေ့ကောင်း-ဟိုမှာ လူသုံးယောက်လုံး ချောင်းရေထဲ ခုန်ချသွားတာ ကွ၊ မင်းဆရာဝန်တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးလား၊ သူတို့ကို ကယ်ရမယ်လေကွာ၊ လုပ်ပါ၊ လူစုပါ၊ ချောင်းထဲမှာလိုက်ရှာရင် သူတို့အသက်မိနိုင်းပါသေးတယ်ကွ”

“ဒုက္ခပါပဲကောင်းတင်ရာ၊ အဲဒါ တကယ်မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဘာ”

“မင်းတို့မြင်ခဲ့ရတဲ့ဟာ တကယ်မဟုတ်ဘူး”

“ဘာကွ၊ ဒါဖြင့် ဇာတ်တိုက်နေကြတာလား၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေကြတာ လား”

“အို မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး ကိုမျိုးအောင်၊ သူတို့ တကယ် ချောင်းထဲ ခုန်ချသွားတာရှင်၊ ကျွန်မတို့မျက်စိမမှားဘူး၊ ကျွန်မတို့နဲ့ ဆယ်ပေလောက်

အကွာမှာဖြစ်သွားတာ၊ တကယ်ပါ ကိုမျိုးအောင်။ သူတို့ကို အသက်မီလိုမိငြား ကယ်ကြရအောင်ပါရှင်”

မာလာမွန်ကပါ ထပ်ဆင့်ဝင်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က သူတို့လင်မယားကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းကို ခါယမ်းကာ သက်ပြင်းချလိုက်လေ၏။

“ငါပြောရင်လည်း မင်းတို့ကယုံမှာမဟုတ်ဖူး။ တကယ်တော့ မင်းတို့ လင်မယား သရဲချောက်ခံရတာကွ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ သရဲချောက်တာ”

“မဖြစ်နိုင်တာရှင်”

“မင်း လူ့အသက်သုံးချောင်းကို မကယ်ချင်တာနဲ့ ထင်ရာလျှောက် ပြောမနေနဲ့မျိုးအောင်၊ သူတို့ဟာ သရဲတစ္ဆေ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ခက်ပါလားကောင်းတင်ရယ်၊ လာပါ၊ အိမ်ကိုသွားရအောင်ပါ။ အိမ်ကျမှ မင်းတို့ကိုရှင်းပြမယ်”

“မျိုးအောင်၊ မင်းတော်တော်ဥပေက္ခာပြုနိုင်ပါလား။ မင်းဟာ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ပါကွာ”

“ကိုမျိုးအောင်က ကျွန်မတို့ပြောတာ မယုံဘူးထင်တယ်”

မာလာမွန်က ညည်းညူလိုက်သည်။

“ယုံပါတယ်မာလာမွန်၊ ယုံပါတယ်၊ တကယ်ယုံပါတယ်၊ ယုံလို့လည်း ခင်ဗျားတို့ သရဲချောက်ခံရတာပါလို့ ရဲရဲကြီးပြောရတာပါ။ ကျွန်တော်ပြောတာ ကိုလည်း ယုံကြပါ မာလာမွန်။ ကောင်းတင်၊ တကယ်ပါကွာ၊ အဲဒါဟာ သရဲ ချောက်တာကွ။ ဒီနေ့ဟာ ဝါခေါင်လပြည့်နေ့လေ၊ ဝါခေါင် လ ပြည့်နေ့တွေမှာ အဲဒီသရဲ အတွဲလိုက်ဟာ အဲဒီချောင်းထိပ်မှာ ချောက်နေကျ”

“သရဲအတွဲလိုက်”

“ဟုတ်တယ်ကောင်းတင်၊ သူတို့ အတွဲလိုက် သရဲဖြစ်နေကြတာ”

ကိုကောင်းတင်က မာလာမွန်နဲ့ဖက်သို့ လှည့်ကြည့်၍ မျက်ခုံးပင့်ပြ လိုက်သည်။ ဒေါက်တာမျိုးအောင်စကားကို ယုံသင့်သလားဟု အဖော်စပ်လိုက် သည့်သဘောပင်။

“ဒါပေမဲ့ ကိုမျိုးအောင်၊ သူတို့ကိုမြင်ရတာ ကျွန်မတို့ ရိုးရိုးလူလိုပဲ မြင်ခဲ့ရတာပါ။ သရဲလိုလည်း ကြောက်စရာမကောင်းပါလား။ ပြီးတော့ နောက်ဆုံး ခုန်ချလိုက်တဲ့လူကြီးပြောတဲ့စကားတွေကိုပါ ကြားလိုက်ရသေးတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်မာလာမွန်၊ အဒီအဖြစ်အပျက်ဖြစ်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာလောက်တောင် ရှိပါပြီ”

“ဟင်”

“တစ်ချိန်က ဝါခေါင်လပြည့်နေ့မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်အတိုင်း သူတို့ ကိုယ်ထင်ပြုပြီး ချောက်လှန်လေ့ရှိပါတယ် မာလာမွန်”

“ဘုရား-ဘုရား”

“ကဲပါ-ကောင်းတင်၊ ဒါတွေ အိမ်ရောက်တော့ သေချာရှင်းပြပါမယ် ကွာ။ ငါ့ကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မရှိတဲ့လူလို့ မထင်ပါနဲ့။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ရွာလုံး သက်သေရှိပါတယ်။ လာ-သွားကြစို့ ငါလည်း ကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့တော့ မယ်”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က စကားကို ရအောင်ဖြတ်ကာ ကားနောက် ခန်းတွင် တက်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းတင်၊ ဟိုက မြင်နေရတဲ့ ကြက်ခြေနီဆိုင်းဘုတ်ကလေး ဆီရောက်အောင်သာ မောင်းပေတော့။ အဲဒါငါ့အိမ်၊ ငါ့ ဆေးခန်းပဲ”

ကိုကောင်းတင်သည် အစာမကြေလှသော်လည်း ကားကို မောင်းထွက် ခဲ့ရလေတော့သည်။

သူ့မျက်လုံးထဲ၌ လူလင်ပျိုနှင့် မစပယ်တို့စုံတွဲကိုလည်းကောင်း၊ ငှက်ကြီးတောင်စားကိုင် လူကြမ်းကြီးကိုလည်းကောင်း မြင်ယောင်နေဆဲ။ စားကိုင် လူကြမ်းကြီးကြမ်းမောင်းလိုက်သည့် စကားသံများကိုလဲ ကြားယောင်နေဆဲပါပေ။

သရဲဆိုသည်ကို အရပ်ဆိုးအကျည်းတန် ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ် အဖြစ်သာ ထင်မှတ်ထားခဲ့သော ကိုကောင်းတင်သည် မြင်ခဲ့ရသော လူပုဂ္ဂိုလ် များကို သရဲဟု ဘယ်လိုမှယုံလို့မရအောင်ဖြစ်နေလေ၏။

ဒေါက်တာမျိုးအောင်အိမ်ရှေ့သို့ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ထဲမှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက ထွက်၍ကြိုလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးကိုမြင်ရုံနှင့် ဒေါက်တာမျိုးအောင်၏ အစ်မသော် လည်းကောင်း၊ အဒေါ်သော်လည်းကောင်းဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။ ရုပ် ချင်းက အတော်ဆင်ကြသည်။ အသက်ကလည်း အတော်လေးကွာလေသည်။ အမျိုးသမီးကြီးမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့်ပင်ရှိပေပြီ။ ဒေါက်တာမျိုးအောင်က သူ့တွင် အသက်လွန်စွာကွာသော အစ်မကြီးတစ်ယောက်ရှိကြောင်း၊ မောင်နှမ

၂၂ * ဆောင်းလှလင်

နှစ်ယောက်သာရှိကြောင်း ပြောပြထားဖူး၍ ကိုကောင်းတင်က ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို ဒေါက်တာမျိုးအောင်အစ်မဖြစ်မှန်း သိလိုက်လေသည်။

“မောင်လေး၊ ညည်သည်တွေရောက်လာပြီလား။ လာကြကွယ်၊ ဝင်ကြ၊ ခရီးပန်းလာကြမှာပေါ့။”

အမျိုးသမီးကြီးက ဖော်ရွေပျူငှာစွာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ တောရွာ လေထုစံအတိုင်း အိမ်ကိုညည်သည်လာ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေပုံပင်။

“မောင်ကောင်းတင်ကိုတော့ မောင်လေးနဲ့ တွဲရှိက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ မြင်ဖူးပြီးသား။ မာလာမော်တော့ ခုမှမြင်ဖူးတော့တယ်၊ လှလိုက်တာကလေးမရယ်”

အစ်မကြီးက ကြားမှမိတ်ဆက်မပေးသေးဘဲ ရင်းနှီးစွာပင် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မနာမည် မာလာမွန်ပါအစ်မကြီး”

“ဪ-ဟုတ်လား”

“ဒါ-ငါ့အစ်မအကြီးဆုံးပဲ။ မမကြီးက အကြီးဆုံး၊ ငါက အငယ်ဆုံး။ မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာလေ။ မမကြီးနာမည်က ဒေါ်လှယဉ်တဲ့”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာရောက်တုန်းတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာနေကြ ညီမလေးရေ၊ အစ်မကြီးတို့က အိမ်ကြီးတစ်လုံးထဲမှာ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ထဲရှိကြတာ၊ ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မကြီး”

ညွှန့်ခန်းထဲတွင်ဝင်ထိုင်မိသည်နှင့် ဒေါက်တာမျိုးအောင်က ပြောလိုက်သည်။

“မမကြီး၊ သူတို့ ဘာတွေ့ခဲ့တယ်ထင်သလဲ”

“ဟေ-ဘာလဲကွဲ့”

“သူတို့ ချောင်းကွေ့ထိပ်မှာ မောင်ဒေါ်နနဲ့မစ်ပယ်ကို တွေ့ခဲ့ကြတယ်တဲ့”

“အမလေး”

ဒေါ်လှယဉ်က လွှတ်ခနဲ ထိတ်လန့်တကြား အော်လိုက်လေသည်။

“အလိုလေးလေးသူတို့၊ သူတို့မကျွတ်လွတ်ကြသေးဘူးပေါ့၊ ဘုရား၊ ဘုရား၊ အေးလေ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒီနွေက ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ကိုး”

ကိုကောင်းတင်နှင့် မာလာမွန်တို့က ဒေါ်လှယဉ်မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိကြသည်။

“မောင်ကောင်းတင်တို့ ဘယ်လိုမြင်ခဲ့ကြတာလဲဟင်။ သူတို့ ရေထဲကို ခုန်ချသွားကြတာပဲလား။ သူတို့နောက်မှာ မုန်တိုင်းကြီးရော ပါသေးသလား”

ကိုကောင်းတင်သည် ဒေါက်တာမျိုးအောင်က သူတို့ကို သရဲချောက်ခံရတာပါလို့ပြောခဲ့ခြင်းအား မယုံကြည်ခဲ့ချေ။ ဒေါ်လှယဉ်က သူတို့မြင်ခဲ့ရပုံများကို အတိအကျထုတ်ဖော်မေးမြန်း လိုက်သည့်အခါမှ ဤအဖြစ်တွင် ထူးခြားမှုတစ်ခု ရှိနေတာကို လက်ခံလိုက်ရသည်။

“မုန်တိုင်းဆိုတာက နောက်က ဓားကိုင်လိုက်လာတဲ့လူကြီးကို ပြောတာလား မမကြီး”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်၊ မုန်တိုင်းဟာ မောင်ဒေါ်နနဲ့မစံပယ်တို့ ချစ်ခြင်းကို ခွဲခဲ့တဲ့ လူရမ်းကားတစ်ယောက်ပေါ့”

“သုံးယောက်လုံးကို မြင်ခဲ့ရတာပါမမကြီး၊ မမကြီးက ကျွန်တော်တို့ မြင်ခဲ့ရတဲ့မြင်ကွင်းကို အားလုံးသိနေတယ်နော်။ မမကြီးကိုယ်တိုင်ရော ဒါကို မြင်ခဲ့ဖူးလို့လားဟင်”

“အမလေး-မောင်ကောင်းတင်ရယ်၊ မမြင်ပါရစေနဲ့၊ နေဝင်ချိန်ရောက်တာနဲ့ အဲဒီနားဖြင့် သီတောင်မသိရဲပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ခုလို ဝါခေါင်လပြည့်နေ့မျိုးမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်တော့ မယုံနိုင်ဘူးဗျာ၊ သရဲဆိုတာ ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် မယုံဘူး၊ လက်မခံဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခုတွေ့ခဲ့တဲ့မြင်ကွင်းကို မျိုးအောင်ရော မမကြီးကပါ ကြုံသိနေတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး”

“သရဲတစ္ဆေကို အယုံအကြည်မရှိတဲ့အထဲမှာ ငါက မင်းထက် ပိုတာပေါ့ ကောင်းတင်၊ ငါက ဆရာဝန်ပါ။ ဒါပေမယ့် အခု မင်းတို့ မြင်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ဟာ ဟိုတစ်ချိန်က တကယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုရဲ့ ပုံရိပ် ဖြစ်နေတယ်ကွာ၊ တို့ရွာမှာ ဒီအဖြစ်ဟာ လူကိုင်သိတဲ့အဖြစ်၊ ဆယ်နှစ်တစ်ခါ ဝါခေါင်လပြည့်ရောက်တိုင်းလည်း ဒါကိုတွေ့နေကျ။ လက်မခံလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ”

“ဆယ်နှစ်တစ်ခါ၊ ဟုတ်လား။ အဲဒီသရဲတွေက အမြဲချောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား မျိုးအောင်”

“မဟုတ်ဘူး သတိပြုပြီးမှတ်သားထားတဲ့သူတွေ အပြောအရ ဆယ်နှစ်ပြည့်မှ တစ်ခါချောက်ဖာယ်”

ထူးဆန်းလှသည်လား၊ သရဲကလည်း ရက်အတိအကျနဲ့ နှစ်ကာလ

အပိုင်းအခြားအတိအကျနဲ့ချောက်ရတယ်လို့။ ငါတော့ ကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့လို့သာ လက်ခံလိုက်ရတယ်။ ဒါတောင် သရဲဆိုတာတွေကိုမြင်ရတာ တကယ့်လူအတိုင်း ပါပဲ။ တကယ်အဖြစ်ကို မြင်ရသလိုပါပဲ။ ဟုတ်တယ်နော် မွန်”

ကိုကောင်းတင်က မာလာမွန်ဘက်သို့လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မမကြီးကိုယ်တိုင်ပြောလို့သာ၊ ကိုမျိုးအောင် တစ်ယောက်ထဲကသာပြောရင် ကျွန်မဖြင့် ယုံချင်မှတောင် ယုံမိမယ်၊ တကယ်ပါ။ ကိုမျိုးအောင် သိက္ခာကို ထိပါးတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မာလာတို့ကို တစ်ရွာလုံးက သက်သေခံနိုင်ပါတယ် မာလာ၊ ဒီရွာမှာ ဒီအကြောင်းကိုမသိတဲ့လူမရှိဘူး၊ ကလေးကအစ သိတယ်ဗျ”

“ထားပါတော့ကိုမျိုးအောင်၊ ကျွန်မတို့မြင်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်မျိုး တစ်ချိန်က တကယ်ပဲဖြစ်ခဲ့လို့ပေါ့နော်”

မာလာမွန်က ရင်ဘတ်ကိုလက်နှင့်ဖိထားကာ ရင်တုန်မပြယ်သေးဘဲ မေးလိုက်သည်။

“မောင်ဒေါနနဲ့ မစပယ်ဆိုတဲ့ သမီးရည်းစားစုံတွဲ ရှိခဲ့ တယ်၊ သူတို့အချစ်ရေးမှာ အနှောင့်အယှက်ပေးနေသူက သူကြီးသားမုန်တိုင်း၊ သူက မစပယ်ကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေသူလေ။ မုန်တိုင်းက သူကြီးသားဖို့ လူတွင်ကျယ်လုပ်ခွင့်ရနေတယ်၊ ခေတ်ကာလကလည်း သူတို့တွင်ကျယ်ချင်သလို တွင်ကျယ်လို့ရတဲ့ခေတ်မျိုး၊ မုန်တိုင်းက သူ့အဖေအာဏာနဲ့ မောင်ဒေါနကို မတရားဖမ်းချုပ်ထားအယ်၊ မစပယ်ကို အဓမ္မသိမ်းပိုက်ဖို့ကြံတယ်၊ ကြားက ဝင်ကူသူတွေကြောင့် မောင်ဒေါနလွတ်မြောက်သွားတော့ ချစ်သူနှစ်ယောက် ထွက်ပြေးကြတယ်၊ အဲဒီနေ့က ဝါခေါင်လပြည့်နေ့၊ မုန်တိုင်းကသတင်းရပြီး ချစ်သူနှစ်ယောက် နောက်ကို ဓားဆွဲပြီးလိုက်တယ်၊ ချောင်းကွေ့မှာဆိုကြတယ် တဲ့၊ ဆက်ဖြစ်တဲ့အဖြစ်ကတော့ မင်းတို့မြင်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ပေါ့ကွာ”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က ရှည်လျားစွာပြောပြလိုက်သည်။

“ဘုရား ဘုရား”

“သရဲဖြစ်တော့လည်း အတွဲလိုက်ကြီးဖြစ်နေကြတယ်တဲ့၊ ခြောက်ဖုံကလည်း သူတို့မသေခင်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်မျိုးလုပ်ပြပြီး ခြောက်တယ်၊ တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ သရဲတွေပဲ”

“မွန်တော့ ဒီလိုမထင်ဘူး”

မာလာမွန်က သူမအမြင်ကို ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ဟာ လူတွေကို ခြောက်လှန့်နေကြတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မွန်တို့

မြင်ခဲ့ရတာလည်း ကြောက်လန့်စရာအသွင်အပြင်မှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ သူတို့ဟာ မွန်တို့ကို သက်သက်ကြောက်လန့်အောင်လုပ်ပြနေတာမဟုတ်ဘူးလေ။ သူတို့ကြည့်ရတာ အနားမှာ မွန်တို့ရှိတာကိုမြင်ပုံတောင်မရဘူး။ ကျွန်မတို့က ဆယ်ပေအကွာလောက်ကနေ သူတို့အဖြစ်ကို မြင်နေရတာပါ ကိုမျိုးအောင်၊ သူတို့က ကျွန်မတို့ကိုမမြင်ပါဘူး။ ကျွန်မအထင်တော့ မကျွတ်လွတ်တဲ့ သူတို့ ဝိညာဉ်တွေဟာ ဝိညာဉ်ဘဝမှာလည်း လူ့ဘဝတုန်းကအတိုင်း အဲဒီဇာတ်လမ်းကို ဆက်ကနေကြတာ ထင်ပါရဲ့”

“မာလာအမြင်က သဘာဝကျပါတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ ဘယ်တုန်းကမှ လူတွေကိုကြောက်လန့်အောင်မလုပ်ကြဘူး။ သူတို့ကိုမြင်ရတာလည်း ဒီပုံစံတစ်မျိုးတည်းပဲ”

“မင်းကော မြင်ဖူးသလားမျိုးအောင်”

“ဟင့်အင်။ ငါက ငယ်ငယ်ကတည်းက ရန်ကုန်မှာပဲ ကျောင်းလာတက်နေတဲ့ကောင်လေ။ ဝါခေါင်လပြည့်လိုအချိန်မျိုးကလည်း ကျောင်းအားလုံး ဖွင့်ထားတဲ့အချိန်မဟုတ်လား။ ငါမမြင်ဖူးပါဘူး။ မြင်အောင်ကြည့်ဖို့လည်း စိတ်မကူးမိဘူး။ ဒီအဖြစ်ကိုတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းကကြားဖူးနေလို့ သိနေတာပါ”

“ငါတော့ ကိုယ်တိုင်တွေ့ခဲ့လို့သာ မယုံနိုင်အောင်ဘဲ။ ဒီရွာကမပြန်ခင် ဒီကိစ္စကို ရှင်းအောင် လေ့လာသွားချင်တယ်ကွာ”

“ရပါတယ်၊ ဒီအဖြစ်ကို ကောင်းကောင်းသိမိတဲ့ အဘွားကြီး တစ်ယောက် ရှိပါသေးတယ်၊ ဘွားဆယ်-တဲ့၊ ဒေါ်ကံဆယ်လို့ ခေါ်တယ်။ မင်းနဲ့ တွေ့ပေးပါ့မယ်။ မင်းတို့မြင်သလို မစပယ်တို့ ပုံရိပ်ကို မြင်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူတချို့နဲ့လည်း တွေ့ပေးပါ့မယ်”

“ကဲပါကွယ်၊ ခရီးရောက်မဆိုက် ဒါတွေပြောရတာနဲ့ပဲ ဧည့်သည်တွေ မနားရသေးဘူး။ နားကြပါစေဦး မောင်လေးရဲ့”

“ကဲ- ညပိုင်းမှ စကားဆက်စို့ကွာ၊ ရေမိုးချိုးချင်ချိုး၊ နားကြဦး၊ ငါလည်း လူနာတွေသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ညပိုင်းတွင် စကားပိုင်းဖွဲ့ကြရာ၌လည်း ဟိုအဖြစ်ဆီသို့သာ စကား
ရောက်သွားကြပြန်သည်။

ဒေါက်တာမျိုးအောင်၏ဆေးခန်းတွင် လူနာများစီးသွားတော့ ည ၈ နာရီခွဲ
ခန့် ရှိပေပြီ။ ဆေးခန်းပိတ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာသော ဒေါက်တာမျိုးအောင်ကို
အစ်မကြီးဒေါ်လှယဉ်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မောင်လေးရေ ဧည့်သည်တွေထမင်းစားရင် မင်းပါ ဝင်စားလိုက်
ပါတော့လား”

ကိုကောင်းတင်က အစ်မကြီးမမြင်အောင် ဒေါက်တာမျိုးအောင်အား
မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်၍ လက်မထောင်ပြလိုက်သည်။ အထာနပ်သော ဒေါက်တာ
မျိုးအောင်က ချက်ချင်းသဘောပေါက်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားပြောပါဦးမယ် မမကြီး၊
မတွေ့ကြတာလဲကြာပြီ၊ ကောင်းတင် မင်းမဆာသေးဘူးမဟုတ်လား”

“ရပါတယ်၊ မဆာသေးပါဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့၊ မွန်ရေ
ကိုယ်ယူလာတဲ့ပုလင်းလေးတွေ သေတ္တာထဲက ထုတ်ပါဦး”

မာလာမွန်က ခရီးဆောင်သေတ္တာကိုဖွင့်၍ထုတ်ယူလိုက်ရာ နိုင်ငံခြား
အရက်ပုလင်းနှစ်လုံးထွက်လာလေသည်။

“ဪ—မင်းတို့က ဒီလိုကိုး၊ မင်းဥစ္စာမထုတ်ပါနဲ့၊ မောင်ကောင်းတင်
ရယ်၊ ဒီမယ် မင်းသူငယ်ချင်းကလည်း မင်းလာရင် ပိုင်းဖွဲ့ဖို့ဆိုပြီး စီစဉ်ထားပါ
တယ်”

အစ်မကြီးဒေါ်လှယဉ်က အပြစ်တင်သည့်ဟန်မျိုးမဟုတ်ဘဲ ပြုံးစိမ့်ဖြင့်
ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပဲနော်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် သိပ်အများကြီးမလုပ်ကြနဲ့၊ စကားပြော
ကောင်းရုံတော်ပြီ။ မောင်ကောင်းတင်လည်း ဟင်ပန်းလာတယ်၊ စောစောအိပ်ရာ
ဝင်ကွဲ့”

အစ်မကြီးက တစ်ဖက်ကလမ်းဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး တစ်ဖက်လှည့်ဖြင့်
ပြန်ပိတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ မမကြီး”

ဒေါ်လှယဉ်က ဒေါက်တာမျိုးအောင် ဝယ်သိမ်းထားသည့် ဝိစကီပုလင်း
ကို ဗိုရိုထဲမှ ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်ပါလာတာနဲ့ပဲ လုပ်ပါမယ် မမကြီး”

“ဟေ့-မင်းသုံးရက်နေမှာမဟုတ်လား၊ သုံးရက်အတွင်း ကုန်ပါတယ်
ကွာ၊ ငါလည်း မင်းလာတုန်းပေး သောက်ရမှာကွ။ ငါ့တစ်ယောက်တည်းဆို
မမကြီးက ခွင့်မပြုဘူး”

“မင်းကဆရာဝန်လေ မောင်လေးရယ်၊ အရက်သောက်တာတွေ
မင်းလူနာတွေက မြင်သွားတော့ အရိုအသေတန်မစိုးလို့ မမကြီးက တားရတာပါ”

“ဟုတ်ပါပြီမမကြီးရယ်၊ ကဲ-ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
စကားပြောကြဦးမယ်၊ မမကြီးနဲ့မာလာ စားနှင်ကြလေ”

“ကျွန်မ မဆာသေးပါဘူး ကိုမျိုးအောင်၊ ပြီးမှအတူတူစားကြတာပေါ့”

မာလာမွန်က သီးခြားစားနှင့်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက်ထဲ အေးအေး
ဆေးဆေး သောက်စားရင်း များသွားမည်စိုး၍ မိန်းမမာယာဖြင့် ထမင်းစား
စောင်မည်ဟု ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်လှယဉ်က နေပြန်တီးပေးထားသည့် စာရင်းများကို ကွပ်မျက်ကလေး
ပေါ်၌ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်၍ရေးရင်း ထိုင်စောင်နေ၏။ မာလာမွန်က ကိုကောင်းတင်ဘေး
ခုံအလွတ်တွင်ဝင်ထိုင်ကာ စကားဝင်ပြောနေသည်။

“ညနေကအကြောင်း ဆက်ပါဦး မျိုးအောင်၊ ငါပြည့်ပြည့်စုံစုံသိချင်
တယ်”

ကိုကောင်းတင်က စကားစလိုက်သည်။

“ဘာကိုသိချင်သေးတာလဲကွ၊ အဖြစ်အပျက် အကြမ်းဖျင်းကို ပြောပြ
ပြီးပြီလေ၊ ငါသိတာလဲ အဲဒီလောက်ပဲ”

“ဒီအဖြစ်တွေ ဘယ်အချိန်ကာလက ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာပေါ့၊ ဆယ်နှစ်
တစ်ခါမြင်ရတယ်ဆိုတော့ ဆယ်နှစ်တစ်ခါမြင်ရတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ရှိပြီလဲ၊ ဘယ်
နှစ်ခုနှစ်က ဖြစ်ခဲ့တာလဲဆိုတာပေါ့ကွာ”

“ဟ-ဒါတော့ ငါလည်း အတိအကျဘယ်သိမှာလဲကွ”

“တို့မိဘများ မမွေးဖွားခင်အချိန်ကတည်းက-အဖြစ်တွေပါ မောင်ကောင်းတင်”

ဒေါ်လှယဉ်က စာရင်းရေးနေရာမှလှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆိုကြာပြီပေါ့၊ အနှစ်တစ်ရာလောက်တောင်ရှိပြီပေါ့၊ မမကြီး ဟုတ်လား”

“အနှစ်တစ်ရာတော့ မရှိလောက်သေးပါဘူးကွယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ဒီအဖြစ်အပျက်ထဲမှာ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခဲ့ရပြီး၊ ပျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဘွားဆယ်ဟာ ခုထိရှိနေသေးတယ်လေ၊ အဘွားဆယ်အသက်က ရှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီ ထင်ပါရဲ့၊ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ အလွန်ဆုံး နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ်တော့ရှိရောပေါ့ကွယ်”

“အဲဒီအဘွားဆယ်ဆိုတာက မစံပယ်တို့ ကိုဒေါနတို့ရဲ့ အမျိုးလား မမကြီး”

“မစံပယ်တို့ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ရှိသေးတယ်လို့တော့ မကြားမိဘူးကွဲ့၊ ကိုဒေါနကတော့ တခြားအရပ်သားလို့ပြောတယ်”

“မနက်ကျရင် ဖွားဆယ်ဆီကို မင်းကိုလိုက်ပို့ပါမယ်ကွာ၊ အဲဒီကျမှ ဖွားဆယ်ကို မင်းသိချင်သမျှမေးပေတော့”

“ဖွားဆယ်ကရော ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲမျိုးအောင်”

“ဖွားဆယ်နဲ့တွေ့မှသာ မေးပါတော့ကွာ”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ တို့တွေ့ခဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာကသေသွားတဲ့ လူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်လို့ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေတယ်ကွာ၊ သရဲတစ္ဆေသာ ဆိုတယ်၊ ငါတို့ မြင်ခဲ့ရတာ လူအကောင်အထည်အတိုင်း ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်ခဲ့ရတာကွ၊ ဟုတ်တယ်နော် မွန်”

မာလာမွန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ငါ့မှာကင်မရာအဆင်သင့်ရှိလျက်သားနဲ့ အဲဒီနားရောက်မှ ကင်မရာကို မထုတ်မိဘူး၊ နို့ပို့ သူတို့ကို ဓာတ်ပုံကောင်းကောင်း ရိုက်ဖြစ်တယ်ကွာ”

“မင်းကင်မရာကို သရဲတစ္ဆေကို ပုံရိပ်ထင်အောင် ရိုက်နိုင်ပါ့မလားကွ၊ ဟား-ဟား”

“ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ ငါလည်း သရဲကိုတစ်ခါမှ ဓာတ်ပုံမရိုက်ဖူးဘူး၊ ရိုက်ဖြစ်လို့ ပုံရိပ်မထင်တော့လည်း ဒါဟာသရဲဆိုတာ စိတ်ချလက်ချယုံလိုက်ရုံပေါ့ကွာ”

“ငါတို့ပြောတာကို မင်းက မယုံချင်သေးတဲ့သဘောလား။ မနက် ကျတော့ ချောင်းထဲကိုလိုက်ပို့မယ်၊ မင်း ကျေနပ်အောင် ချောင်းထဲမှာကြည့်ပေါ့။ ပြီးတော့ မစံပယ်တို့အုတ်ဂူကိုလည်း လိုက်ပြမယ်”

“ဘာ-မစံပယ်တို့အုတ်ဂူ၊ ဟုတ်လား”

“အေး-ဒါပေမယ့် သူတို့အုတ်ဂူက တို့ရွာသင်္ချိုင်းမှာ တော့မဟုတ်ဘူး၊ ရွာဟောင်းက သင်္ချိုင်းမှာ”

“ရွာဟောင်း”

“သူတို့ခေတ်တုန်းက ဒီရွာက ဒီနေရာမှာမဟုတ်သေးဘူး၊ ချောင်းရဲ့ အရှေ့ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာကွ၊ ဒီနေရာကို ရွာပြောင်းတာက ၁၉၃၅ ခုနှစ်ကျမှ၊ မမကြီးတောင် မမွေးသေးဘူး။ ရွာဟောင်းကြီး မီးရောင်သွားလို့ အခုနေရာမှာ ရွာသစ်တည်ထားတာ”

“၁၉၃၅ ဆိုတော့ ၄၇ နှစ်တောင်ရှိပြီပေါ့”

မာလာမွန်က ရွက်ချက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် မစံပယ်တို့သုံးယောက် ပြေးထွက်လာကြတာ ရွာဟောင်း ဘက်ကနေပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ကောင်းတင်၊ စယ်နှစ်တစ်ခါ ဒီအဖြစ်ကို အမှတ် မထင်မြင်ခဲ့သူတိုင်းက ရွာဟောင်းဘက်ကနေ ပြေးထွက်လာတဲ့ မစံပယ်တို့ကို မြင်ခဲ့ရတာပါ။ အဲဒါကြောင့်လည်း သူတို့သုံးယောက်ပုံရိပ်ကို သူတို့ရဲ့သင်္ချိုင်းထဲ က ထထွက်လာတဲ့ တစ္ဆေတွေလို့ လူတွေက စွပ်စွဲကြတာပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်လှယဉ်က ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဪ-အဲဒါကြောင့် ထင်ပါရဲ့၊ သူတို့တွေ ဝတ်ပုံစားပုံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲလို့ ထင်လိုက်မိသား။ ဝတ်ပုံစားပုံတွေက ခုခေတ် လူတွေလို မဟုတ်ဘူး မမကြီး။ ပျင်အင်္ကျီထင်ပါရဲ့၊ ရင်ပုံးကြီးတွေနဲ့၊ ယောက်ျား နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေနဲ့၊ သျှောင်ထုံးထားတယ်။ ပြီးတော့ ကိုဒေါနက ခေါင်းမှာ ခေါင်းပေါင်းနဲ့”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ချောင်းထဲခုန်ချလိုက်တော့ ကိုဒေါန ခေါင်းပေါင်း လေးက ပြေပြီးလွင့်ကျသွားတယ်။ သစ်ကိုင်းတစ်ခုမှာ သွားချိတ်နေတာကို ငါ ကောင်းကောင်းသတိထားမိခဲ့တယ်။ အဲဒီနေရာက ထွက်လာလို့ ခေါင်းပေါင်း လေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သစ်ကိုင်းမှာမရှိတော့ဘူး”

ကိုကောင်းတင်က အနီရောင်တွင် အစက်အပြောက်ကလေးများပါ

သော ဝိုးပဝါလေးကို မျက်စိထဲ၌ ပြန်မြင်ယောင်ရင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“အေး-မစံပယ်တို့ တစ္ဆေအုပ်စုကို မြင်ဖူးတဲ့သူတွေနဲ့ တွေ့တဲ့အခါကျ မင်းတို့မြင်ခဲ့ရတဲ့ အဝတ်အစားမျိုးနဲ့ ဟုတ် မဟုတ် တိုက်ဆိုင်ကြည့်ကြပါကွာ”

ကိုကောင်းတင်၏ မူးယစ်ယစ်အာရုံထဲ၌ သစ်ပင်ချုံနွယ် ထူထပ်သော အရှေ့ဘက်တောအုပ်ထဲမှ အူယားဖားယားပြေးထွက်လာသည့် ယောင်ဒေါနနှင့် မစံပယ်တို့မြင်ကွင်းကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်၌ နံနက်ခင်းစာစားသောက်ပြီးသည်နှင့် ဒေါက်တာ
မျိုးအောင်နှင့်အတူ ကိုကောင်းတင်နှင့် မာလာမွန်တို့ အိမ်မှ ထွက်လာကြသည်။

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က သူတို့ကို ချောင်းကွေ့သို့လည်း လိုက်ပြမည်။
ရွာတောင်ပိုင်းမှ အဘွားဆယ်ဆီသို့လည်း လိုက်သို့မည်။ ရွာဟောင်းမှ မစံပယ်နှင့်
ကိုဒေါနတို့အုတ်ဂူများကိုလည်း လိုက်ပြမည်ဆို၍ ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

“ချောင်းထဲကိုမဆင်းကြနဲ့နော်၊ မိုးများလို့ ရွှံ့တွေနဲ့ ချော်နေတယ်။
ကမ်းစပ်ကနေပဲကြည့်၊ သိလား မောင်လေး”

ဒေါ်လှယဉ်က သူတို့ကို ကလေးတွေလို မှာနေလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကြီး”

“ဖွားဆယ်ဆီဝင်မယ်ဆိုရင် ကန်တော့စရာတစ်ခုခု ယူသွားကြဦးလေ။
ချော-ချော-မာလာတို့ယူလာတဲ့ မုန့်ပုံးကိုပဲ ဖွားဆယ်စားဖို့ ပေးလိုက်ကြပါကွယ်။
ခမျာ သက်ကြီးရွယ်အိုဆိုတော့ နုနုနယ်နယ်အစားအသောက်လေးတွေ စားချင်
ရှာမယ်”

ဒေါ်လှယဉ်က ကိုကောင်းတင်တို့ယူလာသော လက်ဆောင်မုန့်ပုံးကို
ပင် ကြပ်ကြပ်အိတ်ကြီးထဲထည့်ကာ အဘွားဆယ်ကိုပေးရန်အတွက် မာလာ
မွန်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

“မင်းလည်း မိဘတွေမရှိတော့ပေမဲ့ ဒီလိုဂရုစိုက်တဲ့ အစ်မကြီးရှိနေ
တာ ကံကောင်းတာပဲနော် မျိုးအောင်”

လမ်းတွင် ကိုကောင်းတင်ကပြောလိုက်သည်။

“အေး-ကံကောင်းပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ဂရုစိုက်လွန်းလို့
စိတ်ညစ်ရတယ်ဟေ့၊ နေရာတကာဝင်ပါလွန်းလို့၊ စကားများလွန်းလို့”

“ဒါတော့ အပျိုကြီးကိုးရှင်၊ မမကြီးလို အစ်မတစ်ယောက်ရှိနေတာ ကိုမျိုးအောင် သိပ်ကံကောင်းပါတယ်လေ”

“မင်းအစ်မကြီးက မင်းကို မိန်းမယူဖို့မပြောဘူးလား”

“ပြောတာပေါ့ကွာ၊ ဒီလိုတောထဲမှာ ငါယူစရာမိန်းမမှ မရှိဘဲ ဟား ဟား-ဟား”

“ဒါနဲ့ မင်းရဲ့ သက်ထားရေး၊ သတင်းကြားသေးလား”

“တောမှာနေတာ သူ့သတင်း ဘယ်လိုကြားမလဲကွာ၊ တော်ပါပြီ၊ သူနဲ့ ငါနဲ့ ရေစက်ကုန်ပါပြီ”

ကိုကောင်းတင်က ဒေါက်တာမျိုးအောင် ဆေးကျောင်းသားဘဝက ချစ်သူအကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်၍ ဒေါက်တာမျိုးအောင် မျက်နှာပျက် သွားသည်။ သက်ထားခင်ဆိုသော ဆရာဝန်မလေးသည် ဒေါက်တာမျိုးအောင် နှင့် နှစ်ရှည်လများ ချစ်ကြိုက်နေရာမှ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း နိုင်ငံခြားသို့ အပြီးထွက်ခွာသည့်ကိစ္စတွင် ဒေါက်တာမျိုးအောင်နှင့် စိတ်သဘောထားကွဲ လွဲခဲ့ကြလေသည်။ သက်ထားခင်က ဒေါက်တာမျိုးအောင်ကိုလက်ထပ်ပြီး သူနှင့် နိုင်ငံခြားသို့ တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့စေလိုသည်။ အမိနိုင်ငံကိုခင်တွယ်သော ဒေါက်တာမျိုးအောင်နှင့် ညီမရဖြစ်ကာ ချစ်ပါလျက် ကွဲကွာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုအဖြစ်များကို မာလာမွန်လည်း သိရှိထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

“သူလည်း ဟိုမှာအိမ်ထောင်ကျရင် ကျရောပေါ့ကွာ”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချရင်း ပြောလိုက်သည်။

“မင်းက အဓိပ္ပာယ်ရှိပါသေးတယ်ကွာ၊ ကိုယ့်ရွာကိုယ်ပြန်ပြီး ကျေးဇူး ဆပ်ခွင့်ရတာပေါ့”

“မင်းပြောတဲ့စကားက နည်းနည်းတော့ ပြဇာတ်ဆန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မှန်ပါတယ်၊ ငါလည်း ငါ့ရဲ့တောဆရာဝန်ဘဝကို ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါ ခုခေတ်မှာ ရေးနေတဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲက ဇာတ်ကောင်တွေပြောသလိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ပြောတာပါ”

စကားတပြောပြောဖြင့်လာခဲ့ကြရာ ချောင်းကျွေထိပ်သို့ ရောက်လာကြ လေပြီ။

“ကဲ-လေ့လာကြပေတော့၊ ငါတော့ မင်းတို့လိုတောင် မမြင်ခဲ့ဖူး ပါဘူး။ ဒီအကြောင်း ကြားရုံကြားဖူးတာပါ”

ကိုကောင်းတင်က ချောင်းကျွေထိပ်တွင်ရပ်ကာ ကင်မရာဖြင့် ဓာတ်ပုံ များ ရိုက်ယူနေသည်။

“ဟောဒီမှာ ကောင်းတင် မင်းတို့ကားဘီးရာ။ ဒီမှာတွေ့လား။ ဒီဖိနပ်ရာ
တွေဟာ မင်းနဲ့မာလာတို့ဘီးနပ်ရာတွေမဟုတ်လား။ မင်းတို့ ရွာရောက်ချိန်
ကတည်းက ဖိုးတိတ်သွားတာ။ ခုထိမိုး ပြန်မရွာသေးဘူး။ ကြည့်စမ်း-ဒါတွေဟာ
မင်းတို့ရဲ့ကားဘီးရာနဲ့ ဖိနပ်ရာတွေ ခုထိထင်ကျန်နေခဲ့တာပဲ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်
လား”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က ကိုကောင်းတင်တို့ ကားရပ်ခဲ့သည့်နေရာရှိ
မြေကြီးပေါ်မှ အရေးအကြောင်းများကိုပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်မျိုးအောင်၊ ဒါ ငါတို့ခြေရာတွေပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ မင်းတို့ခြေရာရှိရင် မစံပယ်တို့ခြေရာလဲ ရှိရမယ်လေ၊
ရွာကြည့်စမ်း၊ မစံပယ်တို့သုံးယောက်ခြေရာ၊ တွေ့သလား”

“ဟင်”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်ပြောမှပင် ကိုကောင်းတင်နှင့် မာလာမွန်တို့က
ချောင်းထိပ်ရှိ ရွှံ့မြေပျော့ပေါ်သို့ ဝံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်အင်။ ဘာခြေရာမှမရှိဘူး၊ ဘာဆိုဘာမှမရှိဘူး”

“ဒါဆို ရှင်းပြီမဟုတ်လား၊ သူတို့ဟာ ဝိညာဉ်နာနာတာဝတွေပဲ”
ကိုကောင်းတင်က ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

မာလာမွန်အကြည့်က မစံပယ်တို့သုံးယောက်ပြေးထွက်လာသည့်
တောစစ်သို့ရောက်သွားလေသည်။

“သူတို့ ဟိုတောစပ်ကနေ ပြေးထွက်လာကြတာပေါ့၊ ကိုမျိုးအောင်”

“ဟုတ်ရမယ်လေ၊ အဲဒီသစ်ပင်အုပ်ရဲ့ တစ်ဖက်ဟာ ရွာဟောင်းရဲ့
သင်္ချိုင်းဟောင်းပဲ။ ရွာဟောင်းက အဲဒီရဲ့ ဟိုဘက်မှာ”

“အို”

“ရွာဟောင်းကိုမီးလောင်သွားတော့ ရွာသစ်တည်ဖို့ အခုနေရာကို
ရွေးလိုက်တာ အကြောင်းရှိတယ်။ ရွာဟောင်းကိုဝင်တဲ့လမ်းဟာ သင်္ချိုင်းကို
ခြံတိုပြီးမှလာရတာမို့ နိမိတ်မကောင်းဘူးဆိုပြီး အခု ရွာသစ်တည်ထားတဲ့ နေရာကို
ရွေးလိုက်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် ရွာသစ်အတွက်သင်္ချိုင်းကလည်း နေရာအသစ်မှာပေါ့”

မာလာမွန်သည် သင်္ချိုင်းရှိသည်ဆိုသောတောစပ်ကိုကြည့်ပြီး မစံပယ်
တို့သုံးယောက် ယခုပင် နောက်တစ်ကြိမ်ထွက်ပေါ်လာတော့မည်ထင်ကာ
ဩက်သီးထသွားလေသည်။

“ရွာနာမည်က အရင်က ချောင်းကွေ့တဲ့၊ ချောင်းက ဒီနေရာမှာ ကွေ့သွားလို့ ချောင်းကွေ့ရွာလို့ ခေါ်ကြတာလို့ ရှေးလူကြီးတွေပြောကြတယ်။ တချို့ကလဲ အရင်နာမည်က ချောက်ကွေ့လို့ပြောကြပြန်ရော၊ ချောင်းရဲ့ ဟောဒီ အကွေ့နေရာက ရေတိုက် စားပြီး ချောက်ကြီးဖြစ်နေတာကို အစွဲပြုပြီးခေါ်တာတဲ့။ ချောင်းကွေ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ချောက်ကွေ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အခုခေါ်နေတဲ့ ကျောက်ကွေ့ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့တော့ နီးစပ်တာချည်းပါပဲ”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က ရွာရာဇဝင်ကိုပြောပြနေသည်။

“ဒါဆို ရွာဟောင်းတည်ခဲ့တာကြာပြီပေါ့။ ဟိုးရှေးပဝေသဏီကတည်းက ပေါ်နေှ် ကိုမျိုးအောင်”

“ဟုတ်တယ် မာလာ၊ ဥတည်ဘွား မြန်မာပြည်ဘက်လာတော့တောင် ဒီရွာမှာ ဝင်နားသွားသေးတယ်လို့ ပါးစပ်ရာဇဝင် ရှိသေးတယ်”

“ဪ”

ကိုကောင်းတင်က ဒေါက်တာမျိုးအောင် ပြောပြသော ရွာရာဇဝင်ကို နားထောင်ရင်း ရွာ၏ပတ်ဝန်းကျင် အားလုံးပါအောင် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူနေသည်။

“မွန်၊ ချောင်းကွေ့ထိပ်မှာ ခဏသွားရပ်ပါလား၊ ကိုယ် ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်လို့”

“အို-မွန် မရပ်ရဲပါဘူး”

“ဟား-ဟား-ဟား မာလာမရပ်ရဲရင် ငါရပ်ပေးပါ့မယ်ကွာ၊ ဟောဒီ နေရာလား”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ချောင်းထိပ်ကမူလေးတွင် သွားရပ်လိုက်လေသည်။

“သူတို့ ဒီနေရာကနေ ခုန်ချသွားတာပေါ့နော်၊ ဟုတ်လား၊ ချောင်းရေထဲကျပြီး တစ်ခါတည်း ပြန်ပေါ်မလာကြတော့ဘူးလား”

“ကိုမျိုးအောင်၊ တော်ပါတော့”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် နောက်ပြောင်နေသည့် အတွက် မာလာမွန်က ဟန့်လိုက်သည်။

ကိုကောင်းတင်က ဒေါက်တာမျိုးအောင် ချောင်းထိပ်အစပ်၌ရပ်နေပုံကို ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်၏။

“ကိုမျိုးအောင်၊ အဲဒီနေရာမှာရပ်မနေပါနဲ့တော့၊ ကျွန်မ အသည်းယားလွန်းလို့ပါ။ ကျွန်မတို့ ဒီနေရာက ပြန်ကြပါစို့”

မာလာမွန်က မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့်ပြောလိုက်သည်။

“သွားကြစို့ ကောင်းတင်၊ မာလာ သိပ်ကြောက်နေပြီ။ သဒ္ဓါင်းထဲ

တော့ မဝင်တော့ပါဘူးလေ၊ ဖွားဆယ်ဆီပဲသွားကြစို့၊ ဖွားဆယ်ဆီရော သွားချင်
စိတ်ရှိသေးရဲ့လား မာလာ”

“ရပါတယ်ကိုမျိုးအောင်၊ အကြောင်းစုံတော့ ကျွန်မသိချင်သေးတယ်၊
သွားကြတာပေါ့”

ရွာတောင်ပိုင်းကိုရောက်ဖို့ တောင်နှင့်မြောက်ရှည်လျားသော ရွာတန်း
ရှည်ကြီးကိုဖြတ်၍လာခဲ့ကြသည်။

လမ်းတွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သစ်ကြီးကြီးတစ်ဆိုင်နှင့် ကုန်မျိုးစုံ ရောင်း
သော စတိုးဆိုင်လို ဆိုင်မျိုးတစ်ဆိုင်ကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ အိမ်အချို့သိမှ ကက်ဆက်
သီချင်းသံများယုံလွင်ထွက်နေ၏။ သီချင်းအများစုမှာ ယခုလတ်တလော ခေတ်စား
နေသော အဆိုတော်မင်းအောင်၏သီချင်းများကို ဖွင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်တို့ရွာက ဘယ်ဆိုလို့လဲ၊ အိမ်အားလုံးလိုလိုသွပ် ဖိုးပျဉ်ထောင်နဲ့၊
တိုက်ခံအိမ်တွေတောင်ရှိသေးတယ်၊ ကက်ဆက်လည်း အိမ်တိုင်းရှိတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရွာကစီးပွားရေးကောင်းတယ်ကွာ၊ သီးနှံအထွက်လည်း
ကောင်းတယ်။ ဒီမှာ တရုတ်ပစ္စည်းတွေ ပေါလည်းပေါ၊ ဈေးလည်းသက်သာတယ်
လေ”

မော်တာနှင့်လည်သော စပါးခြွေလှေ့စက်များ၊ လူတစ်ကိုယ်စာ တက်
ထိုင်မောင်းနှင်ရသော ထွန်စက်အသေးလေးများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ စက်
ပစ္စည်းများမှာ ရန်ကုန်မှလာသော ကိုကောင်းတင်တို့အဖို့ အမြင်ဆန်းနေပေသည်။
အိမ်အချို့ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်သုံးလေးစီးကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရ
ပေသည်။ ဆိုင်ကယ်များ၌ နံပါတ်ပြားများ တပ်မထားကြပေ။

“အဲဒါ အကုန် တရုတ်ပစ္စည်းတွေချည်းပဲ၊ ပြည်မဘက်က လူတွေဆို
ဒါမျိုး သုံးတောင်မသုံးနိုင်ကြသေးဘူးကွာ”

“ရွာက စီးပွားရေးလည်းကောင်း၊ ဆရာစန့်ဆိုလို့ မင်း တစ်ယောက်
ထည်းရှိတာဆိုတော့ မင်းအတွက် ရိုက်စားပေါ့ကွာ”

“မထင်ပါနဲ့ကောင်းတင်ရယ်၊ တချို့လူတွေက ငါ့ကို အထင်မကြီးဘူး၊
ရွာမှာ အိမ်တိုင်ယာရောက်လိုက်ကုပေးတဲ့ ရမ်းကုတွေရှိတယ်။ အဲဒါတွေကိုမှ
အားကိုးတဲ့လူတွေရှိသေးတယ်ကွာ”

“ဪ”

“ဟော-ဖွားဆယ်တို့အိမ်ကိုရောက်ပြီ”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က လမ်းညာဘက်ရှိ အိမ်ကလေးကို ညွှန်ပြပြီး

ပြောလိုက်သည်။ ခြံဝင်းကျယ်အတွင်းမှ လေးပင်သုံးခန်း ဖြေဆိုက်အိမ်ကလေးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်၌ ဝါးဖြင့် ကွပ်ပျစ်တစ်လုံး ရိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကွပ်ပျစ်ဘေးမြေပြင်၌ ပက်လက်ကုလားထိုင်ဆစ်လုံးဖြင့် ထိုင်နေသော အဘွားအိုတစ်ဦးကို တွေ့ရလေသည်။ အဘွားအိုမှာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မိန်းရင်း ပုတီးစိပ်နေလေသည်။

“အဲဒါ ဖွားဆယ်ပါ၊ ဖွားဆယ်က မျက်စိမမြင်ရှာဘူး”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က သူတို့ကို အိမ်ဝင်းထဲသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားရင်း ပြောပြနေသည်။

အိမ်ရှေ့အရောက်တွင် အိမ်ပြတင်းမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခေါင်းပြူကြည့်လိုက်ကာ -

“ဟင်-ဆရာပါလား၊ လာပါဆရာ” ဆိုကာ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာလေသည်။

အဘွားဆယ်က လူသံကြား၍ ပုတီးစိပ်ရပ်လိုက်ကာ မေးလိုက်၏။

“ဘယ်သူတွေများတုံးဟဲ့ လုံမ”

“ကျွန်တော်ပါအဘွား၊ မျိုးအောင်ပါ၊ ဦးဖိုးကြွယ်သား မျိုးအောင်ပါ”
ဒေါက်တာမျိုးအောင်က ဖြေလိုက်လေသည်။

“ဪ-ဆရာဝန်ဖြစ်သွားတဲ့ကောင်လေးလားဟဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့အဘွား”

“လုံမရေ ဧည့်သည်တွေထိုင်ဖို့လုပ်ပါပေဗျ၊ ဘယ်သူတွေ ပါလာသေးလဲ”

အဘွားဒေါ်ကံဆယ်က မမြင်ရသော်လည်း ဒေါက်တာမျိုးအောင်နှင့် အတူ အခြားသူများပါလာသည်ကိုသိဟန်ဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ရန်ကုန်ကလာတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းလင်မယားပါ အဘွား”

အဘွား၏မြေးမလေးက ပလတ်စတစ်ဖြင့် ယက်ထားသော တရုတ်ပြည်ဖြစ် ဖျာခေါက်ကလေးကို ယူလာကာ ကွပ်ပြစ်ပေါ်ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်။

“ထိုင်ကြပါဆရာတို့”

ဧည့်သည်သုံးယောက်က ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် တင်လွှဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“အဘွားအတွက် ရန်ကုန်ကဧည့်သည်တွေယူလာတဲ့ မုန့်ပုံ၊ သိမ်းလိုက်ပါဦး”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က မုန့်ပုံးကို အဘွား၏မြေးမလေးကို ပေးလိုက်၏။

ဒေါက်ဆယ်က ဧည့်သည်များနှင့်စကားပြောရန် ပုတီးကို လက်တွင်
ပတ်ထားလိုက်သည်။

“အဘွားရော၊ နေကောင်းရဲ့လားအဘွား”

“အေး-မျက်စိမမြင်တာနဲ့ နားလေးတာကတော့ သေရာပါရောဂါ
ဖြစ်သွားပြီမို့၊ ပြောစရာမလိုတော့ပါဘူးကွယ်၊ ကျန်တာတွေတော့ ကောင်း
ပါတယ်။ ဖျားခြင်းနာခြင်းမရှိပါဘူး”

“အဘွားက သိပ်ကုသိုလ်ကံကောင်းတာပဲဗျာ၊ အဘွားထက် ငယ်တဲ့
ကျွန်တော့်မိဘတွေတောင် ဆုံးကုန်ကြပြီ”

“အေး-ငါ့သားနှစ်ယောက်လည်း သေကုန်ကြပါပကော။ ငါနဲ့ ရွယ်တူ
လူတွေ တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကုန်ကြပြီ၊ ငါတစ်ယောက်ပဲကျန်တော့တယ် ထင်ပါ
မောင်ရယ်”

“ရွာမှာ အဘွားအသက်အရှည်ဆုံးပါပဲ အဘွား”

“အသက်ရှည်ရှည်နေရတာ တစ်မျိုးကောင်းသလို၊ တစ်မျိုးလည်း
မကောင်းပါဘူးကွယ်။ အသက်ရှည်နေသမျှ ဘုရားအလုပ် တရားအလုပ် လုပ်ခွင့်ရ
နေလို့ ကုသိုလ်လည်းရပါရဲ့၊ ခန္ဓာဝန်ကြီးထမ်းထားရတာလည်း ဒုက္ခတစ်ခု
မဟုတ်လားမောင်ရဲ့”

“အဘွားအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲအဘွား”

“လာမယ်၊ နတ်တော်လဆုတ် ၇-ရက်ဆိုရင် ခုနစ်ဆယ်ကိုးနှစ်ပြည့်ပြီ
ငါက ၆၅ ခု ဖွားလေ”

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၆၅ ခုနှစ်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ကျန်းမာရေးအတွက် လိုအပ်တာရှိရင် ကျွန်တော့်ကိုသာ ခေါ်ခိုင်း
လိုက်ပါအဘွား၊ ကျွန်တော်ချက်ချင်းလာခဲ့ပါ့မယ်”

“သာဓုပါမောင်ရယ်၊ သာဓုပါ၊ သာဓုပါ။ ဒါနဲ့ မင်းတို့ ဘယ်က
ထာ ကြသလဲ၊ ဧည့်သည်တွေကို ရွာထဲလိုက်ပြသလား”

“ရွာထဲလိုက်ပြရင်း လာတယ်ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ အဘွားဆီကိုတော့
တမင်သက်သက်လာခဲ့တာပါ အဘွား”

“အလို”

“အဘွား၊ မနေ့တုန်းက ဝါခေါင်လပြည့်နေ့လေ”

အဘွားအို၏ အရေခွံများတွန့်လိပ်တွဲကျနေသော မျက်နှာသည်
ဒေါက်တာမျိုးအောင်၏စကားကြောင့် ငေးမှိုင့်သွားလေ၏။

“ဝါခေါင်လပြည့်၊ ဟုတ်တယ်၊ မနေ့တုန်းက ဝါခေါင်လပြည့်နေ့၊ ငါသိတယ်”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းလင်မယားဟာ မနေ့တုန်းကပဲ ရန်ကုန်က ရောက်လာကတာပါအတွေး။ သူတို့ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ လာခဲ့ကြတာပါ။ သူတို့ ချောင်းကွေ့နားရောက်တော့ နေဝင်ရီတရော အချိန်ပါ။ သူတို့ ချောင်းကွေ့ ထိပ်မှာ”

“အလို-ဘုရား၊ ဘုရား၊ မမစံပယ်၊ မမစံပယ်တို့”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် အတွေးအခေါ်က ထိတ်လန့် တကြား ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်အတွေး၊ သူတို့ ကိုဒေါနနဲ့ မစံပယ်ကိုတွေ့ခဲ့ကြပါတယ်။ မှန်တိုင်းကိုလည်းတွေ့ခဲ့ရပါတယ်”

“အို-ကြာခဲ့ပြီ၊ ဒါတွေဟာ ကြာခဲ့ပါပြီကွယ်။ ဘုရား-ဘုရား-ဝမ်းကြီး လှချည်လား မမစံပယ်ရယ်။ အခုထိပဲ မကျွတ်လွတ်နိုင်သေးပါကလား”

အတွေးအခေါ်သည် ပြောရင်း အသံများတိမ်ဝင်သွားကာ မမြင်ရသော မျက်ဝန်းအိမ်အတွင်းမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေ၏။

“ဒီအဖြစ်တွေဟာ နှစ်ပေါင်းတယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ အတွေး”

ဖွားဆယ်က အကြောအပြိုင်းထနေသော လက်ပိန်ပိန်ဖြင့် မျက်ရည် များကိုသုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ငါ့အသက် ၉ နှစ်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်ပဲ၊ အနှစ် ၇၀ ရှိပြီကွဲ့”

“အို-ကြာလှပါကော”

“ကြာပေါ့ကွယ်။ ဟုတ်ပေသားပဲ၊ အခု ၁၃၄၄ ခုကိုး။ မမစံပယ်တို့ ကွယ်လွန်ခဲ့တာ အနှစ် ၇၈ ရှိပြီ။ ဆယ်နှစ်တစ်ပိုင်း၊ ဆယ်နှစ်တစ်ပိုင်းတွက်မယ် ဆိုရင် ခုနှစ်ပိုင်းရှိပြီ။ သူတို့ရဲ့ဝိညာဉ်တွေကိုမြင်ရတာတော့ ဆယ်နှစ်ပိုင်းကို ရောက် လာပြန်ပြီကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်အတွေး၊ ကိုဒေါနနဲ့မစံပယ်တို့ ဝိညာဉ်ရိပ်တွေကို ဆယ် နှစ်ပြည့်ချိန်တိုင်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်မြင်ရတယ်လို့ တစ်ရွာလုံးက အမှတ်အသား ရှိခဲ့ကြတာပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကိုကောင်းတင်နဲ့ မာလာ မွန်တို့လို ရွာအတွက် လူစိမ်းတွေကိုယ်တိုင်က မြင်ခဲ့ကြတာပါ။ သူတို့က ဒီရွာကို တစ်ခါမှလည်း မရောက်ဘူး၊ ဒီဇာတ်ကြောင်းကိုလည်း တစ်ခါမှမသိဖူးတဲ့ သူတွေပါ အတွေး”

“အင်း-ဆယ်နှစ်တစ်ခါ တွေ့ရတယ်ဆိုပေမဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်၊ ၁၃၃၄

ခုနစ်တုန်းကတော့ ဘယ်သူမှ မြင်တယ်တွေ့တယ်လို့ မကြားမိခဲ့ဘူးကွယ်။ အဲဒါကြောင့် အဘွားက သူတို့တစ်တွေ ကျွတ်လွတ်သွားပြီလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်။ အခုတစ်ခါ မြင်ရပြန်ပြီဆိုတော့ မမစံပယ်နဲ့ ကိုကြီးဒေါနရယ်၊ ဝဋ်ကြီးလှချည်လားနော်”

အဘွားအိုက နောက်တစ်ကြိမ် ညည်းညူလိုက်ပြန်၏။

“ဪ-လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်တုန်းက မတွေ့ခဲ့ရဘူးလား၊ ဒါလည်း မြင်တဲ့သူမရှိလို့ဖြစ်မှာပေါ့ အဘွားရယ်။ သူတို့ဝိညာဉ်တွေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လှုပ်ရှားရင် လှုပ်ရှားနေမှာပေါ့”

“မသိနိုင်ဘူးကွယ်၊ ဒီကလေးတွေကရော၊ ဘယ်လိုဘယ် ပုံမြင်ခဲ့ရတာလဲ၊ အဘွားကိုပြောပြပါဦး”

မာလာမွန်က သူတို့မြင်ခဲ့ရုံအကြောင်းကို ဖွားဆယ်အား ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

“သမီးတို့အမြင်မှာတော့ တကယ်လူကို မြင်ရတဲ့အတိုင်းပါပဲ အဘွားရယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကိုကယ်မယ်ဆိုပြီးကိုမျိုးအောင်ကိုတောင် ပြောမိပါသေးတယ်။ ကိုမျိုးအောင်က ဒါဟာ နာနာဘာဝတွေပါလို့ ပြောတာကို သမီးတို့မယုံခဲ့ဘူး၊ အခု အဘွားနဲ့ တွေ့ရမှ”

“မမစံပယ်တို့ဟာ သီလရှိကြတဲ့ သူတော်ကောင်းတွေပါ ကလေးရယ်၊ ဘာကြောင့်များ ခုထိ မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ရှိကြပါလိမ့်မယ်။ အဘွားတို့ သူတို့အတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုများလည်း မပြတ်ပြုပါတယ်၊ အမှုများ မကြေလို့လား၊ သေကြတာလည်း အစိမ်းသေဆိုတော့ ဪ ဒုက္ခ ဒုက္ခပါကလား”

“ကိုဒေါနနဲ့ မမစံပယ်တို့အဖြစ်ကို ပြောပြပါလား အဘွား၊ သူတို့ကို မြင်ခဲ့ရတဲ့ ဧည့်သည်တွေလည်းသိရအောင်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီအကြောင်းကို ကြားဖူးပေမဲ့ တစ်ဆင့်ပြောနဲ့သာ သိရတာပါအဘွား၊ ဂဃနုဏမသိပါဘူး၊ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဘွားပြောပြမှ အပြည့်အစုံသိရမှာပါ”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က တောင်းဆိုလိုက်လေသည်။

မာလာမွန်သည် အဘွားအို၏ စိတ်နှလုံးညှိုးနွမ်းနေပုံကို မြင်နေရ၍ သနားနေမိသည်။ အဖြစ်အပျက်ကိုပြန်ပြောခိုင်းရမှာကိုလည်း အဘွား စိတ်အနှောင့်အယှက်ထပ်ဖြစ်မည်စိုးကာ အားနာနေမိ၏။

“ကိုမျိုးအောင်၊ အဘွားကိုမပြောခိုင်းပါနဲ့၊ အဘွားစိတ်ဆင်းရဲနေပြီ၊ အဟောင်းတွေအသစ်ဖြစ်ပါမယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး အဘွားရယ်၊ ပြောရမှာဝန်လေးရင် မပြောပါနဲ့တော့ ရှင်”

မာလာမွန်က ကြားမှဝင်၍တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးမိန်းကလေးရယ်၊ အဘွားပြောပါ့မယ်၊ အဘွားပြောချင်ပါတယ်။ မမစံပယ်တို့ကို ဝိညာဉ်နာနာဘာဝအဖြစ်နဲ့မြင်ရတော့ မိန်းကလေးတို့စိတ်မှာ သူတို့ဟာ တရားမရှိလို့ တစ္ဆေဘဝရောက်ရတယ်လို့ ထင်ကြမှာစိုးရိမ်လို့ပါ။ မမစံပယ်တို့အပေါ်မှာ သံသယရှင်းအောင်ရယ်၊ မိန်းကလေးတို့မြင်ခဲ့ရတဲ့ အစိမ်းသရဲတွေကို ဒီဘဝက လွတ်မြောက်အောင် အမျှအတန်းစေနိုင်အောင်ရယ် အဘွား ဒီအကြောင်းတွေကိုပြောပြပါ့မယ်ကွယ် ပြောပြပါ့မယ်”

အပိုင်း [၂] စောင်းလှလင်နှင့် ကွမ်းတောင်ကိုိုင်

သီတင်းကျွတ်လ၏ ညနေခင်းအချိန်မှာ သာယာကြည်လင်လျက်
ရှိလေ၏။ ပွင့်လင်းရာသီဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်များ
ရပ်နားပြီးချိန်ဖြစ်၍ တောသူတောင်သား တောင်ယာလယ်လုပ်သူများအတွက်
အနားယူအားလပ်ရက်များ ဖြစ်ပေတော့သည်။

အလှူအတန်း၊ ပွဲလမ်းသဘင်များကိုလည်း ဤအချိန်၌ပင် ကျင်းပ
တတ်မြဲဖြစ်ရာ ကျေးလက်တောရွာများ၌ အလှူပွဲများ၊ ဘုရားပွဲများဖြင့်
ညည်ကားနေတတ်လေသည်။

ကျောက်ကွေ့ရွာ၏ဘုရားပွဲကား သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တွင် ကျင်းပ
မြဲဖြစ်၏။ တစ်ပတ်တိတိ လိုပေသေးသည်။

သို့ရာတွင် ရွာတိုင်းရွာတိုင်း၌ ဘုရားပွဲများကျင်းပလေ့ရှိသည်မို့ သီတင်း
ကျွတ်လမှစ၍ ရွာနီးချုပ်စပ်၌ ပွဲလမ်းသဘင် ပြတ်လပ်သည်ဟူ၍ မရှိပေ။

အလုပ်နားသည့် အားလပ်ရာသီဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ တစ်ရွာနှင့်
ထစ်ရွာ ကူးသန်း၍ ပွဲကြည့်သည့် ခလေ့သည်လည်း ပျော်စရာကောင်းလှပေ
သည်။ မိမိရွာတွင် အလှူပွဲ၊ ဇာတ်ပွဲရှိသည့်အခါတိုင်း အခြားရွာမှ မိတ်ဆွေ
သင်္ဂဟ ဆွေမျိုးသားချင်းများကို ဖိတ်ခေါ်လေ့ရှိသလို၊ မိမိကိုဖိတ်ခေါ်ပါကလည်း
ထပျော်တပါးကြီး သွားရောက်ကြလေသည်။

ယနေ့ သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၈ ရက်နေ့ညကား ကျောက်ကွေ့ရွာနှင့်
လေးဆိုင်ဆေးဆော် နောင်အင်းရွာ၏ ဘုရားပွဲနေ့ဖြစ်ပေသည်။

အသက် ၉ နှစ်အရွယ် မကံဇာယ်လေးသည် မိခင်ဖြစ်သူက ကြက်

တောင်စည်း စည်းပေးသည်ကို ငြိမ်သက်စွာခံယူရင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလျက် ရှိလေသည်။ နောင်အင်းရွာဘုရားပွဲသို့ ရွာမှ လူကြီးအချို့နှင့်အတူ လိုက်ပါ ခွင့်ပြုထားသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေခြင်းဖြစ်လေ၏။

“ဒါပဲနော် မိကံဆယ်၊ ဟိုကျရင် ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ့်ဆိမ့်နေ။ တစ်ယောက် တည်း ဘယ်မှမသွားနဲ့။ မှုံတုတ်တို့ စံပယ်တို့ စကားကို နားထောင်၊ ကြားလား”

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်အေးသင်က မကံဆယ်လေးအား ဓတ်ကောင်းစားလှ များ ဝတ်ဆင်ပေးကာ အမွှေးနံ့သာများ လိမ်းကျံပေးနေရင်းမှ တတွတ်တွတ် မှာကြားနေလေသည်။

“ကြားလားဟဲ့ ကံဆယ်”

“အင်းပါ အမေရဲ့”

“ငါ့မှာ ထည့်သာထည့်ရတယ်၊ စိတ်မချပေါင်အေ။ စံပယ်တို့ မြကြည် တို့ကိုယ်တိုင်က အပျိုလေးတွေရယ်၊ မှုံတုတ်ကလည်း လူကြီးသာဆိုတယ် ဝမ်းတွင်းရူး”

“ကျွန်မ လိမ်လိမ်မာမာနေပါ့မယ်အမေရယ်၊ ပွဲခင်းထဲမှာ မမစံပယ်တို့ နဲ့ခွဲပြီး ဘယ်မှမသွားပါဘူး၊ စိတ်ချပါအမေရဲ့”

မကံဆယ်ကလေးက မိခင်စိတ်ချအောင် ဝန်ခံချက်ပေးလိုက်သည်။

“အေး-အေး-ငါ့သမီးကလိမ်မာပါတယ်ကွယ်၊ စံပယ်တို့ မြကြည်တို့ က အပျိုလေးတွေဆိုတော့ ကာလသားတွေကလိုက်ပြီး နောက်မှာပြောင်မှာ စိုးလို့ပါကွယ်”

“ဦးလေးသာအောင်ကြီးလည်း ပါသားပဲအမေ၊ ကာလသားတွေ လာ ရမ်းရင် ဦးလေးသာအောင်က နဒန်(နှင်တံ)နဲ့ ရိုက်လိမ့်မပေါ့၊ မပူပါနဲ့”

နောင်အင်းရွာသို့ မစံပယ်တို့အိမ်မှလည်းနှင့် သွားကြမည်ဖြစ်သည်။ လှည်းကို မစံပယ်တို့ သူရင်းငှား ကိုသာအောင်က မောင်းမည်။ ကိုသာအောင် မိန်းမ မှုံတုတ်လည်းပါမည်။ ကိုသာအောင်တို့ မှုံတုတ်တို့မှာ အသက် ၃၀ ကျော် အရွယ်များဖြစ်၍ လူကြီးများဟုဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့သော် မမှုံတုတ်မှာ အမေပြောသလို သိပ်ကျပ်မပြည့်ရှာပေ။ အလကားနေရင်း တဟီးဟီးတဟားဟား ရယ်မောနေတတ်သော ပေါတောတောအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်အေးသင်က ‘ဝမ်းတွင်းရူး’ဟု သမုတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်အေးသင်က မကံဆယ်လေး၏ ခေါင်းအလယ်တည့်တည့်တွင် ကြက်တောင်စည်းလေးစည်းပေးပြီးနောက် စံပယ်ပန်းခွေလေးကို ကြက်တောင် စည်းအား ပတ်၍စည်းပေးလိုက်၏။

“ငါ့သမီးလေးက ဒီလိုတော့လည်း အလှလေးမဲဟေ့”

ကိုယ်တိုင်စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်ပေးထားသည့် သမီးကို ကြည့်ကာ
ဒေါ်အေးသင်က ချီးမွမ်းလိုက်၏။

မကံဆယ်လေး၏ပါးပြင်၌ မျက်နှာချေနှိမ့်များ ရဲလျက် ရှိပေသည်။
ဒေါ်အေးသင်က မျက်နှာချေမှုန့်များကို သနပ်ခါး ပါးကွက်ကဲ့သို့ ဝိုင်းဝိုင်းလေး
ဖြစ်အောင် ချယ်ပေးထားခြင်းဖြစ်၏။ ပိတ်ချောရင်ဖုံးအင်္ကျီလေးကိုမူ ကလေးမို့
ခပ်ပွပွချုပ်ထား၏။ သရက်ထည်ပွင့်ရိုက်ထဘီလေးကား မြို့မှအထမ်းသည်
လာရောင်းစဉ်က တစ်ကျပ်နှင့်ဝယ်ထားသည်မို့ တန်ဖိုးကြီးလှပေသည်။

မကံဆယ်လေးသည် ကလေးမို့ ထဘီကို သေသေသပ်သပ် မဝတ်
တတ်သေး။ ထမီက အောက်ဘက်တွင် ဘေးသို့ ကားထွက်နေသည်။ အမေ
မျက်စိထဲမှာတော့ သမီးလေးကိုကြည့်လို့ မဝပေ။

“ကဲ-ကဲ-သွားချေတော့၊ မမံပယ်တို့ မျှော်နေရော့မယ်။ ဩော်-
မုန့်ဖိုးယူသွားဦးဟဲ့၊ နေဦး”

ဒေါ်အေးသင်က ခါးပန်းပေါ်တင်ထားသော ပိုက်ဆံဘူးလေးကိုယူကာ
အကြွေစေ့အချို့ကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။

“ရော့ ၃ ပဲ၊ ပိုပိုမိုပေးလိုက်တာနော်။ အကုန်လုံး မုန့်ဝယ်စားမပစ်နဲ့၊
ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ”

“ပွဲခင်းထဲမှာ ရင်ပြည့်မယ့်အစာတွေ ဝယ်စားနဲ့နော် ကံဆယ်”

မကံဆယ်မသွားသေးသမျှ အမေက မှာကြားလို့ ဆုံးနိုင်တော့မည်
မဟုတ်ပေ။

“ကျွန်မသွားတော့မယ်အမေ၊ မမံပယ်တို့မျှော်နေရော့မယ်”

“အေး-အေး၊ သွား-သွား”

အိမ်ပေါ်မှဆင်းသည်နှင့် ကံဆယ်သည် လေးမှလွတ် လိုက်သော
မြားကဲ့သို့ မမံပယ်တို့အိမ်ဘက်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

မကံဆယ်အတွက် မိဘများမပါဘဲ အရှုပ်တစ်ပါးသို့ ပထမဆုံး သွားခွင့်
ရသောအကြိမ်ဖြစ်ပေသည်။

လေးမိုင်ဝေးသောရွာသို့ ရပ်သေးပွဲသွားကြည့်ရခြင်းမှာ အသက် ၉
နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက်အဖို့ ပျော်စရာနှင့် ရင်ခုန်စရာ ခရီးစဉ်
ဖြစ်ပေတော့သည်။

မစံပယ်တို့အိမ်ရောက်တော့ မစံပယ်မှာ စိတ်ဆိုးဒေါပွလျက်ရှိသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

ဘုရားပွဲသွားဖို့ နွားလည်းကို ပြင်ထားပြီးဖြစ်ရာ နွားလည်းပေါ်၌
ကိုရင်သာအောင်ကြီးပင် အသင့်ဖြစ်နေလေပြီ။

မစံပယ်ကား အိမ်ထဲရှိ ပစ္စည်းပစ္စယများကို လှန်လှောရင်း တစ်စုံတစ်ခု
ကို လိုက်ရှာနေသကဲ့သို့ရှိကာ နှုတ်မှလည်း တတွတ်တွတ်ရေရွတ် ညည်းတွား
လျက် ရှိပေသည်။ မမှုံတုတ်သည် လှေကားရင်း၌ထိုင်ကာ မစံပယ်ကိုကြည့်ရင်း
တစ်ခပ်ရယ်မောနေပေ၏။

“ကဲပါ-မမှုံတုတ်ရယ်၊ ဝှက်ထားရင်လည်း ထုတ်ပေးလိုက်ပါတော်၊
ကျုပ်တို့ပွဲနောက်ကျနေပါ့မယ်တော်ကြီးရဲ့”

မမြကြည်ပြောလိုက်သောစကားကို ကြားလိုက်ရသည့် ကံဆယ်
လေးက အကျိုးအကြောင်းကိုမေးကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမယ်အော်- စံပယ်ပန်ဖို့လုပ်ထားတဲ့ စံပယ်ခွေ ပျောက်နေလို့အော်ရဲ့၊
ငါတို့က မမှုံတုတ်ကြီးဖွက်ထားတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ သွားဖို့က အချိန်
ကပ်နေပြီ။ မမှုံတုတ်ကြီးက ထုတ်မပေးလို့ စံပယ်စိတ်တိုနေတာ”

“ဟိ-ဟိ-ဟိ ဟုတ်ပါဘူးဆို၊ ငါ ဖွက်ပါဘူး အေတို့ရဲ့၊ ဟီး-ဟီး-
ဟီး”

မမှုံတုတ်ရယ်ကဲ့ကျဲဖြင့် ပြန်ပြောသောဟန်ကပင် သူ့ဝှက်ထားကြောင်း
ဖော်ပြောနေသလိုဖြစ်နေ၏။ စံပယ်ခွေဆိုသည်မှာ စံပယ်ပန်းများကို နီးကြီး
မျှင်မျှင်လေးတွင် တစ်ပွင့်ချင်းစီ၌သီကုံးထားသည့် ပန်းကုံးလေးဖြစ်ပါသည်။
မစံပယ်သည် ပန်းကုံးလေးကို နေ့လယ်ကတည်းကပင် စိတ်ရှည်လက်ရှည်
သီကုံးနေခဲ့တာ ကံဆယ်မြင်သည်။

“ကျွန်မရှာပေးပါမယ် မမစံပယ်၊ အသာနေပါ”

ကံဆယ်က မမှုံတုတ်ကြီး၏အကြောကို သိထားပြီးသူမို့ ဘယ်လို နေရာမှာ ဝှက်ထားနိုင်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားမိလေသည်။

ကံဆယ်သည် အိမ်ရှေ့တံစက်မြိတ်အောက်ရှိစဉ်အိုးကြီးကို အဖုံးဖွင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဟောဒီမှာ စံပယ်ခွေ၊ တွေ့ပါပြီ မမစံပယ်ရယ်၊ ရော-ရော”

ကံဆယ်က စဉ်အိုးထဲမှစပယ်ခွေကို နှိုက်ယူကာ မစံပယ်ရှိသည့် အိမ် ပေါ်ထိ တက်ပေးလိုက်၏။

“ဟယ် ... ကောင်မလေးက ရှာနိုင်သားပဲ၊ အဲဒါ ငါဝှက်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဟီ ... ဟီ ... ဟီ”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဒေါ်လေးမှုံမျက်လုံးက စဉ်အိုးသိ ရောက်နေလို့ အဲဒီထဲမှာ ဝှက်ထားရမယ်လို့ ကျွန်မထင်လိုက်တာ၊ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟီ-ဟီ-ဒီလိုမှန်းသိ ဒီထဲမထားပါဘူး၊ နွားတင်းကုပ်မှာ သွား ချိတ်ထားမှာပေါ့၊ ဟဲ- ဟဲ”

“ဟော- ကြည့်၊ ပေါ်ပြီ၊ ပေါ်ပြီ”

“အယ် ဟုတ်သား”

သူ့စကားကြောင့်ပင် သူ့ဝှက်ထားမှန်းပေါ်သွားသည်ကို ခုမှစဉ်းစားမိပြီး မမှုံတုတ်က လျှာတစ်လစ်ထုတ်လိုက်သည်။

“မမှုံတုတ်ကြီးနော်၊ တော်တော်အကျင့်တန်၊ နေဦး၊ တော်ကြီး တော့လား၊ ပွဲခင်းထဲမှာ အိပ်နေတုန်း ထားပစ်ခဲ့ချေမယ်”

မစံပယ်က ကြိုးဝါးလိုက်ရာ မမှုံတုတ်က တကယ်ထင်ပြီး မျက်နှာ ပျက်သွားလေ၏။

“ဟယ်၊ မထားခဲ့ပါနဲ့ဟယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါကစတာပါဟဲ့၊ ငါ့ကို ပွဲခင်းထဲမထားခဲ့နဲ့နော်”

ပျာပျာသလဲတောင်းပန်နေလေသည်။

“မြကြည်ရေ-ငါ့ကို စံပယ်ခွေ ကလစ်နဲ့တွယ်ပေးပါဦး”

မစံပယ်က အကူအညီတောင်းလိုက်သောကြောင့် မမြကြည်က စံပယ်ခွေလေးကို မစံပယ်ခေါင်းတွင် နေရာကျအောင် ကလစ်ဖြင့် ညှပ်ပေး လိုက်သည်။

“ဟယ် မမစံပယ်က အရမ်းလှတာပဲ”

ကံဆယ်က စံပယ်ခွေပန်ပြီးသွားသော မစံပယ်ကိုချီးမွမ်းလိုက်သည်။

မစံပယ်လေးကား ရွာ၏ကွမ်းတောင်ကိုင့်ဟုမပြောရပေ။ အလှအယဉ်တွင် ကျောက်ကွေ့ရွာ၌ မစံပယ်ကို ဘယ်သူမှ မမီ။ မစံပယ်ကား ကျောက်ကွေ့ ရွာ၏အလှဆုံး အပျိုစင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။

“ကဲ- နေ့တောင် စောင်းသွားပြီ၊ မမ့်တုတ်ကြီးလုပ်တာနဲ့ မိုချုပ်တော့မှာပဲ။ လာကြ၊ လာကြ၊ မြကြည်တို့၊ ကံဆယ်တို့၊ လှည်းပေါ် တက်ကြဟဲ့”

လှည်းပေါ်တက်နေကြစဉ်တွင် မစံပယ်ပြောခဲ့သော စကားကိုအဟုတ် ထင်ကာ မမ့်တုတ်က တောင်းပန်နေသေးသည်။

“ဟေ့- ငါ့ကို ပွဲခင်းထဲမှာ မထားခဲ့ကြနဲ့နော်”

မစံပယ်က မျက်နှာကိုတင်းတင်းထားကာ ခပ်တည်တည် မာန်မဲလိုက် ပြန်သည်။

“ထားခဲ့မှာပဲ၊ တော်ကြီးကို ထားပစ်ခဲ့မှာပဲ၊ ပွဲခင်းထဲမှာ တော် အိပ်ခဲ အိပ်ကြည့်”

“မလုပ်ပါနဲ့ဟယ်၊ ကိုသာအောင်၊ သူတို့ထားပစ်ခဲ့ရင် တော် ကျုပ်ကို နှိုးနော်”

“တယ်-ဒီမိန်းမ၊ ရူးတာ တော်ရုံတန်ရုံရူးရင်ကောင်းမယ်။ ထားခဲ့တော့ရော နှင်ကလေးမို့လို့လား။ ပွဲခင်းထဲမအိပ်ပဲနေပေါ့၊ စကားမရှည်နဲ့၊ တိတ်”

လင်ဖြစ်သူက ငေါက်လိုက်မှ မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် ငြိမ်သွားလေသည်။

ကံဆယ်တို့သုံးယောက်မှာ မမ့်တုတ်ကြီးမမြင်အောင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ပြေးပြလိုက်ကြ၏။

ကိုရင်သာအောင်က နွားနှစ်ကောင်ကို နှင်တံဖြင့်တို့ရင်း လှည်းကို စထွက်လိုက်သည်။ လှည်းယာဉ်ကြောကလေးသည် တငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ခရီးစဉ် နှင်ခဲ့လေတော့သည်။

ချသံတလွင်လွင်ဖြင့် ခရီးနှင့်လာသော လှည်းယာဉ် ကြော့လေးသည်
ရွာလမ်းငယ်လျှောက် တငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ရွေ့လျားလာ၏။

လှည်းပေါ်၌ ယောက်ျားဆို၍ လှည်းမောင်းသူ ကိုသာအောင် တစ်
ယောက်သာပါ၍ ကျန်လေးယောက်မှာ မိန်းကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။

မမူတုတ်မှာ အိပ်ထောင်သည်ဖြစ်ပြီး မကံဆယ်က ကလေးအရွယ်
သာ ရှိသေးသည်။ မစံပယ်နှင့်မမြကြည်တို့ အပျိုကလေးနှစ်ယောက်ပါသော
လှည်းကို လမ်းတွင်တွေ့သော ကာလသားများက ငေးမောကြည့်နေကြပေ၏။

မမူတုတ်က သူ့ယောက်ျားကိုသာအောင်နှင့် အတူယှဉ်၍ လှည်းထိပ်
တွင်ထိုင်ရင်း ပါလာသည်။ စံပယ်နှင့်မြကြည်က လှည်းနောက်ပြီးတွင် ခြေတွဲ
လောင်းချထိုင်ကာ လိုက်ပါလာ၏။ ကံဆယ်ကတော့ လှည်းဝမ်းထဲ၌ ချောင်
ချောင်ချိချိထိုင်၍ လိုက်လာခဲ့လေသည်။

လှည်းသွားရာရှေ့တူရုကိုနောက်ကျောခိုင်း၍ နောက်ပြီးမှ ခြေတွဲ
လောင်းချလိုက်ပါလာသည့် မစံပယ်တို့က လမ်းတွင်တွေ့သူများကို နှုတ်ဆက်
ရင်း လိုက်ပါလာလေသည်။

တစ်ရပ်တစ်ရွာသို့ ပွဲသွားကြည့်မည်ကို သိသောအခါ ရွယ်တူ မိန်း
ကလေးအချို့က အားကျနှစ်လိုသောအကြည့်များဖြင့် ကြည့်ရင်း ငေးမောကျန်
ခဲ့ကြလေ၏။

တကယ်တော့ ခရီးငေးရွာအထိ ပွဲသွားကြည့်နိုင်ခြင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်လှည်း
ကိုယ်ပိုင်နွားရှိသော ကြေးရတတ်များမှသာ သွားနိုင်သည်မဟုတ်ပါလော။

ရွာထဲမှထွက်လုဆဲတွင် သူကြီးအိမ်ရှေ့အရောက်၌ အိပ်ထဲမှထွက်လာ
သော သူကြီးသား ကိုမုန်တိုင်းသည် ကိုသာအောင်၏ နွားလှည်းကို မြင်တွေ့သွား
လေသည်။

“ဟ-ကိုသာအောင်ကြီးပါလား၊ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲဗျ၊ လူတွေ စုံလှချေလား”

မုန်တိုင်းက ကိုသာအောင်ကိုမေးလိုက်သော်လည်း သူ မျက်လုံးများက မစံပယ်ဆီသို့ သာရောက်နေပေသည်။ မုန်တိုင်း၏ နှုတ်ဆက်သံအကြားတွင် မစံပယ်နှင့်ပြုကြည်တို့ စကားတွတ်ထိုးလာသောအသံမှာ တိတ်သွားလေ၏။

“နောင်အင်းရွာဘုရားပွဲသွားမလို့ပါ ကိုမုန်တိုင်း”

“နောင်အင်းပွဲလား၊ ဘုရားပွဲဆိုပေမယ့် ရုပ်သေးပွဲပါဗျာ၊ လူကတဲ့ပွဲ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျုပ်တို့တောသူတောင်သားတွေ အဖို့တော့ ပွဲလမ်းသဘင်ရှားပါးတော့လည်း ရုပ်သေးပွဲကိုပဲ အကောင်းလုပ်ကြည့်ရတာပဲဗျာ”

ကိုသာအောင်က လှည်းကို အနည်းငယ်နှေးစေကာ ကိုမုန်တိုင်းနှင့် စကားပြောပြီးမှ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

မုန်တိုင်းက သူ့ရှေ့မှလွန်သွားသောလှည်းကို လည်ပြန် လှည့်ကြည့် ရင်းမှ မစံပယ်ကိုငေးမောကြည့်နေလေသည်။ နောက် ခိုင်းထိုင်နေသော မစံပယ် သည် မုန်တိုင်းကြည့်နေမှန်းသိ၍ မျက်နှာလွှဲကာ ဘေးကိုငေးနေလိုက်လေ၏။

လှည်းကလေးမှာ ရွာပြင်သို့ ထွက်လာလေပြီ။

ရွာပြင်လမ်းမမှာ ဖုန်ထူသောလမ်းမို့ လှည်းလမ်းကြောင်း တစ်လျှောက် ဖုန်လုံးကြီးများ ထ၍ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့် မောင်းလိုက်သည့်အခါ လှည်းယာဉ်ကလေး သည် သချိုင်းနားသို့ နီးလာလေသည်။

လှည်းသည် သချိုင်းအတွင်းဘက်မှ တည်တည်ဖြတ်ကာ လမ်းမကြီးဆီ သို့ရောက်အောင်မောင်းနှင်ရမည်ဖြစ်ပါ၏။ သချိုင်းမြေသည် ချောင်းအနီးသို့ ရောက်မှ ဆုံးလေတော့၏။

“အမလေး၊ သချိုင်းကုန်းနားရောက်လာပြီ၊ ကြောက်တယ်တော့ မကြည့်ရဲဘူး”

မမ့်တုတ်ကြီးက လှည်းရှေ့တွင်ထိုင်နေရာမှ မက်ဆယ် လေးထိုင်နေ သော လှည်းဝမ်းထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်လေသည်။

“မမ့်တုတ်ကြီး တော့ကို သချိုင်းထဲမှာ ထားပစ်ခဲ့မယ်၊ တော်နေရဲလား”

မစံပယ်က မမြကြည်နှင့်နှစ်ယောက်စကားပြောနေရာမှ မမ့်တုတ်ကို လှည့်၍ နောက်လိုက်သည်။

“အမလေး-ဘာစကားပြောတာတုံး၊ ကြောက်ရတဲ့ ကြားထဲတော်၊
ကိုသာအောင်ရဲ့ အမြန်မောင်းစမ်းပါ။”

မမူတုတ်သည် တကယ်ကိုကြောက်ရွံ့နေကာ ပါလာသည့် တဘက်
ကလေးဖြင့် ခေါင်းမြီးခြုံထားလိုက်သည်။

“ဟော-မမူတုတ်၊ ဟောဟိုမှာ-တော့အဖေမြေပုံကို ကြည့်လိုက်စမ်း၊
မြေပုံပေါ်မှာ တော့အဖေရယ် ငုတ်တုတ်ကြီး”

“အမလေး လေး၊ တော်ပါတော့၊ တော်ပါတော့၊ မပြောပါနဲ့တော့”

မမူတုတ်သည် အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ မက်ဆယ်
လေး၏ရင်ခွင်ထဲခေါင်းတိုးစင်ရင်း ပုန်းနေပြန်လေသည်။

မစံပယ်သည် မမူတုတ်ဖြစ်နေပုံကို လှည့်ကြည့်ကာ တိုး၍ စလေတော့
သည်။

“ကျုပ်အဟုတ်ပြောတာ မမူတုတ်၊ ဟောပြောရင်းဆိုရင်း တော့အဖေ
လည်း တော့အဖေမြေပုံနားရောက်လာပြီ၊ အမယ်-နှစ်ယောက်သား ပြောနေ
လိုက်ကြတာ။ ဟုတ်တယ်၊ တော့ကို တစ်ခါတည်း ခေါ်ထားမလို့နဲ့တူတယ်၊
ဗျီး-ဦးရီးနဲ့ ဒွေးလေး၊ ဟောဒီမှာ မမူတုတ်ကြီး လှည်းပေါ်မှာ ပါတယ်ဗျီး”

မစံပယ်က တကယ်ပင် သရုပ်ပါပါဖြင့် အော်ပြောလိုက်လေရာ သူမ၏
အသံသည် သီချိုင်းထဲ၌ ဟိန်းထွက်သွားလေ၏။

“အမလေး၊ ကျုပ်သေရပါတော့မယ်၊ ကိုသာအောင်ရေ၊ မောင်းပါ
တော့”

မစံပယ်နှင့်မြေကြည်သည် မမူတုတ်ဖြစ်ပုံကိုကြည့်ကာ တစ်ခပ်ခပ်ရယ်
နေကြလေ၏။

တကယ်တော့ မိန်းမပျိုလေးများသာဖြစ်သော သူတို့ ကိုယ်တိုင်သည်
လည်း သီချိုင်းထဲမှ ဖြတ်သန်းသည့်အခါတိုင်း စိတ်ချောက်ချားရမြဲဖြစ်လေသည်။
သည်တစ်ခေါက်တော့ စံပယ်ခွေကိုဝှက်ထားခဲ့သည့် မမူတုတ်ကြီးကို လက်စား
ချေသည့်အနေဖြင့် ကျီစယ်နေလေရာ ကြောက်စိတ်များပျောက်ပြီး ရယ်စရာပင်
ဖြစ်နေရတော့သည်။

“ဟော-ရှေ့ကမြေပုံတွေကြားမှာလည်း မည်းမည်း၊ မည်းမည်းနဲ့ ဘာ
ပါလိမ့်”

မစံပယ်က မြေပုံနှင့်အုတ်ဂူများကြားတွင် လှုပ်ရှားနေ သောလူရိပ်ကို
အမှန်တကယ်မြင်လိုက်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“အေး- ဟုတ်ပါရဲ့၊ ရှေ့မှာလူတစ်ယောက်”

ကိုသာအောင်ကလည်း ပြောလိုက်လေသည်။

မမဲ့တုတ်က သူ့ကို မကြောက်ကြောင်အောင် ချောက်လှန့်နေသည် ထင်ကာ ခေါင်းမဖော်ဝံ့ပေ။

လှည်းရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှလူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ဖွေ ပိုက်ထားရင်း ငိုက်စိုက်၊ ငိုက်စိုက်ဖြင့် သွားလျက်ရှိသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် လှည်းက ထိုလူနှင့်နီးကပ်လာရာ ထိုသူ၏ အသွင် သဏ္ဌာန်သည် တစ်စတစ်စပီပြင်လာလေ၏။

မစံပယ်က ထိုသူကို နောက်ဘက်မှကြည့်ရင်း ရွာထဲမှ လူမဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။ နောက်ဘက်မှအမြင်နှင့်ပင် ထိုသူကို လူစိမ်းတစ်ဦးဖြစ်မှန်း သိလိုက်လေ၏။

“ဘယ်ကလူလဲ မသိဘူးနော်”

မမြကြည်ကလည်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟင်-အဲဒါ ကိုကြီးဒေါနဲ့ပဲ”

မကံဆယ်လေးက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဘယ်က ကိုကြီးဒေါနဲ့လဲဟဲ့”

“ကျွန်မတို့အိမ်ကို နောက်ရောက်လာတဲ့ သူရင်းငှားလေး၊ ရောက်လာတာ သုံးလေးရက်ရှိသေးတယ်။ သူ့နာမည်က ကိုဒေါနဲ့တဲ့။ ကိုကြီးဒေါနက စောင်းတီးတာ သိပ်တော်တာ”

မစံပယ်အတွေးထဲတွင် ညစဉ်ကြားနေရသော စောင်းသံနှင့် ဟေးချင်းသီဆိုသံကို ပြန်လည်သတိရသွားလေသည်။

“ဪ-ညတိုင်ကျ စောင်းသံကြားကြားနေရတာ ကံဆယ်တို့ အိမ်ဘက်ကကိုး”

“ဟုတ်တယ်မမစံပယ်၊ ကိုကြီးဒေါနစောင်းတီးပြီး သီချင်းဆိုတာ သိပ်နားထောင်ကောင်းတာပဲ”

သူ့အကြောင်းပြောနေဆဲမှာပင် လှည်းသည် ရှေ့မှသွား နှင့်သော ကိုဒေါနကို မီလာလေသည်။

“ကိုကြီးဒေါန၊ ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

ကံဆယ်က လှမ်း၍နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

ထိုသူက လှည်းပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မကံဆယ်လေးကို အမြင်တွင် အံ့သြသွားဟန်ရှိလေ၏။

“ညီမလေး မကံဆယ်ပါလား၊ ကိုကြီး နောင်အင်းရွာက ဘုရားပွဲကို သွားမလို့ပါကွယ်”

ကိုဒေါနသည် မကံဆယ်အမေးကိုပြန်ဖြေရင်း မျက်လုံးအကြည်က မစံပယ်ဆီသို့ ရောက်သွားလေသည်။

“အို”

မစံပယ်သည် ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်မသိ။ လူစိမ်း၏အကြည်ကြောင့် ရင်ဖိုသွားကာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နွေးခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

ကိုဒေါနသည်လည်း မစံပယ်ထံမှ ရုတ်တရက် အကြည့်မလွှဲမိဘဲ တဒဂံ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။

ကိုသာအောင်က လှည်းကိုရပ်မပေးသည့်အတွက် ကိုဒေါနနှင့်မကံဆယ် စကားအမေးအဖြေ လုပ်နေစဉ်မှာပင် လှည်းက ကိုဒေါနရှေ့မှ ကျော်စွက်လာ လေသည်။

“ကျွန်မတို့လည်း နောင်အင်းရွာကိုသွားမှာ ကိုကြီးဒေါန”

မကံဆယ်က လှည်းနောက်တွင်ကျန်ခဲ့သော ကိုဒေါနကို အော်ပြော လိုက်၏။

ကိုဒေါနက ပြုံးပြရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ ကျန်ခဲ့လေသည်။

မစံပယ်က ကိုဒေါနနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မြင်နေရသည့် အနေအထားကို ပြင်ကာ လှည်းရှေ့သို့ မျက်နှာလှည့်ထိုင်လိုက်၏။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ညညကြားနေရတဲ့သီချင်းသံဟာ သူဆိုတာပါပဲ။ ကံ ဆယ်လေးကို ပြန်ပြောလိုက်သည့် ဩ၍အောင်မြင်သောအသံက သီချင်းဆိုသည့် အခါ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံရှင်၏ အသံပင်ဖြစ်ပါသည်။

နှုတ်ဆက်ပြောဆိုနေသံများကိုကြားလိုက်ရ၍ မမူတုတ်က ခေါင်းပြီး ခြုံပုဝင်နေရာမှ ထကြည့်လိုက်သည်။

“နင်တို့ ဘယ်သူနဲ့စကားပြောနေကြတာလဲဟင်”

“ကိုကြီးဒေါနက ကျွန်မတို့အိမ်က သူရင်းငှားပါ ဒေါ်ကြီးမုံး သူလည်း နောင်အင်းကို သွားမလို့တဲ့”

မမူတုတ်က နောက်တွင်ကျန်ခဲ့သော ကိုဒေါနကို လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။

“သူပွေ့ထားတဲ့အထုတ်ကြီးက ဘာကြီးလဲဟဲ့ ကံဆယ်”

“စောင်းပါ”

“စောင်း”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကြီးဒေါန အမြဲတီးနေကျစောင်း၊ စောင်းကို အဝတ်နဲ့ ဖတ်ထားတာ”

“သူက ဘုရားပွဲသွားတာတောင် သူ့စောင်းကြီးယူလာရလားဟဲ့၊ လေးက လေးနဲ့”

မမ့်တုတ်မေးလိုက်သည်မေးခွန်းသည် စံပယ်မေးချင်နေသော မေးခွန်း ပင် ဖြစ်ပါသည်။ စောင်းကိုပိုက်၍ နောင်အင်းရွာထိ ခြေကျင်လျှောက်ရမည့် ခရီးမှာ မလွယ်လှပါ။

“မသိဘူးလေ၊ ဟိုမှာ စောင်းတီးမလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

မကံဆယ်က သူ့စိတ်ထဲထင်သည့်အတိုင်းပင် ဖြေလိုက်လေ၏။

“ညည သီချင်းသံကြားရတာ ဒီလူ့လက်သံကိုး၊ ဒီလူက အဆိုလည်း အဆိုကောင်း၊ မတီးလည်း အတီးကောင်းပဲဟ”

လှည်းမောင်းနေသော ကိုသာအောင်က ပြောလိုက်လေသည်။

“ငါက စောင်းသံ နားထောင်ကောင်းပါတယ်၊ ဘယ်ကပါလိမ့်မလဲ ထင်တာ၊ ကံဆယ်တို့အိမ်ဘက်ကကိုး”

“ဟုတ်တယ်ဦးလေးသာအောင်၊ ညဆိုရင် ကိုကြီးဒေါနက မိုးကြီး ချုပ်တဲ့အထိ စောင်းတီးသီချင်းဆိုပြီးမှအိပ်တာ။ ကျွန်မဖြင့် အိပ်ရာထဲကနေ ကိုကြီးဒေါနစောင်းတီးတာ နားထောင်ရတာ သိပ်လွမ်းတာပဲ။ စောင်းသံ နား ထောင်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတော့ ကိုကြီးဒေါန ဘယ်အချိန်ထိ သီချင်းဆိုနေမှန်း တောင် မသိတော့ဘူး”

“အဟုတ်လား၊ ငါဖြင့် ကြားမိပါဘူးတော်”

“နင်က မိုးချုပ်တာနဲ့ ကုလားသေ ကုလားမောအိပ်တဲ့ မိန်းမကိုးဟဲ့၊ ဘယ်ကြားမလဲ”

“မမစံပယ်၊ ကိုကြီးဒေါန နောင်အင်းထိ လမ်းလျှောက်ရမှာ သနားပါ တယ်နော်၊ ကျွန်မတို့လည်းနဲ့ ခေါ်ခဲ့ရအောင်လား ဟင်”

ကံဆယ်လေးက မစံပယ်ထံ သဘော ကားတောင်းခံရင်း လှည့်ပြော လိုက်သည်။

မစံပယ်သည် ဂုဏ်ကြီးရှင် ကွမ်းတောင်ကိုင် အပျိုစင်လေး ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ သူစိမ်းလူပျိုရွယ်တစ်ယောက်ကို မိမိလည်းပေါ်တင်ခေါ်ခဲ့ဖူး သဘော တူကြောင်းကို အလွယ်တကူ ပြောမထွက်ချေ။

“ဟင်-မမစံပယ်၊ ခေါ်ခဲ့ရမလားဟင်၊ ကိုကြီးဒေါန သနားပါတယ်”

“ကိုရင်သာအောင်ကြီးကို မေးကြည့်လေ၊ လှည်းကဆံပါတော့မလား
ကွဲ့”

မစံပယ်က ငြင်းလည်းမငြင်းပယ်၊ ခွင့်ပြုသည်လည်း မဟုတ်ဘဲ ကို
သာအောင်ကိုသာ လွဲချလိုက်သည်။

“နင်ခေါ်ခဲ့ဆိုရင် ခေါ်လိုရပါတယ်စံပယ်ရဲ့၊ နေရာအကျယ်ကြီးဟာကို
သူ့ကို ငါနဲ့အတူ ရှေ့မှာထိုင်ခိုင်းရင်ဖြစ်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် တော်တို့သဘော”

“အမလေးတော်-သူ့ကိုတင်ခေါ်မယ်ဆိုရင် သဒ္ဓါင်းကုန်းကျော်မှ ရပ်
စောင့်ကြပါတော်။ ဒီထဲမှာတော့ ရပ်ခေါ်မနေပါနဲ့။ ကြောက်လွန်းလို့ပါတော်”

မမှံတုတ်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အင်း - သူကတစ်မှောင်း ဒါဆို ကျွန်မတို့ ချောင်းကွေ့ထိပ်ရောက်မှ
စောင့်ကြတာပေါ့ ကိုရင်သာအောင်”

မစံပယ်တို့သည် ချောင်းကွေ့ထိပ်အရောက်တွင် လှည်းပေါ်မှဆင်းကာ
ခြေခင်းလက်ခင်းဆန့်ရင်း နောက်မှလိုက်လာမည့် ကိုဒေါနကို စောင့်နေကြလေ
သည်။

မစံပယ်တို့ ကျောက်တွေရွာလေးမှာ မြို့ကြီးပြကြီးရှိသော အရှေ့ဘက်
သို့ ထွက်မည်ဆိုလျှင် သဒ္ဓါင်းကုန်းကို မလွဲမသွေ ဖြတ်သန်းရသည်သာ ဖြစ်ပါ
သည်။ ထို့ကြောင့် ညနေ နေဝင်ရှိတရောအချိန်ဆိုလျှင် သဒ္ဓါင်းကိုဖြတ်ရမည်မို့၍
မည်သူမျှ အသွားအလာမလုပ်ကြတော့ပေ။

တအောင်လောက်ကြာသည်တွင် သဒ္ဓါင်းအစပ်မှထွက် လာသောကို
ဒေါနကိုမြင်လိုက်ကြရသည်။ ကိုဒေါနက ခေါင်းတွင် ပိုးပဝါလေးကိုပေါင်းထားကာ
ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီနှင့် ချည်လုံချည်အကြမ်းကို ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။ သူ့ထံတွင်
ထောက်ပြောင်မှုအရှိဆုံးအရာကား ဦးခေါင်းစက်မှ ပိုးပဝါလေးသာဖြစ်ပါသည်။

ကိုဒေါနသည် ဖျင်စမြင့်ချုပ်ထားသော အိတ်ရှို့ထဲတွင် ထည့်ထားသည့်
စောင်းကို တယုတယပိုက်ကာ လျှောက်လှမ်းလာလျက်ရှိလေသည်။ ညနေစောင်း
မင် ဖြစ်သော်လည်း သူ၏နဖူး ဆံစပ်ဝယ် ချွေးပေါက်များ စိမ့်သီးလျက် ရှိလေ
သည်။

ကိုဒေါနက မစံပယ်တို့လှည်းရပ်ထားသည်ကို မြင်သည်တွင် အံ့သြ
သွားလေသည်။

“ညီမလေးကံဆယ်၊ လှည်းဘာဖြစ်လို့လဲကွဲ့”

ကိုဒေါနက မစံပယ်ကိုကြည့်ရင်းမှ ကံဆယ်လေးကို မေးလိုက်သည်။

“ကိုကြီးဒေါနကို ကျွန်မတို့လည်းနဲ့ လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်မလို့၊ မမစံပယ်က ကိုကြီးဒေါနကို ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့”

“ဟဲ့ ... ကံဆယ်”

မကံဆယ်၏အပြောကြောင့် မစံပယ် ရှက်သွားလေ၏။

“ငါခေါ်ခိုင်းတာမဟုတ်ပါဘူး၊ နင်တို့ဟာ နင်တို့ ခေါ်ချင်တယ်ဆိုလို့ ခေါ်ချင်ခေါ်ခဲ့လို့ ပြောတာပါ”

“အို... ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်အတွက် ဝန် လေးမခံပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားရင် မိုးမချုပ်ခင် နောင်အင်းကို ရောက်ကောင်းပါရဲ့”

“ဟေ့-မောင်ရင်၊ လိုက်သာလိုက်ခဲ့ကွဲ့၊ မင်းတစ်ယောက်ပါလို့ တို့ လည်းဝန်မပိုပါဘူး၊ အချောင်ကြီးဟာကို”

ကိုသာအောင်က ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကံဆယ်လေးက မောင်ရင်ကိုသနားလို့တဲ့၊ တင်ခေါ်ခဲ့ဖို့ ခွင့်တောင်း လို့ မစံပယ်က ခွင့်ပြုပြီးသားပါ”

“ဪ-ဒီလိုလားခင်ဗျာ၊ မစံပယ်ဆိုတာ ဒီကနုမ ထင်ပါရဲ့၊ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

မစံပယ်သည် ကိုဒေါန၏ သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးလွန်းသော အပြောအဆို များကို အံ့အားသင့်စွာကြည့်နေမိသည်။ မိမိတို့မှာတော့ တောအရပ်မို့သည် လောက် ချိုသာသိမ်မွေ့စွာပြောလေ့ မရှိပါ။ သူရင်းငှားတစ်ယောက်ဟု သိထားရ သူထံမှ ယဉ်ကျေးပျူငှာသော စကားအသုံးအနှုန်းများကို ကြားလိုက်ရ၍ အံ့ဩ နေမိလေသည်။

ကိုဒေါနက မစံပယ်ကိုကျေးဇူးတင်ကြောင်း ရုတ်တရက် လှည့်ပြော လိုက်ရာ မစံပယ်က ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်မိလေသည်။

“မစံပယ်က ကျုပ်တို့လယ်ပိုင်ရှင်ရဲ့သမီး၊ ဒီလည်းက သူတို့လည်းပေါ့ မောင်ရင်၊ ဟောဒီဘက်က မိန်းကလေးက မြကြည်တဲ့ စံပယ်နဲ့သူငယ်ချင်းတွေ မွဲကြည့်ဖို့ လိုက်လာတာ”

ကိုသာအောင်က ကြားမှမိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

“ကျုပ်နာမည်က သာအောင်၊ ဒါကတော့ ကျုပ်မိန်းမ မှုတုတ်တဲ့”

“ဟီ ဟီ ဟီ”

မမှုတုတ်က အကြောင်းမရှိဘဲ ရယ်မောနေလေသည်။

“ကျွန်တော်က မန္တလေးကပါခင်ဗျာ၊ ရေကြည်ရာမြက်နရာရွာရင်း
ကော်ဆယ်လေးတို့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ရောက်လာရပါတယ်။ ရောက်တာမှ
ငါ့ရက်ပဲရှိပါသေးတယ်ခင်ဗျ၊ နောင်ကြီး တို့နဲ့သိကျွမ်းရတာ ဝမ်းသာလှတယ်ဗျာ”

“ကဲ-ကဲ-အားလုံးပဲ လှည်းပေါ်ပြန်တက်ကြဟေ့၊ မမှောင်ခင် အ
ရောက်သွားကြစို့”

ကိုသာအောင်က သတိပေးလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လှည်း
ထိပ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်၏။

“လာချို့ ကိုဒေါန၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့အတူ လှည်းထိပ်က ထိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ညီမလေးကံဆယ်၊ အစ်ကိုကြီးစောင်းကို ခဏ
ကိုင်ထားပါဦးကွယ်”

ကိုဒေါနက စောင်းကို လှည်းဝမ်းထဲမှ ကံဆယ်လေးအနီးသို့တင်လိုက်
တာ လှည်းထိပ်မှ တက်ထိုင်လိုက်၏။

“ဟဲ့- နွား၊ ဖေ့သားကြီးတွေ ပြေးလိုက်စမ်းဟေ့”

ကိုသာအောင်က နွားနှစ်ကောင်ကို နှင်တံနှင့် တို့ပေးလိုက်သည်နှင့်
လှည်းယာဉ်ကြော့ကလေးသည် လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

“တော်က ဟောဒီစောင်းကြီးကို ဘာလို့ယူလာရတာတုံးဟင် ကို
ဒေါန”

မုံတုတ်က စောင်းထည့်ထားသောအိတ်ကြီးကို အပြင်ဘက်မှ စမ်းသပ်
ကြည့်ကာ စပ်စုလိုက်လေသည်။

“ဪ-ဒီလိုပါ မမမုံ၊ ဟောဒီစောင်းကလေးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အ
သက်မွေးမှုလုပ်ငန်းတစ်ခုပါခင်ဗျာ”

မမုံတုတ်သည် ကိုဒေါနက မမမုံဟုခေါ်လိုက်သည့်အတွက် မနော
ရွေးသွားလေသည်။ မမမုံဆိုသည့်အခေါ်က သူမအတွက် နားဝင်ပီယံရှိလှပေ
သည်။ မုံတုတ်တစ်သက်ဝယ်သည်လို ချိုသာပျော့ပျောင်းသော အခေါ်အဝေါ်
မျိုးဖြင့် အခေါ်မခံရဘူးပါချေ။

“အို-ဘယ်လိုများပါလိမ့် မောင်ဒေါန”

သူ့ကို မမမုံဟုခေါ်သည့်အတွက် သူကလည်း မောင်ဒေါနဟု ပြင်ခေါ်
လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ စောင်းသမားတစ်ဦးပါ မမမုံ၊ စောင်းတီးခတ်တဲ့ပညာ
နဲ့ အသက်မွေးခဲ့ပါတယ်။ သို့ပေတဲ့ ခေတ်ကာလက အနုပညာသည်တွေကို

ချီးမြှင့်မြှောက်စားမှု နည်းပါးတဲ့အခါမျိုးဖြစ်တော့ကာ စားဝတ်နေရေးမပူလုံကြပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီရွာထိရောက်လာပြီး ဝမ်းစာရှာဖွေရတာကိုး မမမ့်ရဲ့”

“အို-ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

မမ့်တုတ်သည် သူ့ကို တလေးတစား လူရာသွင်းပြောပြနေ၍ စိတ်ကျေနပ်နေပေသည်။ တကယ်တော့ ကိုဒေါနသည် လှည်းပေါ်တွင်ပါသူ အားလုံးကြားအောင် နောက်ဘက်သို့လှည့်၍ ပြောနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့အကြောင်းကို မစံပယ်သိအောင် ပြောပြနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

မစံပယ်သည်လည်း သူ့စကားများကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေမိလေသည်။

“ကျွန်တော့်အဘိုးက နန်းတွင်းမှာ အခစားဝင်ပြီး ပျော်တော်ထက်ရတဲ့ စောင်းသမားဂီတပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက်ပါ”

စံပယ်သည် စိတ်ဝင်စားသည်ထက် ဝင်စားလာလေ၏။

လှည်းကလေးက ချောင်းကမ်းရိုးအတိုင်း တလှုပ်လှုပ် ပြေးနေလေသည်။ နွားနှစ်ကောင်ထံမှ ခြုံသံလွင်လွင်သည်လည်း တောလမ်းခရီးဝယ် နာပျော်ဖွယ် ထွက်ပေါ်လျက်ရှိပေ၏။

“အရှင်နှစ်ပါး ပါတော်မူပြီးနောက်မှာ နန်းတွင်းမှာ အခစားဝင်ရတဲ့ သဘင်အနုပညာသည်များဘဝဟာလည်း ညှိုးမှိန်ခဲ့ရတာပေါ့ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ”

“ကျွန်တော့်အဘိုးဟာ ပါတော်မူပြီးတဲ့နောက် မြေဝိုင်းအငြိမ်ပွဲလေးတွေမှာလိုက်ပြီး စောင်းတီးခတ်ရပါတယ် မမမ့်။ အဘိုးက စောင်းပညာကို ကျွန်တော့်ကို အမွေပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရုပ်သေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှာ စောင်းတီးတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထမင်းနပ်မှန်ဖို့ မလွယ်ခဲ့ပါဘူး။ ခုခေတ်မှာ လူတွေကိုယ်တိုင်ကတဲ့ဇာတ်ပွဲတွေ ခေတ်စားနေတော့ ရုပ်သေးပွဲကို လူတွေ သိပ်မကြိုက်ကြတော့ဘူးလေ”

“ဒီလိုဖြစ် လူတွေကတဲ့ပွဲတွေမှာ ဝင်တီးပေါ့ဗျ”

ကိုသာအောင်က လှည်းမောင်းရင်း နားထောင်နေရာမှ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မလွယ်ပါဘူးကိုကြီးသာအောင်ရယ်၊ ခုခေတ်ပွဲတွေက အလွန် နှောင့်နှေးတာကလား။ အနောက်နိုင်ငံကလာတဲ့ ဘင်တို ခရာတို့ကို တီးကြတာဗျ။ လူတွေကလည်း အဲဒါမျိုးမှ ကြိုက်ကြတော့တာ။ အငြိမ်ပွဲဇာတ်ပွဲတွေမှာ စောင်းလူရိယာကို မသုံးကြပါဘူးခင်ဗျာ”

“အင်း-ဟုတ်တော့ဟုတ်သားပဲ၊ ခေတ်ကလည်း အင်္ဂလိပ်အုပ်ချုပ်တဲ့ ခေတ်ဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်တူရိယာတွေ ခေတ်စားတာပေါ့လေ”

“အခု နောင်အင်းရွာကို ကျွန်တော်သွားတာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျား။ နောင်အင်းဘုရားပွဲမှာ ပြဿမယ့်ရုပ်သေးအဖွဲ့ဟာ မန္တလေးမှာ ကျွန်တော် တီးခတ်ခဲ့တဲ့ အဖွဲ့ပါပဲ။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော် ဒီမှာ ရောက်နေတာသိလို့ စောင်းသမားသပ်သပ်ခေါ်မလာစဲ ကျွန်တော်ကို လာတီးပေးလှည့်ပါခေါ်လို့၊ ရုပ်သေးပွဲမှာ စောင်းတီးပေးဖို့ ကျွန်တော်ထွက်လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“ဟင်”

ကိုဒေါနနောက်ဆုံးပြောလိုက်သောစကားက လှည်းပေါ်ပါသူအားလုံး တို့ အံ့အားသင့်သွားစေသလို၊ စိတ်ဝင်စားမှုကိုလည်း ဖြစ်ပေါ်စေပါသည်။

“မကံဆယ်လေးအဖေကို ပြောပြတော့ သွားချင်သွားပါလို့ ခွင့်ပြုလို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းပါ ခင်ဗျား”

“ဪ-ဒီလိုလား”

“ဒါဖြင့် ကိုဒေါနက ပွဲထဲမှာ တစ်ညလုံးစောင်းတီးပေးနေရမှာပေါ့”
မစံပယ်က ပထမဆုံးအနေဖြင့် ကိုဒေါနကို စကားပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မစံပယ်”

“ပင်ပန်းလိုက်တာရှင်၊ မနက်ကျရင်လည်း ရွာအရောက် ပြန်လာပြီး အလုပ်လုပ်ရဦးမယ်”

“ဒီလိုပေါ့၊ မစံပယ်၊ ဘဝဆိုတာ ကံဇာတ်ဆရာအလိုကျ လှုပ်ရှား နှုတ်ကန်ရတာပါပဲဗျား။ အလုပ်လုပ်တာကတော့ ရုပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာကြီး ရှင်သန်နိုင်ဖို့ စားအစာနေရေးအတွက် မလုပ်မဖြစ် လုပ်ရမှာပါပဲ။ စောင်းတီးတဲ့အလုပ်ကတော့ စိတ်ရဲ့လိုအပ်မှုကို အနုပညာနဲ့ အစာကျွေးတာပါ။ လူခန္ဓာကိုယ်ကြီး ကျန်းမာသန် ရှင်နေဖို့လိုသလို စိတ်စေတသိက်ဟာလည်း ကြည်လင်ရွှင်လန်းနေဖို့ လိုတယ် မဟုတ်လားခင်ဗျား”

မစံပယ်သည် ကိုဒေါနပြောစကားများကို သူ့မျက်နှာအား ငေး၍ နားထောင်နေမိသည်။

“ခွင်ပြောတဲ့စကားတွေ ကျွန်မတော့ နားမလည်ပေါင်”

မမြကြည်က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတော်၊ မောင်ဒေါနစကားတွေက သွယ်ဝိုက်လွန်းတယ်၊ ကျွန်တို့ တောသူမတွေ နားမလည်ဘူးတော့”

မမ့်တုတ်ကပါ ဝင်၍ထောက်ခံလိုက်ရာ ကိုဒေါနက ရယ်မောနေလေသည်။ ကိုသာအောင်ကလည်း လှည်းမောင်းနေရာမှ နောက်သို့ လှည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“မောင်ဒေါနက မြို့ကြီးသား၊ အနုပညာသမားဆိုတော့ သူ့စကားတွေက နန်းလည်းဆန်၊ အနုပညာလည်းဆန်နေတာ ဟေ့၊ တို့လို နားရိုင်းတဲ့ တောသူတောင်သားတွေနဲ့ မတန်ဘူး”

“အို-ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ လူတကာနားလည်အောင် မပြောနိုင်ရင် ကျွန်တော်ညံ့လို့ပါဗျာ”

“အမယ်-ကိုကြီးဒေါနပြောတာတွေ ဘာလို့နားမလည်ရမှာတုံး၊ ကျွန်မတောင် ကလေးပေမဲ့ နားလည်တယ်၊ နားထောင်လို့လည်းကောင်းတယ်၊ သိလား”

မကံဆယ်က ဝင်ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ လှည်းပေါ်ပါသူအားလုံး ရယ်မော လိုက်ကြလေ၏။

ထိုစဉ် နောက်ဘက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသော မြင်းခွာသံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

မြင်းတစ်စီးသည် မစံပယ်တို့ လှည်းသွားရာလမ်းအတိုင်း နောက်မှ ကံဆုန်စိုင်းပြေးလွှားလာလေသည်။

လူအားလုံး၏ အကြည့်သည်လည်း နောက်ဘက်မှ မြင်းဆီသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။

“ဟင် ... သူကြီးသား ကိုမှန်တိုင်းကြီးပါလားတော်ရဲ့”

မကံဆယ်လေးက ပြောလိုက်လေသည်။

သူကြီးသားမှန်တိုင်းသည် မြင်းကိုအပြင်းစိုင်း၍နှင်လာရာ သူ၏ သျှောင်ထုံးကြီးသည် လေထဲဝယ် မြောက်၍ မြောက်၍သွားလေ၏။ အုန်းခွံရောင် မြင်းကြီးမှာလည်း ပေမီဒေါက်မီ သန်စွမ်းလှလေရာ လျင်မြန်စွာပင် အပြင်းနှင်လျက်ရှိပေ၏။

ကြည့်နေစဉ်ခဏမှပင် မှန်တိုင်း၏မြင်းသည် မစံပယ်တို့ လှည်းယာဉ်ကလေးကို မီလာလေတော့၏။

လှည်းအနီးရောက်သည်နှင့် မှန်တိုင်းက မြင်းကိုကော် သတ်၍ ရပ်လိုက်ရာ မြင်းကြီးက ရှေ့မြှောက်မက်ကို ပတပ်ရပ်ရင်း ဟီလိုက်လေသည်။ မြေဆိုင်ခဲများသည် မြင်းခွာများအောက်တွင် ဖွာခနဲ လွင့်စင်သွားလေ၏။

မုန်တိုင်း၏ မြင်းက လှည်းနှင့်ယှဉ်လျက်သား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ဟော-ကိုမုန်တိုင်းပါလား၊ ဘယ်သွားမလို့လဲဗျ”

ကိုသာအောင်က လှည်းကိုအနည်းငယ်နုးစေကာ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ စိတ်မချလို့ လိုက်လာတာပဗျာ”

“ဟင်”

မစံပယ်နှင့်မမြကြည်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်စပစ်၍ ပြလိုက်ကြ၏။ မမူတုတ်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း တဟီးဟီးနှင့်ရယ်နေလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ မိန်းမသားတွေချည်းပဲဆိုတော့ ကျုပ် စိတ်မချလို့၊ မစံပယ်တို့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ လိုက်လာတာ”

မုန်တိုင်းက မစံပယ်အပေါ် စောင့်ရှောက်လိုစိတ်ရှိကြောင်းကို ပြောင်ပင် ပြောလိုက်လေသည်။

မစံပယ်သည် မုန်တိုင်းစကားကို မကြားယောင်ပြုကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ငေးနေလေ၏။

မုန်တိုင်းသည် ကိုဒေါနကို မြင်သွားလေသည်။

“ကိုသာအောင်၊ ဒီလူက ဘယ်သူလဲ၊ ခင်ဗျားတို့လည်း ရွာက ထွက်သွားတုန်းက သူမပါဘူး”

သူကြီးသားပီပီ တစ်ဖက်သားကို အမှုမထားဟန်ဖြင့် ခပ်ထန်ထန် ငေးလိုက်လေသည်။

“ကံဆယ်တို့အိမ်က သူရင်းငှားပါ ကိုမုန်တိုင်း”

“အို-သူရင်းငှားကိုများ လှည်းပေါ်တင်ပြီး ဘုရားပွဲ ခေါ်လာရသလားဗျ၊ ခင်ဗျားတို့”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ကိုမုန်တိုင်း၊ သူက ရုပ်သေးပွဲမှာ စောင်းတီးပေးဖို့ ထာတာဗျ၊ ကျွန်တော်တို့က လမ်းကြုံလို့ ခေါ်လာတာပါ”

ကိုသာအောင်သည် မုန်တိုင်းအပြောအဆိုများကို မနှစ်သက်သော် ထည်း သူကြီးသားမို့ သည်းခံကာ အလေးတယူပြန် ပြောနေရလေသည်။

“စောင်းတီးဖို့၊ ဟုတ်စ၊ သူက ဘာကောင်မို့လဲ”

မစံပယ်သည် ကိုမုန်တိုင်း၏ ရိုင်းပျသော အပြောအဆိုများကို မခံချင် ခြံတာ လွှတ်ခနဲ ဝင်ပြောလိုက်မိတော့သည်။

“သူက စောင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ရှင်၊ ညညဆိုရင် သူ့ရဲ့စောင်းသံ

ကို ရှင် ထရေ(ထန်းရေ)မှူးနေလို့ မကြားမိဘူး မှတ်တယ်။ သူက အခုညကမဲ့ ရုပ်သေးပွဲမှာ စောင်းတီးလာတဲ့ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ပဲ။ အခုလည်း ရုပ်သေးပွဲကို စောင်းတီးပေးဖို့သွားတာ”

“မစံပယ်ကလည်းကွယ်၊ လူတစ်ဖက်သားကို ယုံယုံကိုးကိုး၊ မတော် လူဆိုးသူခိုးဖြစ်နေရင် မခက်ပါလား။ အခုလည်း ကိုမှန်တိုင်းက ဒါတွေတွေးမိလို့ မစံပယ်တို့ နောက်ကိုလိုက်လာတာပဲ။ လမ်းမှာ ခိုးသား ဓားပြတွေဘာတွေ နှောင့်ယှက်နေမှာစိုးလို့”

“လူတစ်ဖက်သားကို ရှေ့ထားပြီး ရှင်ဒီလိုပြောဖို့ မကောင်းပါဘူး ကိုမှန်တိုင်း။ ဒီလမ်းပေါ်မှာ ခိုးသားဓားပြရှိတယ်လို့ ကျွန်မ မကြားဘူးပေါင်ရှင်”

“ရှိပြီကော မစံပယ်ရယ်၊ သူပုန်သူကန်တွေက တို့ရဲ့ ဗြိတိသျှ နေမဝင် အင်ပါယာကြီးကို တော်လှန်ဖို့ ကြိုးပမ်းနေကြတာကလား”

မှန်တိုင်း၏အပြောကို မစံပယ်စက်ဆုပ်သွားလေသည်။

“ကိုမှန်တိုင်း၊ ရှင်မို့ ဒီစကားပြောထွက်တယ်။ ရှင်က မြန်မာလူမျိုးပါ။ ဗြိတိသျှအစိုးရက ရှင်အစိုးရ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ လောလောဆယ်အချိန်မှာ ရှင်ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်မတို့လို သူ့ကျွန် ဖြစ်နေတာပါပဲ”

“ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ မစံပယ်၊ ကျုပ်အဖေက ဗြိတိသျှအစိုးရက ရွှေစလွယ်ချီးမြှင့်ခံထားရတဲ့ သူကြီးမင်းဆိုတာ မစံပယ်သိသားနဲ့။ ကျုပ်တို့ဟာ ဗြိတိသျှအစိုးရကို နာခံရမှာပေါ့”

“ရှင်သာ ကုလားဖြူကို အဖေခေါ်ချင်ခေါ်၊ ကျွန်မတို့တော့ မခေါ်နိုင် ပေါင်”

မှန်တိုင်းနှင့် မစံပယ်တို့ အခြေအတင်ပြောကြသည်ကို နားထောင် အကဲခတ်လျက်ရှိသော ကိုဒေါနသည် အခြေအနေ ဆက်၍ တင်းမာလာမည် စိုးကာ ကြားမှဝင်၍တောင်းပန်လိုက်လေ၏။

“သည်းခံကြပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့ အငြင်းမပွားကြပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

မှန်တိုင်းသည် ကိုဒေါနမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ငါတို့က မင်းအတွက်များ အရေးလုပ်စကားပြောနေတယ်ထင်လို့ လား၊ မင်းက ငါ့ကိုဘာကောင်မှတ်သလဲ၊ သူကြီး သားကွ၊ ငါက သူကြီးသား”

“ဟုတ်ကဲ၊ နောင်ကြီးတို့စကားတွေ ကျွန်တော် နားထောင်နေရလို့ နောင်ကြီးကို သူကြီးသားမှန်း သိလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“မင်းပြောပုံဆိုပုံက ပျော့နွဲ့နွဲ့နဲ့ မိန်းမလျာလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့”

“မုန်တိုင်းက ကိုဒေါန၏ ဖြူစင်ချောမွေ့သောမျက်နှာကို ကြည့်ရင်း မနာလိုဖြစ်ကာ ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် မိန်းမလျှာမဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ယောက်ျားစစ်စစ် တစ်ယောက်ပါ။ ယောက်ျားပီသအောင်လည်း ကြိုးစားနေတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ ယောက်ျားတို့တပ်အပ်တဲ့ပညာများလဲ ကျွန်တော်တတ်ပါတယ်၊ အခွင့်ကြုံလျှင်ဖြင့် အစွမ်းအစကိုပြဖို့လည်း ဝန်မလေးပါဘူး နောင်ကြီးခင်ဗျား”

“ဘာပြောတယ်၊ ငါ့ကိုမိန့်ခေါ်သလား၊ မင်းက”

“ဟော-ကတ္တရာလမ်းမတောင်ရောက်လာပြီတော်တို့ရေ၊ နောင်အင်းနဲ့ နီးလာပြီတော့။ ဆိုင်းသံခုံသံတောင် ကြားရပေကော၊ ကြားရဲ့လားဟဲ့၊ မိကံဆယ်”

မမူတုတ်က ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်ကာ မုန်တိုင်းနှင့် ကိုဒေါနတို့ ပဋိပက္ခကို အာရုံပြောင်းအောင်လုပ်ပစ်လိုက်လေ၏။ ကျပ်မပြည့်သော ပေါတောတောကြီးအဖြစ် အများကမြင်နေကြသော မမူတုတ်သည် ဤနေရာတွင်တော့ အကွက်မြင်ကာ ဉာဏ်ပြေးပါပေ၏။

မမူတုတ် ပြောလိုက်သည့်အတိုင်းပင် အဝေးပြေးကတ္တရာလမ်းမကြီးကို လှမ်းမြင်နေရလေပြီ။ ကိုသာအောင်သည်လည်း သူ့မိန်းမစကားကို နင်းကာ မုန်တိုင်း၏ အာရုံကိုလွှဲလိုက်လေ၏။

“ကိုမုန်တိုင်းလိုက်လာတာ ဟန်ကျသမျှ၊ ကျုပ်တို့ကို သူကြီးသားကိုယ်တိုင် လိုက်စောင့်ရှောက်တယ်ဆိုတော့ မျက်နှာပွင့်ဦးမှာပဲ။ နောင်အင်းမှာ ပွဲနေရာကောင်းရအောင်လည်း လုပ်ပေးဦးနော် ကိုမုန်တိုင်း”

“အင်း-အဲ-လုပ်ပေးရမှာပေဗျာ၊ မစံပယ်တို့အုပ်စုကို နောင်အင်းက သူကြီးအိမ်မှာ ဧည့်ခံပါမယ်။ နောင်အင်းသူကြီးက ကျုပ်တို့သားချင်းပဲလေ။ ဒါ ဖြင့် စီစဉ်စရာတွေ စီစဉ်ထားရအောင် ကျုပ် ရွှေ့က အမြန်သွားနှင့်မယ်။ ကိုသာအောင် လည်းကို သူကြီးအိမ်အထိသာ တန်းမောင်းခဲ့ပေတော့။ မစံပယ်ကိုမုန်တိုင်း သွားနှင့်မယ်နော်။ နောင်အင်းမှာ အနေအစားအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ ကြားလား”

မစံပယ်က မုန်တိုင်းစကားကို မကြားယောင်ပြုကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေလိုက်သည်။

“ဟင်း-တော်တော်ဘဝင်မြင့်တဲ့ သူကြီးသားတော်၊ တကတည်း”

မြင်းရောလူပါမြင်ကွင်းမှပျောက်သွားသည်နှင့် မမူတုတ်က မဲကာရွံ့ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“ကိုရင်သာအောင်ကလည်းလေ သူ့ကို ဘာလို့ သူ့ကြီးအိမ်မှာ ဧည့်ခံ
ခိုင်းရတာလဲ၊ ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက်”

မစပယ်က ပြောလိုက်သည်။

“ဟ- သူက သူ့ကြီးသားဆိုတော့ အလိုက်သင့်ဆက်ဆံရတာပါ
မစပယ်၊ ပြီးတော့ ဆက်ပြီးစကားပြောနေရင် မောင်ဒေါနနဲ့စကားများကြတော့မှာ။
အဲဒါကြောင့် သူ့ကို မြှောက်ပင့်ပြောလိုက်ရတာပါ မစပယ်ရယ်”

“တော်ပြီ၊ ကျွန်မတော့ သူ့ကြီးအိမ်မလိုက်နိုင်ဘူး။ ဟိုရောက်ရင်
ပွဲခင်းထဲပဲ တန်းသွားမယ်တော်”

“မတော်ပါဘူးမစပယ်၊ ကိုမှန်တိုင်းက အပြောအဆို ကြမ်းတမ်းပေမဲ့
မစပယ်တို့ကို ဧည့်ခံဖို့စေတနာနဲ့ လိုက်လာရှာတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက
သူ့ကြီးသားဆိုတော့ ကိုရင်သာအောင်ပြောသလို အလိုက်သင့်ဆက်ဆံမှဖြစ်မှာ
မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့ ငြိငြင်စရာအဖြစ်မခံပါနဲ့ဗျာ။ ပြီးတော့ သူ့
စကားကို ငြင်းဆန်ရင် ပိုပြီးရန်လိုစရာဖြစ်နေပါ့မယ်”

ကိုဒေါနကအကျိုးအကြောင်းညီညွတ်စွာပြော၍ မစပယ်ကို နားချ
လိုက်သည်။

“ကိုမှန်တိုင်းပြောဆိုသွားတာတွေအတွက် ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်
ကိုဒေါနရယ်”

“မလိုပါဘူး၊ မစပယ်တို့အလွန် တစ်ခုမှမပါပါဘူး။ ကျွန်တော် အားလုံး
ကိုနားလည်ပါတယ်။ ရွာထိပ်ရောက်ရင် ကျွန်တော် ဆင်းနေခဲ့ပြီး ပွဲခင်းထဲအထိ
ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်သွားပါ့မယ် မစပယ်။ ဒီအထိ ခရီး
ကြိုလိုက်ခွင့်ပြုတာ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အပြန်ကျရင်ကောရှင်”

“အပြန်ခရီးတော့ လိုက်ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး မစပယ်၊ ကျွန်တော်က
ရုပ်သေးပွဲကို ကူသိမ်းပေးရဦးမှာပို့ပါ”

“ဪ-ဒီလိုလား”

ရုပ်သေးပွဲသွားရာမှ အမှတ်မထင် ကြုံဆုံခင်းခွင့်ရခဲ့သော ကိုဒေါန
နှင့် မစံပယ်တို့သည် ချစ်သူရည်းစားများဖြစ်သည့် အထိပင် သိယောဇဉ်တွယ်
နှောင်ခဲ့ကြလေသည်။

ကိုဒေါန၏ စောင်းလက်သံများက မစံပယ်၏ နှလုံးသားကို သိမ်းကျုံး
ယူငင်ပစ်လိုက်လေပြီ။

ညဆိုလျှင် ကိုဒေါန၏ စောင်းတီးပြီး သီချင်းဆိုသံကို ကြားရပြန်၏။
မကံဆယ်တို့နှင့် မစံပယ်တို့ခြံမှာ ကြားမှတစ်ခြံသာခြားလေရာ လေအသင့်တွင်
လွင့်လာသော စောင်းသံကို တစ်ရွာလုံးနီးပါးက အတိုင်းသားကြားနေရပေသည်။
ည၏ တိတ်ဆိတ်မှုကို ထွင်းဖောက်ထွက်ပေါ်လာသော စောင်းလက်သံကား
ကြားရသူအပေါင်းကို စိတ်နှလုံးညွတ်နှုံးစေတော့သည်။

စံပယ် စံပယ် စံပယ်နွဲ့ရယ် ...

အဆင်းကဖြူ ကြူကြူမွှေးတယ် ...

နမ်းရိုက်လို့ မွှေးချင်စရာကွယ် ...

မူရာစုံတယ် ...

ဘယ်ညာတိမ်းလို့ ယိမ်းကာသာနွဲ့တယ် ...

ဤသီချင်းလေးကား ကိုဒေါန ယခင်ကတည်းက စပ်ဆိုထားသော
သီချင်းလေးလား။ မစံပယ်အတွက် သီးခြားရေးဖွဲ့ထားသော တေးချင်းတစ်ပုဒ်
ပေလား။ မသိတတ်နိုင်ပေ။

စိမ်းစိမ်းလန်း နိုင်ပန်းရုံဝယ် ...

ပွင့်ဆန်း တင့်လန်း ရောင်စုံလျှမ်းတယ် ...

ချစ်ပန်းငုံပွင့် အသွင်တင့်တယ် ...

အပျိုစင်အသွင်နှင့် နဂိုတွင်အယဉ်ဆင့် ...

ပင်မြင့်ဝယ် အစဉ်တင့်ပါပေတယ် ...

စံပယ်သည် လေအသင့်တွင် ပျံလွင့်လာသောသီချင်းသံကို လှိုက်ဖိုစွာ
နားထောင်နေမိသည်။

လမင်းသည် ပြည့်ရန်သုံးရက်သာလိုတော့၍ ကောင်းကင်ဝယ် သာ
ချင်တိုင်း သာနေပေတော့သည်။ တိမ်တိုက်များ ကင်းစင်၍ ကြယ်ကလေး
များ စုံညီစွာလင်းလက်နေသောကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ရင်း မစံပယ်က
သီချင်းသံကို နားစွင့်နေပေသည်။

ငွေရည်အသွေးခြယ် နေခြည်အနွေးဝယ် ...

အမြင်ဆန်း တင့်လန်း နိုင်ပန်းစံပယ်ရယ် ...

မြင်သူငေး ... ငေးလောက်ဖွယ် ...

ဘယ်ရှေးဆုတောင်းလဲကွဲ့ စံပယ်ရယ် ...

မစံပယ်သည် အိပ်စက်ရန် အိပ်ခန်းတွင်း ရောက်ရှိနေသော်လည်း
အိပ်မပျော်သေးပေ။ ကိုဒေါ်နု၏စောင်းလဲက်သံနှင့်အတူ သီချင်းစာသားများက
ဆွဲဆောင်နေသောကြောင့် အိပ်စက်လို့မရသေးခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ပြတင်းပေါက်ကို အသာလှုပ်ကာ ကောင်းကင်ကိုမော့ ကြည့်ရင်းမှ
သီချင်းထဲတွင် အာရုံလွင့်ပျောနေလေသည်။

ချစ် ... ချစ်ဖို့ကောင်းလှတဲ့

စံပယ် စံပယ် စံပယ် စံပယ်ရယ် ...

ဖြူစင်ယဉ်သူကလေးကို ...

မောင်တကယ် မွှေးချင်ပါပြီကွယ် ...

အို ... သီချင်းအဓိပ္ပာယ်က တဲ့တိုးဆန်လေသလား။ သွယ်ဝိုက်
လေသလား။ မသိတတ်နိုင်တော့ပြီ။ တကယ်ပဲ စံပယ်ပန်းပွင့်လေးအကြောင်းကို
စပ်ဆိုလေသလော။ မစံပယ်ကိုပင် စောင်းမြောင်းရေးဖွဲ့ထားခြင်းပေလော။

စံပယ် စံပယ် စံပယ်နွဲ့ရယ် ...
အဆင်းကဖြူ ကြူကြူမွှေးတယ် ...
နမ်းရှိက်လို့ မွှေးချင်စရာကွယ် ...

ချစ် ချစ်ဖို့ကောင်းလှတဲ့ ...
စံပယ် စံပယ် စံပယ် စံပယ်ရယ် ...
ဖြူစင်ယဉ်သူကလေးကို ...
မောင်တကယ် မွှေးချင်ပါပြီကွယ် ...

နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်၍ ကြော့လိုက်ပြန်လေသည်။
စံပယ်ပန်း၊ စံပယ်ပွင့်လေးတွေကို ဆိုလိုလေသလား ...
မစံပယ်ကိုပင် စောင်းချိတ်လေသလား ...
စဉ်းစားရကျပ်လိုက်ပါဘိတော့ စောင်းလှလင်ရယ် ...

နောက်တစ်နေ့မနက်ရောက်တော့ မကံဆယ်လေး အိမ်ကို စောစော
ဦးစီး ရောက်လာလေသည်။

“မမစံပယ်၊ ညတုန်းက ကိုကြီးဒေါနရယ်၊ သီချင်းတွေ အကြာကြီး
ဆိုနေတီးနေတာ ကြားသလားဟင်”

“ကြားပါတယ် အေရယ်”

“ဒါဆို စံပယ်ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးလဲ မမစံပယ်ကြားမှာပေါ့နော်၊
ကျွန်မတောင် မအိပ်နိုင်ဘဲ နားထောင်နေသေးတယ် မမစံပယ်ရဲ့”

“အမယ်၊ ညည်းက လူလူသူသူ သီချင်းတွေဘာတွေ နားထောင်လို့
ဆဲလေ”

“သီချင်းထဲမှာ စံပယ်ဆိုတာတွေ ခဏခဏပါလို့ နားထောင်နေတာပါ။
ကျွန်မလေ မနက်မိုးလင်းတော့ ကိုကြီးဒေါနကို မေးကြည့်တယ်၊ သိလား။
အဲဒီသီချင်းက မမစံပယ်နဲ့ ခင်ပြီးမှု စပ်တာလားလို့”

“ဟင်-အဲဒီတော့ သူက ဘယ်လိုပြောလဲကံဆယ်၊ ပြောစမ်း”

“သီချင်းဆိုတာတဲ့ ခံစားချက်ရှိမှ ရေးလို့ရတာတဲ့၊ ဆိုရင်လည်း
ခံစားချက်နဲ့မှ ဆိုရတာ အသက်ဝင်တာစတဲ့၊ နောက်ပြီး ဘာတဲ့ ကိုကြီးဒေါန
ပြောပါတယ်၊ အနုပညာသည်တွေရဲ့အသည်းနှလုံးဟာ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုလား၊
ကျွန်မပြန်ပြောမပြတ်တော့ဘူး မမစံပယ်”

“ထားပါတော့အေး၊ အဲဒီသီချင်းက ငါနဲ့သိပြီးမှရေးတာတဲ့ဇနား၊
အရင်ကတည်းက ရေးပြီးသားလား၊ သူကိုယ်တိုင်ရေးတဲ့ သီချင်းရော ဟုတ်
သလား၊ သူက ဘယ်လိုပြောလဲ”

မမစံပယ်က သီချင်းသမ္ဘာကို တရစပ်မေးချလိုက်သည်။

“စံပယ်သီချင်းက မမစံပယ်ကိုရေးတာပါတဲ့၊ မမစံပယ်နဲ့သိပြီးမှ
မမစံပယ်အကြောင်းကို ရေးထားတဲ့ သီချင်းလေးတဲ့ မမစံပယ်”

“အို”

“အဲဒါ ကိုကြီးဒေါနက မမစံပယ်ကို ကြိုက်နေလို့ပေါ့နော်၊ မမစံပယ်”

“ဟဲ့-ဒါ ကလေးပြောရမယ်စကားလား၊ ကံဆယ်ဟာ”

ကျောက်ကွေ့ရွာတစ်ရွာလုံး သီတင်းကျွတ်လမြည့်နေ့တွင်ကျင်းပမည့်
ဧည့်သည်များပွဲအတွက် ပြင်ဆင်လုံးပန်းနေကြလေပြီ။

ဘုရားပွဲကျင်းပမည့် ဘုရားသည် ရွာထဲ၌မရှိပါ။ ရွာနှင့် အနည်း
ငယ်လှမ်းသော တောင်ရှိလေးတစ်ခုပေါ်တွင် တည်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စေတီ
အမည်ကို 'အတုလောကမာရဇိန်' ဟု ဘွဲ့မည်ပေးထား၏။

တောင်ခြေတွင်တော တစ်ရွာလုံးက ကိုးကွယ်သော ဘုန်းကြီးကျောင်း
ရှိလေသည်။

ဘုရားပွဲကျင်းပချိန်ကျလျှင် စေတီရှိသောတောင်ခြေတွင် နိဗ္ဗာန်ဈေးခင်း၍
ကျင်းပကြသည်။ တချို့နှစ်များတွင် မြို့မှ ရုပ်သေးပွဲ၊ အငြိမ်းပွဲများကိုငှား၍
တပြုဖျော်ဖြေစေပါသည်။

ရွာမှ စေတီရှိရာတောင်ပေါ်အထိ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဆီမီးတိုင်
များ စိုက်ထူကြသည်။ ဆီမီးတိုင်ကို ဝါးဘိုးဝါးထိပ်တွင် ဆီမီးခွက်တင်ကာ
ထွန်းညှိကြပါ၏။ ဆီကိုရေချိုး ဆေးရိုးမီးလုံ ဆိုသကဲ့သို့ ဆီပေါများသောကာလမို့
ရွာမှ စေတီအထိ ၂ ဖာလုံမျှ ရှည်လျားသောလမ်းတစ်လျှောက်ကို ဆီမီးများ
ထွန်းညှိနိုင်ကြပေသည်။

ဆီမီးတိုင်တစ်ခုနှင့်တစ်ခု တစ်တောင်စီခွာကာ လမ်းဘေးတစ်ဖက်
တစ်ချက်စီတွင် ထွန်းညှိထားပုံမှာ ပန်ရလှပေသည်။ တောသူတောင်သား
များအဖို့လည်း ဆီမီးထွန်းထားသောလမ်းအတိုင်း ဘုရားပွဲသို့သွားရသည်မှာ
ပျော်စရာအထိပင် ဖြစ်တော့သည်။

သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်သည် ကျောက်ကွေ့ရွာ၏ တစ်နှစ်တွင် တစ်ကြိမ်
သာ ကျင်းပသောပွဲတော်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ရွာရှိလူကုန်သည် ဘုရား
ပွဲတွင်းသို့ ရောက်ရှိပျော်မြူးကြပေ၏။

သီတင်းကျွတ်လပြည့်ညတွင် မိန်းမပျိုများသည် မီးပုံးများ ဆီမီးခွက်များကို လက်တွင်ကိုင်ကာ ရွာမှ စေတီရှိရာလမ်းတစ်လျှောက် စီတန်း လှည့်လည်ကြလေသည်။ ထိုအခါများတွင် ရွာ၏ ကွမ်းတောင်ကိုင်မစံပယ်သည့် အလှဆုံးပြင်ဆင်၍ ထိပ်ဆုံးမှ လျှောက်လှမ်းရပြန်လေသည်။

ကာလသားများက စေတီထိပ်မှစောင့်နေကြကာ မိန်းမပျိုများလက်မှ ဆီမီးခွက်များကို လက်ဆင့်ကမ်းယူပြီး စေတီ၏ ဖောင်းရစ်တစ်လျှောက်တွင် လိုက်လံချထားကြလေသည်။ စေတီလုံးပတ်အပြည့် ဆီမီးများထွန်းညှိပြီးချိန်တွင် စေတီကြီးမှာ တင့်တယ်သပ္ပာယ်လျက် ရှိနေပေတော့သည်။

ကျောက်ကွေ့ရွာသည် စီးပွားရေးကောင်းသောရွာဖြစ်၍ မြို့မှ အငြိမ့်ပွဲဇာတ်ပွဲများကို ငှားရမ်းနိုင်သော်လည်း ခေတ်ကာလအရ ဇာတ်အဖွဲ့နည်းပါးသည့် အပြင် ကျောက်ကွေ့မှာ အတွင်းပိုင်းသို့ဝင်ရသော ရွာနေပုဒ်ဖြစ်နေ၍ ဇာတ်ပွဲများကို အလွယ်တကူ ငှားရမ်း၍ မရတတ်ပေ။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ အလှအယက် ငှားရမ်းကြသည်အခါမျိုးမို့ ကျောက်ကွေ့အထိ လိုက်လံကပြဖို့ကို ငြင်းဆိုကြပေသည်။

ကြည့်ချင်ပွဲမပါသောနှစ်များတွင်ကား ရွာလူထုသည် နိဗ္ဗာန်ဈေးနှင့် စတုဒိသာပွဲများတွင် တိုးခွေကာ ပျော်စရာရှာရ တော့ပေသည်။

ယခုနှစ်အဖို့ ရွာလူကြီးတချို့ မြို့ကိုတက်၍ အငြိမ့်ငှားသည်ကို ကြားလိုက်ရသော်လည်း ဘာသတင်းစကားမှ ထွက်ပေါ်မလာပေ။

မည်သို့ဆိုစေ၊ ဆီမီးခွက်များကို ကိုယ်တိုင်ပုတ်ခြင်း၊ မီးစာအတွက် ဝါဂွမ်းများအား ပြုပြင်ခြင်း၊ ဆီမီးတိုင်လုပ်ရန် ဝါးဘိုးဝါးများကို တောထဲဝင်ခုတ်ခြင်း၊ တတ်နိုင်သော အိမ်များက ဆိပ်မိစက္ကူများဝယ်၍ မီးပုံးများပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ဘုရားပွဲအတွက် စိုင်းပြင်း၍ နေကြပေသည်။

ဘုရားပွဲကျင်းပရန် သုံးရက်အလို၌ ရွာထဲတွင် သတင်းစကားတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

ကြည့်ချင်ပွဲငှားရမ်းမရ၍ ရွာဘုရားပွဲတွင် စောင်းသမားကိုဒေါနက တစ်ကိုယ်တော် ပျော်ဖြေတင်ဆက်မည်ဆိုသည့် သတင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

ကိုဒေါန၏စောင်းလက်သံကို တစ်ရွာလုံးက ကြားသိပြီး ဖြစ်ရာ မကံဆယ်တို့ အိမ်မှထွက်ပေါ်လာသော စောင်းသံအကြောင်းကို မေးမြန်း စုံစမ်းသူများ ပင် ရှိခဲ့လေသည်။

မကံဆယ်၏ဖခင် ကိုတင်ဆောင်က အကြံရကာ သူကြီးကို တင်ပြ

သည့်အတွက် ဤအစီအစဉ် ဖြစ်မြောက်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

သူကြီးသည် ကိုဒေါနကို မြင်လည်းမမြင်ပူ။ ကိုဒေါန စောင်သံကို လည်း ကြားဖူးသူမဟုတ်ပေ။ မိမိရွာဘုရားပွဲတွင် ဖျော်ဖြေနေကဏ္ဍတစ်ခု ပါစေ
တော့ သဘောဖြင့် ကိုတင်ဆောင် တင်ပြချက်အား ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

ယင်းသို့ ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းသည် နောင်တစ်ချိန်တွင် သူ့သားမုန်တိုင်းနှင့်
ကိုဒေါနတို့၏ ပဋိပက္ခကို ဖန်တီးပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြောင်းကိုမူကား သူကြီး
မသိခဲ့ချေ။

သူကြီးမင်းဦးစက်ရှိန်သည် အာဏာတွင် ယစ်မှူးနေသူ တစ်ယောက်
ဖြစ်လေသည်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် သူတို့အမိန့်နာခံ၍ ခိုင်းကောင်းသည့်အတွက်
ပညာရည်နည်းပါးသော လူတစ်ယောက်ကို သေနတ်ကိုင်ခွင့်ပြု မြှောက် စားကာ
ခိုင်းစားနေခြင်းသာဖြစ်လေသည်။ ဦးစက်ရှိန်သည် မျိုးရိုးအရ သူကြီး ဖြစ်လာ
သော်လည်း မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ခေါင်းပါးသူဖြစ်ပေ၏။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ခိုင်းကောင်း
အောင် ရွှေစလွယ်ချီးမြှင့်ခြင်းကို သူ အရည်အချင်းရှိ၍ မြှောက်စားခံရသည်ဟု
ထင်နေပေသည်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရအလိုကျလည်း လူထုအပေါ်တွင် အခွန်အ
ကောက်များ မညှာမတာကောက်ခံခြင်း၊ မျက်နှာဖြူအစိုးရကို တော်လှန်လိုစိတ်
ရှိသည့် မျိုးချစ်လူငယ်များ၏ သတင်းကို ပေးပို့ခြင်းတို့ဖြင့် မျက်နှာသာရနေသူ
ဖြစ်ပေသည်။

သူကြီးမင်း ဦးစက်ရှိန်မှာ မုဆိုးဖိုတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သားမုန်တိုင်း အ
သက် ၁၀ နှစ်အရွယ်ကပင် ဇနီးဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားသော်လည်း နောက်
အိမ်ထောင်မထူချေ။ ဦးစက်ရှိန်က ရွာထဲနှင့် ရွာနီးချပ်စပ်မှ အညှာလွယ်သော
တစ်ခုလပ်များ မုဆိုးမများကို လက်ဆောင်ပဏ္ဏာပေးကာ တစ်ညတာ အလှည့်ကျ
ခေါ်ယူပေါင်းသင်းခြင်းဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးသူခံကို အာဏာသုံး၍ ဖြည့်ဆည်း
နေသူဖြစ်သည်။

သူ နောက်အိမ်ထောင်မထူခြင်းမှာ သားလေးမုန်တိုင်းကို ငဲ့ညှာ၍
ဖြစ်ကြောင်း၊ သားကို မိထွေးအုပ်ထိန်းမှုဖြင့် မကြည့်ရက်၍ ဖြစ်ကြောင်း
မကြာမကြာဖွင့်ပြောလေ့ရှိသည်။ ထိုစကားမှာ ဦးစက်ရှိန်၏ မှန်ကန်သော သစ္စာ
စကားပင် ဖြစ်လေသည်။

ဦးစက်ရှိန်သည် မိတဆိုး တစ်ဦးတည်းသောသားလေးကို အမှန်
တကယ်ပင် ချစ်ခင်အလိုလိုက်လေ၏။ သူတစ်ဖက်သားအပေါ် ငဲ့ညှာသနားမှု
ခေါင်းပါးလေ့ရှိသူတို့ ထုံးစံအတိုင်းပင် မိမိသွေးသားအပေါ်၌မူ သူမတူအောင်
အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပေ၏။

မုန်တိုင်းကလည်း အာဏာရသူကြီးမင်း၏ အလိုလိုက်ခံထားရသည် တစ်ဦးတည်းသောသားပီသစွာပင် ရမ်းကားမှု၊ အနိုင်အထက်ကျင့်မှုနှင့် ဗိုက်ရှူးရဲဆန်မှုများ၌ စံပြနေရာတွင် ထားလောက်ပေသည်။

ရွာရှိထန်းတောမှ ထန်းရည်တဲများသည် မုန်တိုင်းလာ သောက်လျက် အခကြေးငွေမယူရဲပေ။ မုန်တိုင်းသာမက သူ့ကို ကပ်ဖားပေါင်းသင်းနေသော ကာလသားများကိုပါ တိုက်ရကျွေးရလေသည်။ မူး၍ရမ်းကားပျက်ဆီးခံသော ပစ္စည်းဖိုးများကိုလည်း မတောင်းခံရဲချေ။ သူကြီးမင်းမသိအောင်ပင် ဖုံးဖိထားရသေး၏။ သူကြီးဦးစက်ရှိန်သိပါက သူ့သားကို ဒေါ်ယူပျက်စီးနေပါ သည်ဆိုကာ လုပ်ပိုင်ခွင့်အားလုံး ပိတ်သိမ်းခံရမည်ကို ကြောက်ရွံ့၍ပင် ဖြစ်တော့သည်။

သည်လိုဆိုတော့လည်း မုန်တိုင်းတို့က ဖခင်အာဏာ အားကိုးဖြင့် ဆိုးချင်တိုင်းဆိုး၊ ရမ်းချင်တိုင်း ရမ်းနေပေဟော့၏။ သူသည်ပင် တစ်ချိန်က သူကြီးအိုက်အရာကို ဆက်ခံရမည်သူ မဟုတ်ပါလား။ နောင်တစ်ချိန် မလွဲမသွေ သူကြီးဖြစ်လာမည့် သူကြီးအလောင်းအလျာလေးကို တစ်ရွာလုံးက ကြောက်ရွံ့သည်မှာ မဆန်းတော့ပါပေ။

အချိန်ကာလသည်ကား ကျောက်ကွေ့ရွာ၌ သူကြီးမင်း ဦးစက်ရှိန်နှင့် သူကြီးသားမုန်တိုင်းတို့ မိုးကောင်းနေသောကာလပင်ဖြစ်လေတော့သည်။

“ဟော မစံပယ်ပါလား”

ကိုဒေါန၏ အသံကြောင့် မစံပယ် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကောက်လှိုင်စည်းများကိုထမ်းရင်း လျှောက်လာသော ကိုဒေါနကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကိုဒေါနက ကိုယ်အထက်ပိုင်းတွင် ဗလာကျင်းပြီးမှ ပုဆိုးပိုင်းလေးနု ကျောက်သိုင်း၍ ချည်နှောင်ထားလေသည်။ သူ၏ပုထစ်ကြွရွသော ဗလာကြီးများမှ ချွေးများစိုလက်ကာ ထင်းထင်းကြီးပေါ်လွင်နေပေတော့၏။ စောင်းသမာ အနုပညာသည် တစ်ဦး၏ နုနယ်သွယ်ပျောင်းသောဟန်များ ပျောက်ကွယ်ပြီ ယောက်ျားပီသစွာ ခန့်ထည်နေသော ကိုဒေါနကို မစံပယ်က အံ့သြစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဟင်-ကိုဒေါန”

“ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ မစံပယ်”

“စံပယ် ကံဆယ်လေးတို့အိမ်ကိုသွားမလို့ပါ။ ဟောဒီ မီးပုံးလေးထဲ သွားပေးမလို့”

“လပြည့်နေ့မှာ ထွန်းဖို့ပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကိုဒေါနသည် ယာထဲမှပြန်လာခြင်းဖြစ်ရာ မစပ်ယံတို့ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်၍ပြန်ရ၏။ မစပ်ယံက မကံဆယ်တို့အိမ်ကိုသွား ရန် အိမ်မှထွက်လာနှင့် ဆုံမိကြခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်လမ်းတည်းဖြစ်နေ၍ အတူယှဉ်တွဲ၍ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

“ဒါနဲ့ လပြည့်နေ့ပွဲကျ ကိုဒေါနက စောင်းတီးပြီးဖျော်ဖြေမလို့သိ”

“မကံဆယ်လေးအပေ ဦးလေးတင်ဆောင်စီစဉ်တာပါ။ သိပြီ၊ တီးပြပါ ဆိုတော့လည်း ဆိုရတီးရမှာပေါ့ဗျာ။ တိုယ်က ပရိသတ်ကိုဖျော်ဖြေချင်နေတဲ့ အနုပညာသမားကိုး”

“ကိုဒေါနရဲ့ စောင်းလက်သံက ကောင်းပါတယ်။ ရုပ်သေးပွဲမှာ ကိုဒေါန အဆိုအိုင်တွေ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ အရုပ်ကိုတောင် လူလို ထင်လာရတယ်”

မစပ်ယံက နောင်အင်းရွာရုပ်သေးပွဲမြင်ကွင်းကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ရုပ်သေးပွဲတွင် ဝေသန္တရာဇာတ်ကို ခင်းကျင်းကပြရာ ကိုဒေါနက ဘုရားအလောင်းဝေသန္တရာနေရာမှ သရုပ်ဆောင်ခဲ့လေသည်။ ရုပ်သေးပွဲ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဝေသန္တရာအရုပ်ကလေး လှုပ်ရှားသည့်အတိုင်း အသံဖြင့် နောက်ခံသရုပ်ဆောင် ဆိုငိုပြောပေးရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုဒေါန၏ အဆိုအိုင်အပြောများ ကောင်းလွန်း၍ ဝေသန္တရာမင်းကြီး အဖြစ် ကပြသောအရုပ်ကလေးကိုပင် တကယ့်ဝေသန္တရာမင်းကြီးအလား ထင်လာရပေ၏။ ကြိုးဆွဲသူကလည်း အောက်မှဆိုငိုပေးသူ၏ အသံအတက် အကျအတိုင်း ကျွမ်းကျင်စွာ လှုပ်ရှားပေးလေရာ ဝေသန္တရာဇာတ်တော်ကြီးကို တကယ့်မျက်မြင် တွေ့ရှိပူဇော်ရသည့်သဖွယ် အားပါးတရရှိလှပေ၏။

“မြှောက်နေပြန်ပြီ မစပ်ယံ၊ ကျွန်တော်က မြှောက်ပေးရင် ကွေးအောင် ကချင်တဲ့လူဗျ”

“အို ... တကယ်ပြောတာပါ ကိုဒေါနရယ်”

“ဪ ... ဒါနဲ့မစပ်ယံ”

ကိုဒေါနက အတူယှဉ်လျှောက်နေရာမှ အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းသွားကာ မစပ်ယံကိုလှည့်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်”

မစပ်ယံသည် ကိုဒေါနကိုပြန်ကြည့်လိုက်ရာ ရှုန်းရှုန်းစားစား ကြည့်နေ သော ကိုဒေါန၏ မျက်ဝန်းများကြောင့် လိုက်ခနဲ ရင်ဖိုသွားကာ မျက်လွှာကို ချလိုက်မိသည်။

ကိုဒေါနက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ...

“ကျွန်တော် ညည စောင်းတီးပြီး သီချင်းဆိုတဲ့အသံတွေကို မစံပယ်တို့ အိမ်က ကြားရနိုင်သလားဟင်”

“ကြားရပါတယ်ကိုဒေါန၊ ကောင်းကောင်းကြားရပါတယ် ရှင်”

“ဒါဖြင့် စံပယ်ဆိုတဲ့သီချင်းလေးကိုလည်း မစံပယ်ကြားမိမှာပေါ့နော်”

“အို”

ကံဆယ်ပြောပြထား၍ စံပယ်သီချင်းမှာ မိမိကို စပ်ဆိုထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိပြီးဖြစ်၍ မစံပယ်က မျက်နှာမထား တတ်အောင်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟင် ... မစံပယ်၊ စံပယ်သီချင်းလေးကို ကြားမိရဲ့လားဗျာ”

“ကြား ... ကြားပါတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကြိုက်ရဲ့လားဟင်”

“အို-ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“စံပယ်သီချင်းဟာ မစံပယ်ကို ရည်ရွယ်ပြီး မစံပယ်အတွက် သီးခြားရေးဖွဲ့ထားတဲ့သီချင်းမို့လို့ပါ မစံပယ်”

“အို ... ကိုဒေါနကလဲ”

ကိုဒေါန တဲ့တိုးပြောလိုက်၍ မစံပယ်ရှက်သွားလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မစံပယ်၊ နောက်ထပ်တစ်ပုဒ်တောင် ထပ်ပြီး ရေးစပ်ထားပါသေးတယ်”

“ရှင်”

“အဆုံးမသတ်ရသေးပါဘူး မစံပယ်၊ လပြည့်နေ့ကျရင် အများရှေ့မှာ ဒီသီချင်းလေးကို ဆိုပြပါမယ်”

“အို ကိုဒေါန၊ တော်ပါ့မလားရှင်၊ အများတကာတွေ ကြားရင်”

“မစံပယ်ကို စပ်ဆိုတာဆိုပေမယ့် သီချင်းသဘောအရတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အလှဘွဲ့ပါပဲ မစံပယ်၊ သီချင်းနာမည်လေးက စံပယ်ပေါ်စံပယ်ဆင့်တဲ့”

“ရှင် ... ”

“စံပယ်တင်မဲ့ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် စံပယ်ပန်းလေး ပန်ထားလို့ လှတဲ့အလှအကြောင်းကို သီချင်းဖွဲ့ထားတာပါ။ အများတကာ နားထောင်လို့လဲ ရပါတယ်”

“အို”

မစံပယ်သည် ညဘက်ပါးပြင်မှ စံပယ်တင်မဲ့လေးအား ယောင်ယမ်း

တာ လက်ဖြင့် စမ်းသပ်လိုက်သည်။ မစံပယ်တွင် စံပယ်တင်မဲ့ကလေးတစ်လုံး
လည်း တကယ်ပင်ရှိနေပါသေး၏။

“ဒီသီချင်းရေးဖို့ စိတ်ကူးကိုတော့ ဘုရားပွဲသွားတဲ့နေ့က မစံပယ်
စံပယ်ခွေးလေးပန်လာတာကိုတွေ့ပြီး ရခဲ့တာပါ မစံပယ်”

“အို-ကံဆယ်တို့အိမ်တောင်ရောက်လာပြီ၊ သွားတော့မယ်နော် ကို
ဒေါန”

ကိုဒေါနစကားများကြောင့် မစံပယ်သည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ကာ
အိမ်အဝအရောက်တွင် အိမ်ထဲသို့ပြေးဝင်ခဲ့လေတော့၏။

ကိုဒေါနက အိမ်အဝတွင်ရပ်ရင်း မစံပယ်ကိုငေးလျက် ကျန်ခဲ့လေ
သည်။

အိမ်ဝင်းထဲသို့ဝင်လာသော မစံပယ်ကိုအမြင်တွင် မကံဆယ်လေးက
ပြေး၍ကြိုလိုက်သည်။

“မမစံပယ်၊ ကိုကြီးဒေါနနဲ့အတူတူ လာကြတာလားဟင်”

“အို-ကြိုကြိုဖန်ဖန်၊ လမ်းမှာဆိုလို့ စကားပြောလာတာပါဟယ်”

“အဲဒါ အတူတူလာတာပဲပေါ့ မမစံပယ်ရဲ့”

“တော်စမ်းပါဟယ်၊ ဒီမှာ နင်တို့အိမ်ဖို့ မီးပုံးတွေ ယူလာတယ်၊
သီတင်းကျွတ်ကျ အိမ်အဝမှာ ချိတ်ရအောင်”

လပြည့်နေ့မတိုင်ခင် နှစ်ရက်အလိုကပင် ဘုရားပွဲတွင် ရောင်းချမည့်
ဈေးသည်များ ရွာသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ဈေးသည်များမှာ နယ်လှည့် အထမ်းဈေးသည်များ ဖြစ်လေသည်။
အထမ်းသည်များသည် ရောင်းချမည့်ပစ္စည်းများကို ထန်းခေါက်ဖာနှစ်လုံးတွင်
ထည့်ကာ ဖာတစ်လုံးစီကို တံပိုးတွင် ရှေ့နောက်လျှို၍ထမ်းရင်း ရွာစဉ်လှည့်၍
ဈေးရောင်းသော ဈေးသည်များဖြစ်ပါသည်။

အများအားဖြင့် အထမ်းဈေးသည်များသည် အလှကုန်ပစ္စည်းများနှင့်
အဝတ်အထည်များကိုရောင်းချကြပေ၏။ ယောက်ျားများအတွက် ခေါင်းလိမ်းသီး၊
ခေါင်းပေါင်းပဝါ၊ ပုဆိုးစများ ပါလာတတ်သည်။ မိန်းကလေးများအတွက်တော့
မျက်နှာချေ၊ ပါးနီ၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ ကလစ်နှင့်ဆံညှပ်များ၊ ထမီစ၊ အင်္ကျီစများ၊
ဘီး၊ မှန် အစရှိသည်များ စုံစေ့အောင်ပါတတ်လေသည်။

အထမ်းသည်တို့သည် ရွာဘုရားပွဲတွင် ရောင်းချမည့်ဖြစ်သလို ဘုရားပွဲ
မစမီ ကြိုတင်ဝယ်ယူနိုင်ရန် ၂ ရက်၊ ၃ ရက်ကြို၍ လာရောက်ကြခြင်းပင်

ဖြစ်ပါသည်။ ကာလသားနှင့် အပျိုများကလည်း ဘုရားပွဲတွင်ဝတ်ဆင်နိုင်ရန် ကြိုတင် ဝယ်ယူတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်အိမ်တက်ဆင်းလိုက်ရောင်းသော အထမ်းသည်တစ်ဦး မစံပယ်တို့ အိမ်ရှေ့သို့ခရောက်လာကာ မေးလိုက်သည်။

“ဒီအိမ်က ကွမ်းတောင်ကိုင်နှမလေး၊ အလှကုန်တွေ အစုံပါတယ်ဗျို့၊ ကြည့်လှည့်ပါဦး”

အထမ်းသည်မှာ ရွာသို့နှစ်စဉ်လာနေကျဖြစ်၍ မစံပယ်ကို ရွာ၏ ကွမ်းတောင်ကိုင်မှန်း သိနေသည်။

“အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ပါ ကိုရင်”

မစံပယ်က အထမ်းသည်ကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

အထမ်းသည် လုလင်ကြီးက ထမ်းပိုးတွင် လျှို့ဝှားသော ထန်းခေါက် ဟနစ်လုံးကို လှုပ်၍ပြလိုက်သည်။

“စိတ်တိုင်းကျရွေးပေတော့၊ အထည်စလေးတွေကတော့ အဆင်အသွေးစုံပါ၊ ငါ့နှမက ကွမ်းတောင်ကိုင်အချောအလှဆိုတော့ကာ ဘာနဲ့ဖြစ်ဖြစ် လိုက်တာပဲဟေ့”

“မြောက်နေပြန်ပါကော၊ အဝတ်စတွေကတော့ အများကြီးရှိလို့ မယူသေးဘူးကိုရင်၊ မျက်နှာချေလေး ပါးနီဘူးလေးဝယ်မလို့ပါ”

“အလို-ဘယ်နှယ်၊ ကွမ်းတောင်ကိုင်တစ်ယောက်လုပ်နေပြီး မနှစ်က အဟောင်းတွေ ဝတ်မလို့လား၊ ဟောဒီမှာ တလုပ်မြေ(တခုတ်ပြည်)ဘက်က လာတဲ့ ပိုးစလေး ဘယ်လောက်လှသတုံး”

“ကံပါလေ-ကြည့်သေးတာပေါ့”

“ဟယ်-မမစံပယ်၊ ဘာတွေဝယ်နေတာတုံး”

မကံဆယ်လေးရောက်လာကာ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“လာဟေ့ ကံဆယ်၊ ညည်းကြိုက်တာတစ်ခုရွေးယူ၊ ငါ ညည်းအတွက် ဝယ်ပေးမယ်”

မစံပယ်သည် မကံဆယ်လေးကို ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော်လည်း ညီမလေးတစ်ယောက်သဖွယ် ချစ်ခင်သူဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ တစ်ဦးတည်းသောသမီးများဖြစ်၍ တစ်ဦးကို တစ်ဦးခင်တွယ်ကြလေသည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတည်း ပါးနီဘူးတစ်ဘူးယူမယ်မမစံပယ်”

“အောင်မယ် ညည်းက အပျိုလုပ်မလို့လား၊ ကလေးပဲ ရှိသေးတာ ပါးနီမဆိုးရပါဘူးနော်၊ ရော-ရော-ဟောဒီ ဆံညှပ်လေးယူ”

မစံပယ်က မကံဆယ်လေးအတွက် ဆံညွှပ်ကလေးနှစ်ချောင်း ငွေပေး
လိုက်သည်။

“ဟော-ဒီပုဝါပိုင်လေးတွေက လှလှချည်း၊ ယောက်ျား သုံးတာလား၊
မိန်းမသုံးတာလား ကိုရင်”

“ယောက်ျားဆို ခေါင်းမှာပေါင်း၊ မိန်းမဆို ပခုံးပေါ်တင် မြို့လိုရတာ
ပေါ့နုမရဲ့၊ မြို့သူတွေဆို ခေါင်းကိုအုပ်ပြီး အစွန်းနှစ်ဖက်ကို ပေးမှာသိုင်းပြီး
ချည်ကြတယ်”

“ကြံကြံဖန်ဖန်နော်၊ ဒါကဘယ်လောက်လဲ”

“ရှစ်ပဲပါနုမ”

“အို-ဈေးကြီးလိုက်တာ”

“ရောင်းဈေးပါနုမရယ်၊ ကျုပ်တို့သိပ်မမြတ်ပါဘူး”

“ဒီတိုင်းပြောကြတာပဲ၊ လျှော့ဦး ကိုရင်”

မစံပယ်က အနီရောင်အောက်ခံတွင် အနက်ရောင် အစက်အပြောက်
ကလေးများပါသော ပိုးစအပိုင်းလေးကိုကိုင်ကြည့်ရင်း ဈေးဆစ်လိုက်သည်။

“ကဲ-ကဲ- ဈေးဦးပေါက်မို့ တစ်ပဲလျှော့လိုက်မယ်၊ ရ ပဲနဲ့ပဲယူလိုက်
နော် နုမ”

“၅ ပဲထားတော်”

“မရလိုပါနုမရယ်၊ ကဲလေ ၆ ပဲ ပေးပါ၊ ဒါထက်တော့ မလျှော့နိုင်
တော့ဘူး”

“ဒီမှာနော်၊ မျက်နှာချေတစ်ထုပ်၊ ပါးနီတစ်ဘူး၊ ကံဆယ် ဖို့ ဆံညွှပ်က
နှစ်ချောင်းနဲ့ ဒီပုဝါပိုင်ဖိုးတွေ ပေါင်းတွက်လိုက်ပါဦး ကိုရင်”

ဈေးသည်က ကျသင့်ငွေကိုတွက်ချက်ပေးသည်။

“နေဦးတော့၊ ကျုပ် ပက်ဆပ် ယူချေဦးမယ်”

မစံပယ်က ပိုက်ဆံယူရန် အိမ်ပေါ် ပြေးတက်သွားလေသည်။

အထမ်းသည်ကြီးထွက်သွားသည့်အခါ မစံပယ်က မကံဆယ်လေးကို
လက်တို့ကာ နွားတင်းကုပ်ထဲသို့ ခေါ်ခဲ့လေ၏။

“လာဦး ကံဆယ်၊ နင်ကိုပြောစရာရှိတယ်”

နွားတင်းကုပ်ထဲရောက်မှ မစံပယ်က တီးတိုးပြောလေသည်။

“ဟဲ့-နင် ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောရဘူးနော်”

“ဘာတုံး မမစံပယ်ရဲ့”

“ရော- ဟောဒီပုဝါပိုင်လေးကို ယူသွား၊ ကိုရင်ဒေါနကို ပေးလိုက်၊

ငါက လက်ဆောင်ပေးတယ်လို့ပြော၊ ဘယ်သူမှမမြင်စေနဲ့၊ မသိစေနဲ့နော်၊ နင့်အမေ ခိုးလေးအေးသင်မသိစေနဲ့”

“ဟင်-ဒီပုဝါက မမစံပယ်ဖို့ ဝယ်တာမဟုတ်ဘူးလား၊ ကိုကြီးဒေါနက ဘာလုပ်ဖို့လဲ မမစံပယ်”

“တိုးတိုးပြောစမ်းပါအရယ်၊ သူ ခေါင်းပေါင်းဖို့ပေါ့ အေရဲ့၊ သူက နက်မန် ဘုရားပွဲမှာ စောင်းတီးပြီး သီချင်းဆိုမှာ မဟုတ်လား။ အဲဒီအခါကျ ပေါင်းရအောင် ငါက လက်ဆောင်ပေးတာလို့ပြော”

မကံဆယ်က ပဝါလေးကို ကိုင်ကြည့်ရင်း သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟီ-ဟီ-မမစံပယ်က ကိုကြီးဒေါနကို ကြိုက်လားဆိုတော့ မကြိုက်ဘူးတဲ့၊ ပဝါကျပေးတယ်၊ ဟီ-ဟီ”

“ဟဲ့-ပုဝါလက်ဆောင်ပေးတာက ခင်လို့ပေးတာဟဲ့၊ သူဆိုတဲ့တီးတဲ့ အခါကျ လူရှေ့သူရှေ့မှာ ကြည့်ကောင်းအောင်လို့”

“ဒါဖြင့် မမစံပယ်က ကိုကြီးဒေါနကို မကြိုက်ဖူးလား”

“ကြည့်စမ်း၊ ဒါ ကလေးစကားလား ကံဆယ်၊ ညည်းအရွယ် ဒါမျိုး ပြောရမှာလား။ မကြိုက်ရဲပေါင်အေ မကြိုက်ရဲပေါင်၊ ပဝါပါးကို ကြက်သားထုပ်တော့ စွန်းတတ်သတဲ့တော်ရေ”

“ဟင်-ဘယ်သူက ကြက်သားကို ပဝါနဲ့ထုပ်မှာလဲ မမစံပယ်ရဲ့၊ ပန်းကန်ထဲပဲ ထည့်မှာပေါ့”

“စကားရှည်လှချည် ကံဆယ်ရယ်၊ ဒါတွေ ညည်း နားမလည်ပါဘူး။ ဒီပဝါပိုင်လေးကိုသာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပေးလိုက်စမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမစံပယ်၊ ဒါဖြင့် လူမမြင်အောင် ဝှက်ယူသွားမယ်နော်”
ကံဆယ်က ပြောပြောဆိုဆို နွားတင်းကုပ်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

“ဟေး-ကံဆယ်၊ ဘယ်သူမှမသိစေနော်၊ ဒါပဲ”

မကံဆယ် ပြန်သွားသည်တိုင် မမစံပယ်သည် နွားတင်းကုပ်ထဲမှ မထွက်သေးဘဲ တွေးနေမိလေသည်။ ကိုဒေါနကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်မိတာ မှားများသွားပလား။ အညှာလွယ်တယ်များ ထင်သွားလေမလား။ အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူသူရှေ့မှာ ဆိုတီးရမှာမို့ သေသေသပ်သပ်ဖြစ်စေချင်လို့ ပေးတာပဲလေ။

မမစံပယ်သည် သူမကိုရည်ရွယ်၍ ရေးစပ်ထားသည်ဆိုသော နောက်ထပ် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို လပြည့်နေ့မှာ ဆိုပြမည့်အကြောင်း ကိုဒေါန ပြော

သွားတာကို သတိရနေမိ၏။

သီချင်းနာမည်လေးက

‘စံပယ်ပေါ် စံပယ်ဆင့်’ တဲ့လေ

မစံပယ်သည် ညာဘက်ပါးပြင်မှ စံပယ်တင်မဲ့လေးကို လက်ဖြင့်
စမ်းကြည့်နေမိလေသည်။

သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့သို့ရောက်လာခဲ့လေပြီ။

တစ်ရွာလုံးရှိ လူကြီးလူငယ်ကလေးရွယ်မကျန် ဘုရားပွဲအတွက် ပြင်ဆင်လှုပ်ရှားနေကြလေပြီ။

ကာလသားများက မနက်ခင်းကတည်းကပင် စေတီရင်ပြင်ပေါ်တက်၍ သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်ကြသည်။

ကာလသားနောက်တစ်ဖွဲ့က ရွာနှင့် စေတီတောင်ကုန်းကြား လမ်း တစ်လျှောက်တွင် အရွယ်တူငယ်တန်းတန်းပြီးဖြစ်သော ဝါးဘိုးဝါးများကို တွင်းများတူး ၍ တစ်တောင်စီခွာကာ စိုက်ထူကြလေသည်။ ဆီမီးခွက်တင်၍ ထွန်းညှိရန် ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားပွဲလှည့်ရာတွင်ပါဝင်မည့် အပျိုများသည် နေ့လယ်ခင်းမှစ၍ ငြီးလိမ်းပြင်ဆင်နေကြရာ ညနေစောင်းသည်ထိပင် စိတ်တိုင်းကျပြင်ဆင်လို ပြီးနိုင်သေးပေ။

ညနေစောင်းသည်နှင့် လူကြီးများကဦးဆောင်ကာ ရွာနှင့်စေတီကြား လမ်းတစ်လျှောက် စိုက်ထူထားသည့် ဝါးဘိုးဝါးများပေါ်၌ ဆီမီးခွက်များ လိုက်လံ တင်ကာ နောက်တစ်ဖွဲ့က ဆီများကို ဆီမီးခွက်များအတွင်း လောင်းထည့်ကြ၏။ မိန်းမကြီးများက မီးစာအဖြစ်စီစဉ်ထားသော ဝါဂွမ်းစများကို ဆီများအောင်လိုက် ၍နှစ်ထားပေးကြသည်။ မီးရှို့ရန် အစတစ်ဖက်ကိုထုတ်ပေးထားကြလေ၏။

ညနေစောင်းသည်နှင့် ဥပသကာအဖွဲ့က အားလုံးအဆင်သင့်ပြင်ရန် ဆော်ဩလိုက်လေသည်။

ယောက်ျားကြီးများက စေတီထိပ်ရှိ ထိပ်ဆုံးသောဆီမီးတိုင်မှစ၍ ဆီမီးများကို တစ်တိုင်ချင်းလိုက်လံထွန်းညှိကြလေသည်။ မိန်းမကြီးများက ရွာအထွက်ရှိ ထိပ်ဆုံးဆီမီးတိုင်မှစ၍ မီးများထွန်းညှိလာကြသည်။

စတင်ထွန်းညှိချိန်တွင် အလင်းရောင်မပြယ်သေးသည့်အတွက် မသိသာသေးသော်လည်း ယောက်ျားများ စေတီထိပ်မှစတင်ထွန်းညှိလာသည့် မီးတိုင်နှင့် မိန်းမများ ရွာထိပ်မှစတင်ထွန်းညှိလာသည့်မီးတိုင်တို့ တောလမ်းအလယ်တည့်တည့်တွင် တွေ့ဆုံမိသည်တွင် နေဝင်သွားပေပြီ။ လမ်းတစ်လျှောက် တစ်ဖက် တစ်ချက်စီတွင် ထွန်းညှိထားသောမီးတိုင်များမှ ဆီမီးများသည်လည်း အမှောင်ကိုထွင်းဖောက်ကာ လင်းလက်လာလေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ ဘုရားပွဲလှည့်လည်မည့် အပျိုများသည်လည်း ရွာထိပ်သို့ စုရုံးရောက်ရှိကာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပေပြီ။ မိန်းမပျိုများအားလုံး၏ လက်ထဲ၌ ဆီမီးခွက်သော်လည်းကောင်း၊ မီးပုံးသော်လည်းကောင်းတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုကို တိုင်ဆောင်ထားကြပြီးဖြစ်သည်။

မစံပယ်သည် တခုတ်ပြည်လုပ် မီးပုံးအဝါလေးကို လက်မှာကိုင်ကာ လှည့်လည်ရန်အဆင်သင့်ရောက်ရှိနေပေပြီ။ ကွမ်းတောင်ကိုင်ဖြစ်သော မစံပယ်က လူတန်း၏ရှေ့ဆုံးမှလှည့်လည်ရမည်ဖြစ်ပေသည်။

မိန်းမပျိုများအားလုံး မိမိနှစ်သက်ရာ အလှပဆုံးအဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကြသော်လည်း တူညီသောအချက်တစ်ခုတော့ ရှိကြပေသည်။ အားလုံးသော မိန်းမပျိုများသည် ယောဂီတဘက်ကလေးများကို ပခုံးတွင် တင်ထားကြခြင်းဖြစ်ပေ၏။

လူပျိုကာလသားတို့သည်လည်း စေတီရပ်ပြင်မှ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေကြပြီ။

အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် မိန်းမပျိုများ၏လက်တွင်းမှ ဆီးမီးခွက်များနှင့် မီးပုံးများကို မီးစပြင့်တို့ကာ ထွန်းညှိလိုက်ကြလေ၏။

မစံပယ်မှစတင်ကာ ဆီမီးထွန်းထားသောလမ်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းလိုက်လေသည်။ ကျန်အပျိုလေးများက မစံပယ်နောက်မှ တစ်ယောက်ချင်းတန်းစီ၌ စီတန်းလိုက်ပါကြလေ၏။

မိန်းမပျို ငါးဆယ်ခန့်ပါဝင်သော လူတန်းရှည်သည် စတင်ထွက်ခွာသည်နှင့် မေတ္တာသုတ်ကို ပြိုင်တူရွတ်ဆိုပူဇော်လိုက်ကြလေ၏။

ကလေးများကား လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ စုရုံးလိုက်ပါလာကြလေသည်။ မကံဆယ်သည် သူချစ်သောမမစံပယ်၏ ဘေးမှ လိုက်ပါလာရင်း ချောမောလှပသော မစံပယ်၏မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

ကျောက်ကွေ့ရွာ၏ သီတင်းကျွတ်လပြည့် မီးထွန်းညှိပူဇော်ပွဲကား တရားဓမ္မရွတ်ဖတ်သံများဖြင့် ဆီးမီးမြိုင်မြိုင်ထွန်းကာ စတင်လိုက်လေပြီ။

တောင်ပေါ်ရှိ စေတီရင်ပြင်ပေါ်မှ ကာလသားများအဖို့ ရွာသူ မိန်းမပျိုများ၏လက်မှ ဆီမီးရောင်များ တရွေ့ရွေ့ ရွေ့လျားလာပုံကို မီးတန်းနှစ်သွယ်ကြားတွင် စမ်းရေစီးဆင်းလာသည့်သဖွယ် အပေါ်စီးမှ မြင်နေရပေ၏။

ရွာထိပ်မှ စေတီရင်ပြင်အရောက် နာရီဝက်ခန့်ကြာပေသည်။

ထိပ်ဆုံးမှလှည့်လည်လာသော မစ်ပယ် စေတီရင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ကာလသားတစ်ဦးက မစ်ပယ်လက်ထဲမှ မီးပုံးကို လှမ်း၍ ယူလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဘုရားဆင်းတုတော်၏ ခြေမှ တိုင်တွင် ချိတ်ဆွဲထားလိုက်လေသည်။

နောက်မှပါလာသော မိန်းမပျိုများလက်ထဲမှာ မီးပုံးနှင့် ဆီမီးခွက်များကိုလည်း ကာလသားတစ်ယောက်ချင်းစီက လက်ဆင့်ကမ်းရယူကာ မီးပုံးများကို စေတီရင်ပြင်ရှိတိုင်များတွင် ချိတ်ဆွဲကြသည်။ ဆီမီးခွက်များကိုတော့ စေတီဖောင်းရစ်ပေါ်ထိ ယူဆောင်သွားကြကာ ဖောင်းရစ်ပတ်ပတ်လည် တစ်လျှောက်တွင် လိုက်လံချထားကြလေသည်။

ရောက်ရှိပြီးဖြစ်သော မိန်းမပျိုများသည် ဘုရားဆင်းတုတော်ရှေ့တွင် မေတ္တာသုတ်များကိုရွတ်ဆိုကာဆက်လက်ပူဇော်ကြလေ၏။

စီတန်းလှည့်လည်လာသော မိန်းမပျိုအားလုံး စေတီရင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိပြီးသည်နှင့် စေတီလုံးပတ်တစ်ခုလုံးသည်လည်း ဆီမီးခွက်များဖြင့် ပြည့်သွားကာ မီးပူဇော်ပြီးဖြစ်သွားလေသတည်း။

ဤကား ... ကျောက်ကွေ့ရွာတွင် နှစ်စဉ်သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တိုင်း မြင်တွေ့ရသည့် မီးပူဇော်ပွဲမြင်ကွင်းပင် ဖြစ်ပါသတည်း။

မီးပူဇော်ပွဲပြီးဆုံးသည်နှင့် လူငယ်ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေးတို့သည် စေတီရင်ပြင်မှ ဆင်းသက်လာကြလေသည်။

တောင်ခြေရှိ ပွဲခင်းထဲသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။

ကိုယ်အစုနှင့်ကိုယ်ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ပျော်ပါးနေကြလေပြီ။

ပွဲခင်းထဲ၌ နိဗ္ဗာန်ရောင်ကျင်းထားကာ နှစ်သက်ရာမုန့်များကို အလှူငွေထည့်၍ ယူငှေစားသောက်နိုင်လေသည်။

အထမ်းသည်များမှာလည်း သူတို့၏ကုန်ပစ္စည်းများကို ဖျာပေါ်၌ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ခင်းကျင်းကာ ရောင်းချလျက်ရှိလေသည်။

အချို့သောနှစ်များတွင် ဤပွဲခင်း၌ ရုပ်သေးပွဲ၊ အငြိမ့်ပွဲများကျင်းပလေ့ရှိပါသည်။ ယခုနှစ်တော့ မည်သည့်ပွဲလမ်းမှ ငှားမရသည့်အတွက် ကိုဒေါနကို

စောင်းဖြင့် ဧည့်ခံဖျော်ဖြေပေးရန် ရွာလူကြီးများက တာဝန်ပေးထားပေသည်။
ကိုဒေါနသည် စောင်းလက်သံဖြင့် ဖျော်ဖြေရန် အသင့်ဖြစ်နေလေပြီ။
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ခုတင်ကြီးတစ်လုံးကို ပွဲခင်းအလယ်တွင် ချထား
သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကိုဒေါနသည် ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွဲထိုင်ကာ စောင်းလက်သံ
ခင်းလျက်ရှိသည်။

လူအချို့သည် ကိုဒေါနထိုင်နေသည့်ခုတင်ကို ပတ်ချာလည်ဝိုင်းကာ
မြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌ ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။

မစံပယ်သည် မကံဆယ်လေးကို လက်ဆွဲကာ စေတီရင်ပြင်မှ ဆင်း
လာခဲ့ရင်း အများနှင့် ရောကာ ကိုဒေါန စောင်းလက်သံစမ်းသည်ကို ကြည့်နေ
လေ၏။

ကိုဒေါနသည် မစံပယ်လက်ဆောင်ပေးသော မိုးပဝါစလေးကို ခေါင်း
တွင် ပတ်၍ ပေါင်းထားလေသည်။ မစံပယ်ကို အမြင်တွင် ပြုံးပြလိုက်၏။

မစံပယ်ကမမြင်ဟန်ပြုကာ တစ်ဖက်သို့လှည့်မစ်လိုက်လေသည်။
ဆော်တဆ လူအများမြင်သွားမှဖြင့် ကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်မည်မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်မတို့ ထိုင်ရအောင်လေ မမစံပယ်”

မကံဆယ်လေးက ပြောလိုက်သည်။

“ထိုင်လေ”

“လာ မမစံပယ်၊ ရှေ့ဆုံးမှာသွားထိုင်ရအောင်”

မကံဆယ်က မစံပယ်လက်ကိုဆွဲခေါ်ကာ ခုတင်နှင့်အနီးဆုံး ရှေ့ဆုံး
ရောက်အောင် ခေါ်သွားလေတော့သည်။

သူတို့သည် ကုတင်ရှေ့ရှိမြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာပင် ထိုင်ချလိုက်ကြ၏။
နေ့လယ်ကတည်းက သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားပြီးဖြစ်၍ မြက်ခင်းပြင်မှာ သန့်ရှင်းနေ
ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ခဏအကြာတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှကပ္ပိယကြီးရောက်လာကာ
ဆိုသတ်အားလုံးကြားအောင် အော်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟေး-အားလုံးနားထောင်ကြ၊ တို့ရွာမှာ ဒီနှစ်ပွဲငှားလို့မရဘူး၊ ဒီတော့
ဆောင်တင်ဆောင်အိမ်က သူရင်းငှားလေးဟာ စောင်းတီးသိပ်ကောင်းတယ်
ကြားလို့ ဒီသူငယ်ကိုပဲ စောင်းလက်သံနဲ့ဖျော်ဖြေခိုင်းဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ သူ
ဆောင်သံတော့ ကျွန်ုပ်တို့တိုင်လည်းမကြားဖူးသေးဘူး။ ကိုင်း-ကိုင်း-မောင်
ရင် တီးပေတော့၊ ဒါနဲ့ မောင်နာမည်က ဘယ်သူကွဲ့”

“မောင်ဒေါနပါ ဘကြီး”

“အေး-သူနာမည်က မောင်ဒေါနတဲ့ဟေ့၊ မှတ်ထားကြ”

ကိုဒေါနက ပရိသတ်ကို ပြီး၍ ဦးခေါင်းညွှတ်ပြကာ စောင်းကြိုးများကို ညင်သာစွာ တို့ခတ်လိုက်လေသည်။

ငြိမ့်ညောင်းစွာဖြင့် လူးလွန်ပေါ်ထွက်လာသော ဂီတသံသည် တေးချင်း တစ်ဖုဒ်၏ အတောပိုဒ်ပင်ဖြစ်ပေ၏။ အတောပိုဒ်ဆုံးသည်နှင့် တေးသွားကို ကို ဒေါနကိုယ်တိုင် အောင်မြင်ထည်ဝါသောအသံဖြင့် ရွတ်ဆိုလိုက်လေသည်။ သူ သီဆိုလိုက်သော သီချင်းကား ‘အတိုင်းမသိဘွဲ့ကြီး’ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

အတိုင်းမသိဘွဲ့သီချင်းကား မြတ်စွာဘုရား၏ တင့်တယ်သပ္ပာယ်ပုံကို ရေးဖွဲ့ထားသော ဓမ္မပူဇာတေးသီချင်းဖြစ်လေသည်။ သီချင်းသည် ပွဲရာသီနှင့် ကိုက်ညီနေရကား ကြားရသူအပေါင်းကို ပီတိစိမ့်၍ သွားစေပါတော့သည်။

နိဗ္ဗာန်ဈေးနှင့် ပွဲဈေးတန်းတွင် ရှိနေသောလူများသည် စောင်းသံကို ကြားလိုက်ရသည်တွင် ဝိုင်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။ ကိုဒေါန၏ စောင်း လက်သံကိုကြားလိုက်ရသည်တွင် ဂီတကို နားမလည်သူများကလည်း နားထောင် ကောင်းလှပါပေသည်ဟု နှစ်သက်ကြကာ ဂီတပညာကို တီးခေါက်မိသော လူကြီး အချို့ကမူ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးလက်တို့ရင်း ချီးမွန်းကြလေ၏။

ထို့နောက် ကိုဒေါနက မြတ်စွာဘုရား၏ ရောင်ခြည်တော်ကို ဖွဲ့သီထား သော ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ်သီချင်းဖြင့် ဖျော်ဖြေပြန်လေသည်။

ဤအခါတွင်ကား ကိုဒေါနကို အထင်ကြီးလောက်စရာမဟုတ်ဟု ယူဆ ထားသော ကာလသားတချို့သည်ပင် ဝိုင်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။ အချို့ကာလသားများက တစ်ရွာသားဖြစ်သော သူရင်းငှားတစ်ယောက် ဖျော်ဖြေ သည်ကို အရေးစိုက်နားထောင်စရာမလိုဟု ယူဆထားခဲ့ကြလေသည်။ ကိုဒေါန မှာလည်း ကာလသားများနှင့် ရွယ်တူလူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေရာ မိမိတို့နှင့် သက်တူရွယ်တူတစ်ယောက်ကို အရေးလုပ်လိုဟန်မတူပေ။

ကိုဒေါန၏ နန္ဒညှင်းပျောင်းသော စောင်းလက်သံနှင့် အောင်မြင်ထည်ဝါ သော အသံကိုကြားလိုက်ရသည်တွင်မှ ဘာသိဘာသာနေခဲ့ကြသော ကာလ သားများနှင့် လူကြီးအချို့ကိုယ်တိုင်ပင် ဝိုင်းထံသို့ရောက်လာကြလေသည်။ တင့် တယ်သော ကလည်း မြတ်ခင်းပေါ်၌ အကျအနထိုင်ကာ နားထောင်နေမိလျက်သား ဖြစ် နေကြပေတော့၏။

“တယ်တော်တဲ့သူငယ်ကွယ်၊ ငါတို့ဖြင့် ဒီလို စောင်းလက်သံဆို တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် နားမထောင်ဖူးပါဘူးကွယ်ရဲ့”

ကပ္ပိယကြီးက နှုတ်မှပွင့်ဟချိုးကျူးလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ စောင်းဝိုင်းသို့ချည်း လူတွေ့ရပြီရောက်ရှိလာကြရာ၊ ပွဲဈေး
တန်းနှင့် နိဗ္ဗာန်ဈေး၌ လူခြေတိတ်သွားလေတော့သတည်း။

“ကျွန်တော် အခုဆက်လက်ဖျော်ဖြေမယ့် သီချင်းလေးကတော့ ကျွန်
တော်ကိုယ်တိုင် ရေးစပ်တဲ့ သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒီသီချင်းလေး
ကို ဟောဒီ ကျောက်ကွေ့ရွာရောက်မှ ရေးစပ်သီကုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ နားဆင်
ကြည့်ကြပါခင်ဗျား”

ကိုဒေါနက သီချင်းနှစ်ပုဒ်ဆုံးမှပင် ပရိသတ်ကို စကား ပြောကြားလိုက်
လေ၏။

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ကိုယ်တိုင်ရေးစပ်သည်ဆိုသောသီချင်းကို
စတင်ရန် စောင်းကြိုးများကို တို့ထိလိုက်လေ၏။

အတောပိုဒ်ဝင်လာသည်နှင့် မည်သည့်သီချင်းဆိုသည်ကို မစံပယ်က
သိလိုက်ပေပြီ။ ညစဉ်လိုကြားနေရသော စံပယ်သီချင်း၏အတောပိုဒ်ပင် မဟုတ်ပါ
လော။

ကိုဒေါနသည် စောင်းကိုတီးရင်း ပရိသတ်ထဲမှ မစံပယ်ထံသို့ မျက်လုံး
အကြည့်ရောက်ရှိသွားလေသည်။ သူက မစံပယ်ကို ပြုံးမြဲရန် စိတ်ကူးဆဲမှပင်
မစံပယ်က ရှက်ရွံ့စွာ ခေါင်းငုံ့သွားလေ၏။

အတောပိုဒ်ဆုံးသည်နှင့် ကိုဒေါနက သီချင်းကို စတင်သီဆိုလိုက်
လေ၏။

စံပယ် စံပယ် စံပယ်နွဲ့ရယ် ...

အဆင်းကဖြူ ... ကြူကြူမွှေးတယ် ...

နမ်းရှိက်လို့ မွှေးချင်စရာကွယ် ...

မူရာစုံတယ် ...

ဘယ်ညာတိမ်းလို့ ယိမ်းကာသာနွဲ့တယ် ...

သီချင်းဆိုရင်းမှ ကိုဒေါနမျက်ဝန်းများက ရှေ့ဆုံးမှာထိုင်နေသော
မစံပယ်ထံသို့ ရောက်ရှိနေလေရာ ပရိသတ်အချို့က ရိုဝိသွားကြလေသည်။
စံပယ်ပန်းကိုဖွဲ့ဆိုထားသော သီချင်းလေလော၊ လူကိုဖွဲ့ဆိုထားသော သီချင်း
လေလောဟု တွေးတောမိကြလေပြီ။

၈၄ ❖ ဆောင်းလှလင်

စိမ်းစိမ်းလန်း နိုင်ပန်းရုံဝယ် ...

ပွင့်ဆန်း တင့်လန်း ရောင်စုံလှမ်းတယ် ...

ချစ်ပန်းငုံပွင့် အသွင်တင့်တယ် ...

အပျိုစင်အသွင်နှင့် နဂိုတွင် အယဉ်ဆင့် ...

ပင်မြင့်ဝယ် အစဉ်တင့်ပါပေတယ် ...

ကာလသားအချို့ကား နားလည်သဘောပေါက်သွားကြလေပြီ။
မစံပယ်အပေါ် စိတ်ထားကင်းရှင်းသူအဖို့ ပြောစရာမလိုသော်လည်း။ မစံပယ်ကို
ချစ်ခင်စွဲလန်း ကျိတ်ပိုးပန်းနေသူများအတွက်မူ မနာလိုချင်စရာကောင်းသော
အဖွဲ့အနွဲ့ပင်ဖြစ်ပေတော့၏။

သူရင်းငှားတစ်ဦးမျှသာဖြစ်သောတစ်ရွာသားက မိမိရွာသူ ကွမ်း
တောင်ကိုက်ကို စောင်းမြောင်းဖွဲ့ဆိုထားသောသီချင်းပေတကား။

ငွေရည်အသွေးချယ် နေခြည်အနွေးဝယ် ...

အမြင်ဆန်း တင့်လန်း နိုင်ပန်းစံပယ်ရယ် ...

မြင်သူငေး ... ငေးလောက်ဖွယ် ...

ဘယ်ရှေးဆုတောင်းလဲကွဲ့စံပယ်ရယ် ...

ကာလသားတို့သည် သူစိမ်းကိုဒေါနအပေါ် သဝန်တို့ ငြူစူမိကြသော်
ငြား သီချင်းလေး၏ ကောင်းခြင်းက ဆွဲဆောင်နေသည့်အခါ စောင်းဝိုင်း
အနီးမှလည်း ခွာမသွားကြချေ။

ချစ် ... ချစ်ဖို့ကောင်းလှတဲ့ ...

စံပယ် စံပယ် စံပယ် စံပယ်ရယ် ...

ဖြူစင်ယဉ်သူကလေးကို ...

မောင်တကယ် မွေးချင်ပါပြီကွယ် ...

ကာလသားတို့၏ရင်ဝယ် မိမိရွာသူကို စောင်းမြောင်းဖိုးပန်းသော
ကိုဒေါနကို ငြူစူမိခြင်းကစာစပ်ဖက်၊ ကိုဒေါန၏စောင်းလက်သံနှင့် ကိုယ်တိုင်
သီချင်းရေးစပ်နိုင်ခြင်းအပေါ် စိတ်တွင်းမှ ဝန်ခံချီးမွမ်းမိခြင်းကတစ်ဖက်ဖြင့်
မအိမ်လည်ကြီး ဖြစ်၍နေကြတော့သည်။

ကိုဒေါနက သီချင်းကိုနောက်တစ်ကျော့ပြန်၍ ကျော့လိုက်ပြန်
သေသည်။

စံပယ် စံပယ် စံပယ်နွဲ့ရယ် ...

အဆင်းကဖြူ ကြူကြူမွှေးတယ် ...

နမ်းရှိက်လို့ မွှေးချင်စရာကွယ် ...

မူရာစုံတယ် ...

ဘယ်ညာတိမ်းလို့ ယိမ်းကာသာနွဲ့တယ် ...

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကိုဒေါန၏ တစ်ကိုယ်တော်စောင်း လက်သံသာဖြင့်
ချော်ဖြေတင်ဆက်သည့်ပွဲကား အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရမည်သာပင်။

သို့ရာတွင် အဖြောင်ရှိလျှင် အကောက်ဝင်ဖျက်သည့် လောကနိယာမ
တရားအတိုင်း။ အဆင်ပြေချောမွေ့လျက်ရှိသော အနုပညာတင်ဆက်မှုတစ်ရပ်
သည် ကြမ်းတမ်းခက်ထရော်သော အဖျက်အမှောင့်တစ်ခုကြောင့် တစ်ခန်းရပ်
ဇာတ်သိမ်းခဲ့ရလေတော့၏။

ဘုရားပွဲကျင်းပရာနေရာသို့ သူကြီးသားမုန်တိုင်းနှင့် အပေါင်းပါများ
ချောက်ရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

မုန်တိုင်းသည် ထန်းရည်များ မူးယစ်နေပေသည်။ ညနေကတည်းက
မင်္ဂလာတောထဲရောက်ရှိပြီး သောက်စားနေခဲ့သောမုန်တိုင်းသည် သူ့အား
တစ်ပါးရပ်ပါးပေါင်းသင်းနေသော ကာလသားအပေါင်းပါများနှင့်အတူ ရောက်
လာခဲ့ပေသည်။

စိမ်းစိမ်းလန်း လှိုင်ပန်းရုံဝယ် ...

ပွင့်ဆန်း တင့်လန်း ရောင်စုံလျှမ်းတယ် ...

ချစ်ပန်းငုံပွင့် အသွင်တင့်တယ် ...

အပျိုစင်အသွင်နှင့် နဂိုတွင်အယဉ်ဆင့် ...

ပင်မြင့်ဝယ် အစဉ်တင့်ပါပေတယ် ...

သီချင်း၏စာသားများကို ဝီဝီပြင်ပြင် ကြားလိုက်ရသော မုန်တိုင်းသည်
စောင်းဝိုင်းကို သေချာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တစ်ရွာသားမောင်ဒေါနက ခုတင်ကြီးပေါ်တွင် အကျအန

ထိုင်ကာ စောင်းတီးဖျော်ဖြေနေပုံကိုလည်းကောင်း၊ ရွာသူ ရွာသားအများစုက မြက်ခင်းဖြင့်တွင်ထိုင်ကာ စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေကြပုံကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

ထိုပြင် ရှေ့ဆုံးနားမှ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ကာ နားထောင်နေသော မစံပယ်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ချစ် ချစ်ဖို့ကောင်းလှတဲ့ ...

စံပယ် စံပယ် စံပယ် စံပယ်ရယ် ...

ဖြူစင်ယဉ်သူကလေးကို ...

မောင်တကယ် မွှေးချင်ပါပြီကွယ် ...

မြင်ကွင်းသည်လည်းကောင်း၊ သီချင်းစာသားသည်လည်းကောင်း မူးယစ်နေသော မုန်တိုင်းရင်ကို မုန်တိုင်းဝင်မွှေလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ရပ်လိုက်စမ်း။ တယ် တယ်တော်တဲ့ ရွာသားတွေပဲ။ သူရင်းငှားတစ်ယောက်ဆိုတီးပြတာကို မြေကြီးပေါ် ထိုင်ကြည့်နေကြတာ ခင်ဗျားတို့ မရှက်ကြဘူးလား။ ဟေ့-သူရင်းငှားကောင်း၊ မင်းဆိုတီးနေတာကို ရပ်လိုက်စမ်း။”

မုန်တိုင်းက ရမ်းကားစွာပင် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

မုန်တိုင်းအသံကြားမှပင် စောင်းသံကို စိတ်ဝင်စားနေသော ရွာသားများလည်း နောက်လှည့်ကြည့်မိကာ မုန်တိုင်းကိုမြင်သွားကြလေ၏။

ရွာသူရွာသားများကား မုန်တိုင်းအကြောင်းကိုသိပြီးဖြစ်သည်ဖို့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာပင် ထိုင်ရာမှ အလျင်အမြန်ထကြလေသည်။ တော်ရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

ထိုင်ရာမှထရင်း ဘယ်ကိုမှမသွားဘဲ ကျန်ရစ်နေသူမှာ မစံပယ် တစ်ယောက်သာ ဖြစ်လေသည်။ မစံပယ်သည် မကံဆယ်လေး၏လက်ကိုဆွဲကာ နေရာမှာပင် ရပ်နေမိလေ၏။

“ဒီပွဲကို ဘယ်သူစီစဉ်တာလဲ၊ ပြောစမ်း”

မုန်တိုင်းက မောင်ဒေါနစောင်းတီးနေသော ခုတင်ကြီးနားသို့ ကပ်လာရင်း ကျယ်လောင်စွာမေးလိုက်လေသည်။

“နောင်ကြီး၊ ရွာကလူကြီးများက တောင်းဆိုလို့ ကျွန်တော် စောင်လက်သံနဲ့ ဖျော်ဖြေရပါတယ်ခင်ဗျား”

မောင်ဒေါနက အေးဆေးစွာပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူ၏စောင်းကို လည်း ခုတင်ပေါ်တွင် ညင်သာစွာချထားလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဆရာတော်ကြီးကိုလည်း အသိပေး ပြီးသားပါ”
ကပ္ပိယကြီးက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဇာတ်သဘင်ပွဲမပါတဲ့အတူတူ တစ်ခုခုနဲ့ ဖျော်ဖြေတော့ ပွဲစည်တာပေါ့လို့ မိန့်ပြီး ခွင့်ပြုထားတာပါ ကိုမုန်တိုင်း”

“မလိုချင်ဘူး၊ ကျုပ်မကြည်ချင်ဘူး၊ မဆိုရဘူး၊ ကျုပ်ဖျက်တယ်”
ထိုစဉ် သူကြီးမင်းဦးစက်ရှိန်ကိုယ်တိုင် ပွဲခင်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာလေ သည်။ ဦးစက်ရှိန်မှာ ရွာဘုရားပွဲကိုလေ့လာရန်ရောက်လာခြင်းသာဖြစ်ပြီး သူ့သား မုန်တိုင်းရောက်နေမှန်းသိ၍ လိုက်လာခြင်းမဟုတ်ပါ။

သူကြီးမင်းရောက်လာချိန်တွင် သူ့သားမုန်တိုင်းမူးပြီး ကျယ်လောင်စွာ ရမ်းကားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ရွာသားများက သူကြီးမင်းမည်သို့ဆုံးဖြတ်မည်ကိုသိလို၍ ခပ်လှမ်းလှမ်း မှ အကဲခတ်နေကြလေသည်။

“ဘာဖြစ်ကြသတုံး ငါ့သား”

“ဒီမှာအဘရယ်၊ ဘာကောင်မှမဟုတ်တဲ့ သူရင်းငှားတစ်ယောက်က သိချင်းဆိုပြတာကို အရေးလုပ်နားထောင်နေကြလို့ ကျုပ်က ဆုံးမနေတာပါ”

“အလို”

“ဒီကောင်ဟာ ဦးတင်ဆောင်အိမ်မှာ သူရင်းငှားလုပ်နေတဲ့ကောင်ပေါ့ အဘ၊ ဘယ်အရပ်ကလာတဲ့ကောင်မှန်းမသိဘူး၊ သူပုန်သူကန်လည်း ဖြစ်နိုင်တာ ပဲ၊ လူတစ်ဦးကို ပစားပေးရင် ရောင့်တက်ကုန်မှာပေါ့အဘရဲ့၊ ဘယ်လိုလူစားမှန်း မသိ၊ ဘာမှန်းမသိ”

“အေး-ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ ငါကတော့ တင်ဆောင်လာပြီး စောင်းခိုင်းနဲ့ ဖျော်ဖြေချင်တယ်ပြောတော့ ရိုးရိုးမှတ်ပြီး ခွင့်ပြုလိုက်မိတယ်၊ ဟဲ့-သူငယ်၊ မင်း ဘယ်အရပ်ကလဲ”

“ကျွန်တော် မန္တလေးကလာပြီး ဒီရွာမှာ အလုပ်လုပ်နေသူပါသူကြီးမင်း၊ ဦးတင်ဆောင်အိမ်မှာ သူရင်းငှားလုပ်နေပါတယ် ခင်ဗျာ”

မောင်ဒေါနက သူကြီးဦးစက်ရှိန်ကို ရှိကျိုးစွာပင် ပြန်လည် ဖြေကြား လေသည်။

“အေး-ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းစောင်းမတီးနဲ့တော့၊ ဖျက်လိုက်တော့၊ ဒီရွာ မှာ ငါ့သားမကြိုက်တဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ရဘူးကွဲ့ ကြားလား၊ ငါ့သားမုန်တိုင်းဟာ

တစ်ချိန်မှာ ငါ့နေရာကိုဆက်ခံပြီး သူကြီးဖြစ်လာမယ်လို့။ သူကြီးလောင်းဖြစ်တဲ့ ငါ့သား မုန်တိုင်းအမိန့်ကို နာခံရမယ်။ သွား-သွား-တော်ရာသွား”

သူကြီး၏ဆုံးဖြတ်ချက်က ရွာသားများအတွက်တော့ အံ့သြဖွယ် မဟုတ်ပေ။ သည်အတိုင်းဆုံးဖြတ်မည်ကိုလည်း သိပြီးဖြစ်သည်။ သူကြီးကား သားနှင့် အတိုင်းထက်အလွန် အလိုလိုက်သူ မဟုတ်ပါလော။ တစ်ရွာလုံးက သည်အကြောင်းကို သိထားကြပြီး ဖြစ်လေသည်။

“ဟဲ့-ဘာဖြစ်ကြသတဲ့၊ ဪ-စက်ရှိန်လည်း ရောက်နေသကိုး”

အောင်မြင်ခန့်ညားစွာဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသောအသံကား ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အသံပင်ဖြစ်လေ၏။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးသည် ကျောင်းပေါ်တွင် အေးဆေးစွာ တရားရှုမှတ်နေစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က လာရောက်လျှောက်ထားသည့်အတွက် ပွဲခင်းထဲတွင် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသည် ကို သိရပြီး ကျောင်းပေါ်မှဆင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင်ကြွလာသည်ကို မြင်လိုက်သည့်အခါ သူကြီးနှင့် တကွ လူအားလုံးသည် မြေပြင်တွင် ဒူးတုပ်ထိုင်လိုက်ကာ ဆရာတော်ကြီးအား လက်အုပ်ချီလိုက်ကြလေသည်။

မြန်မာကျေးလက်တောရွာတို့ထုံးစံအတိုင်း တစ်ရွာလုံး လေးစား ကြောက်ရွံ့ရသူမှာ ဘုန်းတော်ကြီးပင်ဖြစ်လေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကိုမူ သူကြီးမင်းမှစ၍ ကြောက်ရွံ့လေးစားရပေသည်။

မုန်တိုင်းသည်လည်း ဘုန်းကြီးကိုအမြင်တွင် မြေ၌ထိုင်ကာ လက် အုပ်ချီနေလေသည်။

“ဘာဖြစ်သတဲ့၊ အောင်မယ် ကြည့်စမ်း၊ ဒီအကောင်ဆီက အရက်နဲ့ ဟာ ဒီနေရာကတောင်ရတယ်။ ဟဲ့-မုန်တိုင်း၊ အရက်တွေသောက်ပြီး ဆောက်မဲ့ ကြောင့် ပွဲခင်းထဲ လာသတဲ့”

“တင်-တင်ပါဘုရား၊ တပည့်တော်”

“တော်စမ်း၊ ဘာမှအကြောင်းပြမနေနဲ့၊ ငါ့ကျောင်းနားကို မူးယစ်ပြီး ဟရင် ဘာဖြစ်တတ်သလဲဆိုတာ မသိရောသလားဟဲ့။ သယ်- ငါ့ကြိမ်နဲ့ ဆော်လိုက်ရ မကောင်းရှိရောမယ်။ အခါကြီးရက်ကြီးမို့သာနော်၊ သွားစမ်း၊ ပြန်စမ်း။ မူးတဲ့သူတွေအကုန် ပြန်၊ ငါ့မြင်ချင်ဘူး”

မုန်တိုင်းနှင့် အပေါင်းအဖော်များသည် ဘုန်းကြီးကိုဦးချကာ ခပ် သွက်သွက် ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

“ဟဲ့-စက်ရှိန်၊ နင် သူကြီးမဟုတ်လားဟဲ့”

“တင်ပါ”

“တစ်ရွာလုံး အုပ်ချုပ်နေတဲ့သူကြီးလုပ်နေပြီး နင် ကလေးကလား ဆန်လှချည်း၊ လာ-ငါ နင်ကိုမိန့်စရာရှိတယ်၊ လိုက်ခဲ့”

“တင်- တင်ပါ”

ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဤမျှသာပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

သူကြီးဦးစက်ရှိန် ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်တက်သွားမှ လူ များလည်း သက်ပြင်းချနိုင်ကြတော့၏။

စောင်းဝိုင်းကား ပျက်သွားပေပြီ။

ရွာသူရွာသားများလည်း နိဗ္ဗာန်ဈေးသို့တချို့၊ ဈေးတန်းထဲသို့ တချို့ ရောက်ရှိသွားကြကာ လူအုပ်စုကွဲသွားကြတော့သည်။

ကိုဒေါနသည်လည်း သူ၏စောင်းလေးကို အဝတ်အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ကာ သိမ်းဆည်းလိုက်လေတော့၏။

မိုးလေကင်းစင်သော သီတင်းကျွတ်လ၏ညနေခင်းကား ကြည်နူးဖွယ်
ကောင်းအောင် သာယာလှပလျက်ရှိပေသည်။

သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် သုံးရက်နေ့ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားပွဲကျင်းပပြီးသည်မှ သုံးရက်မြောက်သောနေ့။

အတုလမာရဇိန်ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်မှ စီး၍ကြည့်လျှင် ကျောက်
ကွေ့ရွာကြီးကို ညနေဆည်းဆာအောက်ဝယ် မြင်နေရပေသည်။ ဘုရားရင်ပြင်
တော်ပေါ်တွင်မူ ဆည်းလည်းသံလေးများမှတစ်ပါး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်
ရှိပေသည်။

ကိုဒေါနက သူ၏စောင်းကောက်ကြီးမှ စောင်းကြိုးများကို တို့ထိဆော့
ကစားလိုက်ရာ စောင်းသံသည် ဆည်းလည်းသံလေးများနှင့်အပြိုင် နာမျှော်ဖွယ်
ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“စံပယ်ဖြင့် ထွက်သာလာရတယ်၊ လူများတွေသိရင်ဖြင့် အထင်
အမြင်မှားကြတော့မှာပဲ ကိုဒေါန”

“ဘာကြောင့်များ အထင်အမြင်မှားရမှာလဲ မစံပယ်၊ ဟောဟိုမှာ
မကံဆယ်လေးလည်း ပါနေတာပဲ”

“အို-ဒါတော့ဒါပေါ့၊ ကိုဒေါနချိန်းတဲ့နေရာကို မိန်းကလေးတန်မဲ့
လိုက်လာပြီး တွေ့ဆုံတယ်ဆိုကတည်းက လူကဲ့ရဲ့စရာကြီးဖြစ်နေတယ် မဟုတ်
လား။ ကိုဒေါနကကောရှင် စံပယ်ကို အညှာလွယ်ရန်ကောလို့ အထင်မသေး
မိဘူးလား ဟင်”

“ကျွန်တော်ဆိုပြမယ်၊ သီချင်းလေးနားထောင်ဖို့လာတာနဲ့ အညှာ
လွယ်တယ်လို့ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ပြောလို့ရမှာလဲမစံပယ်၊ လပြည့်နေ့ညက
ဆိုပြမယ်လို့အားခဲထားတဲ့ သီချင်းလေး၊ ကိုမုန်တိုင်း ဝင်ဖျက်လိုက်လို့ ဆိုပြခွင့်
မကြုံလိုက်ရဘူးလေ။ ဆိုပြချင်လွန်းလို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရတာပါ မစံပယ်ရယ်”

“အို-လပြည့်နေ့က အများရှေ့မှာ မဆိုဖြစ်တာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်းပါ ကိုရင်ဒေါနရယ်။ ကိုရင်ဒေါနဆိုတဲ့ စံပယ် သီချင်းတစ်ပုဒ်နဲ့တင် လူတွေက စံပယ်ကို မေးခေါ်နေကြပါပကော”

“အဲဒီလောက်တောင်ပဲလား မစံပယ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်သီချင်းက စံပယ်ပန်းကလေးအကြောင်း စပ်ထားတာပဲဟာ”

“ရွာကလူတွေ အဲသလောက် အရင်ဖြင့် အတင်းစကားတွေ ထွက် လာစရာအကြောင်းတောင် မရှိဘူး။ လူတွေက အတင်းအဖျင်းပြောဖို့ အကွက်ရှာ နေကြတာ ရှင်ရဲ့။ ရှင်က စံပယ်ပန်းအကြောင်းကို ရိုးရိုးသားသား စပ်ဆိုတယ် ဆိုရင်တောင် သူတို့က ကြိမ်နီစကားတင်းဆိုကြမှာ၊ သိရဲ့လား”

“ဟင်-ကျွန်တော့်သီချင်းက စံပယ်ပန်းအကြောင်းကို ရိုးရိုးသားသား စပ်ဆိုထားဝဟမဟုတ်ဘူးလို့ မစံပယ်ထင်တယ်ပေါ့လေ”

“အို”

စံပယ်က ရှက်ရွံ့စွာ ခေါင်းကိုငုံ့လိုက်သည်။

“စကားကိုကတ်သတ်ရန်ကော၊ ရှင်ပဲ ဒီရွာရောက်ပြီးမှ ဒီသီချင်းကို စပ်ဖြစ်ပါတယ်လို့ အများရှေ့မှာ ဝန်ခံခဲ့တာကော”

ကိုဒေါနက ရွန်းရွန်းစားစားကြီးပြီးကာ မစံပယ်ကိုကြည့်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်မစံပယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်တော့ စံပယ် သီချင်းဟာ မစံပယ်ကိုရည်ရွယ်ပြီး ရေးဖွဲ့တဲ့သီချင်းပါပဲ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ခံစားချက်အစစ်အမှန်တွေပါပဲ မစံပယ်ရယ်”

“ကဲမိလေ၊ စကားမရှည်ပါနဲ့တော့၊ ရှင်ဆိုပြမယ်ဆိုတဲ့ သီချင်းအသစ် ကို ဆိုပြပါတော့ ကိုဒေါန။ မှောင်လာရင် မကောင်းပါဘူး။ ခုတောင် ကျွန်မတို့ကို လူမြင်ရင် ပြောစရာဖြစ်ရောမယ်”

နေ့လယ်ခင်းကတည်းကပင် မကံဆယ်လေးရောက်လာကာ ကိုဒေါန က လပြည့်နေ့တွင်ဆိုပြခွင့်မကြုံခဲ့သော ‘စံပယ်ပေါ်စံပယ်ဆင့်’ သီချင်းကို ဆိုပြ ချင်ကြောင်း၊ ညနေခင်းတွင် ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်သို့ လာရောက်စေလိုကြောင်း ကိုဒေါနက ချိန်းဆိုလိုက်သည်ဟု ပြောလေသည်။

မစံပယ်က အထပ်ထပ်စဉ်းစားပြီးမှ မကံဆယ်လေးကို အဖော်ခေါ် ကာ လာရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုဒေါနသည် ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်နှင့်နေကာ စောင်းကြိုးများကို ညှိလျက်ရှိသည်။ ခေါင်းထက်တွင်တော့ မစံပယ်လက်ဆောင်ပေးထားသော ပဝါလေးကို စည်းနှောင်ထားပေ၏။

မစံပယ်သည် ကိုဒေါနထိုင်နေနှင့်သော ခရေပင်ကြီးအောက်မှ ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ခရေပင်ကြီးမှာ ကုန်းမြင့်ဆင်ခြေလျှောတွင် ပေါက်နေ ခြင်းဖြစ်ပြီး ကွပ်ပျစ်ကလေးကို အပင်ကြီးအောက်တွင် သေသပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားပေ၏။

ထိုနေရာမှကြည့်လျှင် ရွာ၏မြင်ကွင်းကို အပေါ်စီးမှမြင်နေရပေသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တောင်ကုန်းတစ်ဖက်တွင် ရှိသည်မို့ သူတို့ ရောက်နေသည့် နေရာနှင့် ကွယ်နေပါသည်။

မက်ဆယ်လေးကမူ ကလေးဘာဝ ဘုရားပရဝုဏ်ထံရှိ တရုတ်စံကားပင်အောက်မှ စံကားပွင့်အကြွေများကို ကောက်ရင်း ဆော့ကစားနေလေသည်။

“ဒီသီချင်းလေးကို လပြည့်နေ့မတိုင်ခင် တစ်ရက်က အချောသတ်ရေးပြီးသွားတာပါ။ မစံပယ်။ လပြည့်နေ့မှာမဆိုဖြစ်တော့ နောက်ညတွေမှာဆိုရင် ဖြစ်ပေမဲ့ မဆိုခဲ့ပါဘူး။ မစံပယ်တစ်ယောက်တည်း အဦးဆုံး ကြားစေချင်လို့ပါ မစံပယ်”

“အို”

ကိုဒေါနက သီချင်းစတင်ရန် အတောပိုဒ်ကို စောင်းကြိုးများအား တို့ခတ်ဆော့ကစားရင်း စတင်လိုက်လေ၏။

ညနေအသွေး ... လေပြေအေးချိန် ...
တိမ်ညိုအပြေး ... လရောင်ဝေးချိန် ...
ဆည်းဆာအလှ ... ချုပ်ရိပ်ချိန် ...
စံပယ်တစ်ပွင့် ပင်မြင့်ထက်မှ ကြွေအကျ ...
စာသားများကား နုလှပေ၊ နွဲ့လှပေတော့သည်။

စံပယ်တင်မဲ့ရှင် ...
စံပယ်နှမ အလှကေရီ ဒေဝီတစ်ပါး ...
သူ့ဆံမြမှာ ကြွေကျစံပယ် ခင်တွယ်စွာဆင်မြန်း
အို ... အလှပန်းသခင်ရယ် ...
စံပယ်တွင် စံပယ်ဆင့်
အလှတွင် အယဉ်တင့်
တင့်ပါပေ ဝင့်ပါပေ သင့်ပါပေ

စံပယ်၏လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးများက သူမပါးပြင်ဆီမှ စံပယ်တင်မဲ့လေးဆီသို့ အလိုအလျောက်ရောက်ရှိသွားလေသည်။ မစပယ်က အမှတ်မထင်ပင် စံပယ်တင်မဲ့လေးကို လက်ဖြင့် ခမ်းကြည့်နေမိသည်။

အလှတွင်ထိပ်ခေါင် အယဉ်တွင်ကေရီ

ချိုရီမျက်လုံး အပြုံးမြမြ ...

လှတကာ့ထိပ်တင်

စံပယ်ပေါ် စံပယ်ဆင့်

စံပယ်ပေါ် စံပယ်ဆင့်

စံပယ်ပေါ် စံပယ်ဆင့်

“နားထောင်လို့ကောင်းရဲ့လား မစံပယ်”

သီချင်းဆုံးသွားသည့်တိုင်အောင် သီချင်းထဲဝယ်နှစ်မျောငြိတွယ်နေမိသော မစံပယ်သည် ကိုဒေါနက မေးလိုက်မှပင် သတိဝင်လာလေတော့၏။

“ဘယ်လိုလဲ မစံပယ်၊ နားထောင်ရတာ နားဝင်ချို့ပါစ”

“ကိုရင်ဒေါနရဲ့ ဂီတပညာကိုတော့ စံပယ်မချီးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး ချင်ရယ်”

“တကယ်တော့ ဂီတပညာဆိုတာထက် ရင်ထဲကခံစား ချက်က နှိုးဆောင်မှုကောင်းလွန်းလို့ ဒီလို ပီပြင်တဲ့သီချင်းမျိုး ရေးစပ်လိုရတာပါ မစံပယ်”

“ရှင်”

“ဒီသီချင်းရဲ့ မူပိုင်ရှင်ဟာ မစံပယ်ပါပဲလေ၊ နောင်အင်း ရွာဘုရားပွဲသွားတဲ့ ညနေက စံပယ်ခွေလေးပန်လာတဲ့ မစံပယ်ရဲ့အလှကို ဖွဲ့ထားတာပါ မစံပယ်”

“အို”

“ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ဒီလိုရေးဖွဲ့နိုင်တယ်ဆိုတာလဲ မေးပါဦး မစံပယ်”

“ရှင်ပြောမှ သိတော့မှာပေါ့”

“စံပယ်ခွေပန်ထားတဲ့ မစံပယ်ရုပ်ပုံလွှာဟာ ကျွန်တော့်အသည်းထဲ အထိ စွဲထင်နေလို့ပေါ့ မစံပယ်ရယ်”

“အို”

“ကျွန်တော်ဟာ မစံပယ်ကိုမြင်ကတည်းက အသည်းနှင့်အောင် ချစ်မိပါပြီ မစံပယ်ရဲ့၊ ကျွန်တော့်မေတ္တာကို တုံ့ပြန်ပါတော့ မစံပယ်”

“အို-ရှင်ချိန်းရာအလွယ်တကူလာလို့ အထင်သေးသလား ကိုရင်ဒေါန”

“ချစ်စကားပြောတာဟာ အထင်သေးလို့ဖြစ်နိုင်မလား မစံပယ်၊ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ အထင်ကြီးလို့ မြတ်နိုးလို့သာ ချစ်စကားဆိုရပါတယ် မစံပယ်”

“စကားတတ်ပေ့ မြို့ကြီးသားရယ်၊ စံပယ်ကြောက်ပါတယ်ရှင်၊ ပဝါပါးကို ကြက်သားထုပ်တော့ စွန်းတတ်တယ်တဲ့ရှင်”

“ဒါတွေက ဂိုးနေတဲ့ ရှေးကလက်သုံးစကားတွေပါ မစံပယ်၊ ပဝါပါးကို ကြက်သားထုပ်တော့ စွန်းမယ်၊ တစ်ရွာသားကို ရည်းစားလုပ်တော့ လွမ်းရမယ်လို့ ဆိုချင်တာမဟုတ်လား”

“ရိုးပေမဲ့ ဒီစကားဟာ မှန်တဲ့စကားပဲမဟုတ်ဖူးလား ကိုရင်ဒေါနရဲ့”

“ဟဲ့-ဟဲ့-ဒီစကားပုံအရဆိုရင် ပဝါပါးဆိုတာက တစ်ရွာသားကို ရည်ညွှန်းတာ၊ ကြက်သားဆိုတာက ရွာခံလူကို ရည်ရွယ်တာ ဖြစ်နေတာပဲ မစပယ်၊ စွန်းရမှာက ပဝါပါးပါလေ၊ ကြက်သားတုံးကြီးက ဘာမှဖြစ်မသွားပါဘူး၊ ဒီတော့ လွမ်းရမှာကလည်း တစ်ရွာသားပါပဲ မစပယ်၊ မစံပယ်ငြင်းပယ်ရင်သာ ကျွန်တော် တစ်ရွာသားက လွမ်းကျန်ရစ်ရမှာပါဗျာ”

“အို-မြို့သားရယ်မပြောရဘူး၊ စကားတတ်လွန်းပါပေ့၊ တော်ပါပြီ၊ စံပယ်ပြန်ပါရစေတော့”

“ကျွန်တော် ချစ်စကားလေးကို တုန့်ပြန်ခဲ့ပါဦး မစံပယ်”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီက အဖြေစကားကို ချက်ချင်းကြားချင်တာများ အံ့ပါရဲ့ရှင်၊ စံပယ်မှာ စဉ်းစားခွင့်လေးမှမရှိတော့ဘူးလား”

“ဒါဖြင့် ဘယ်တော့လောက်အဖြေပေးမယ်ဆိုတာ သိပါရစေ မစံပယ်”

“အို-အချစ်ရေးကို ရက်ချိန်းပေးလို့ ရစကောင်းလားရှင်၊ သစ်ပင်စိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘယ်ရက် ဘယ်အချိန်ပွင့်မယ် သီးမယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ရပါ့မလား၊ စံပယ်ပြန်ပါရစေတော့၊ ကံဆယ်ရေ၊ အေ ကံဆယ်-လာဟော့ မမစံပယ်တို့ ပြန်ကြစို့”

ထိုညမှစတင်ကာ စံပယ်ပေါ်စံပယ်ဆင့်သီချင်းသံကို ပတ်ဝန်းကျင်
အိမ်များမှ ကြားကြရလေတော့သည်။

ခြေခင်းလက်ခင်းသာယာလှပါသော ဆောင်းဦးသမယ၏ ကျေးလက်
ညချမ်းဝယ် ကိုဒေါန၏ စောင်းလက်သံက ပျံ့လွင့်ပေါ်ထွက်ကာ ကြားရသူအပေါင်း
အား အငြီးပြေစေလျက် ရှိပေတော့သည်။

စံပယ်သီချင်းနှင့် စံပယ်ပေါ် စံပယ်ဆင့်သီချင်းနှစ်ပုဒ်ကိုချည်း ထပ်ကာ
သပ်ကာ ကြားလာရသော အိမ်နီးချင်းတို့သည်လည်း ကိုဒေါန၏ မစံပယ်အပေါ်
သားရှိသော မေတ္တာစိတ်ကို ရိပ်မိသိရှိသွားကြလေပြီ။ လူချင်းဖြင့် မည်မျှနီးစပ်မှု
နဲ့နေပြီကို အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေကြလေ၏။

မစံပယ်၏မိခင်ကြီးကလည်း ဖွင့်ဟမေးမြန်းလာလေသည်။

“တင်ဆောင်တို့အိမ်က သူရင်းငှားသူငယ်ဟာ သီချင်းဆိုရင် စံပယ်
စံပယ်ချည်း ပါးစပ်ကမချပါလားဟဲ့၊ နင့်ကိုများ စောင်းမြောင်းနေရောသလား
သမီး”

“ကြံ့ခန့်ဖန်အမေရယ်၊ သီချင်းထဲမှာ စံပယ်ပါတာနဲ့ ပြောရရောလား၊
သူ့ဘာသာဆိုတာတီးတာဟာကို”

“အေးဟေ့-ငါကလဲ ငါ့သမီး ဒီလိုသူရင်းငှားမျိုး စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ
သိပြီးသား၊ အရပ်က ပြောကြမစိုးလို့သာ မေးရတာ”

“ရှင်”

“နင်ဟာ ရွာမှာ ကွမ်းတောင်ကိုင်တစ်ယောက်ပဲသမီး၊ နင့်ကို
မင်းကတော် စိုးကတော်ဖြစ်ဖို့အထိ အမေတို့မှန်းထားတယ်ဆိုတာ နင်သိ
ဟုတ်လား။ သူရင်းငှားများလောက်တော့ စိတ်မကူးလေနဲ့။ စိတ်ယိုင်သွားမစိုးလို့
အမေက သတိပေးတာ၊ ကြားလား”

“အို”

အမေသည် မစံပယ်ကိုယုံကြည်နေရှာပါကလား။ သို့မှမဟုတ် ကိုဒေါနနဲ့ အကြောင်းကို သိထားလို့ တစ်ဖက်လှည့်ဖြင့် သတိပေးနေခြင်းလား မသိတတ်နိုင်ပေ။

မစံပယ်သည် ကိုဒေါနကို သိုသိုသိပ်သိပ်နေဖို့ပြောရန် လိုလာပြီဟု ထင်မိသည်။

သည်လိုနဲ့ မကံဆယ်လေးကတစ်ဆင့် ကိုဒေါနကိုတွေ့ဆုံရန် ချိန်းလိုက်မိလေသည်။

သူတို့ တွေ့ဆုံသည့်နေရာမှာ ရွာပြင်ဖက်က ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်တွင်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုဒေါနက ယခင်တစ်ခေါက်ကအတိုင်းပင် ခရေပင်ကြီးအောက်က ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ စောင့်နေ၏။

ကိုဒေါနခေါင်းတွင် မစံပယ်လက်ဆောင်ပေးသော ပုဝါလေး ပေါင်းထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မစံပယ်တို့ ရောက်သွားချိန်တွင် စောင်းကိုကြိုးညှိကာ လက်သံစမ်းလျက် ရှိပေသည်။

“အို-သူ့မလဲ သွားလေရာ ဒီစောင်းကြီးက ပါတော့တာကိုး၊ မလေးဘူးလား ကိုရင်ဒေါနရယ်”

“မလေးပေါင်ဗျာ၊ မစံပယ်ကို သိချင်းတွေ တဝကြီးဆိုပြချင်လို့ စောင်းကို ယူလာတာဗျ”

မစံပယ်က ကွပ်ပျစ်အစွန်တွင် တင်လွှဲဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ကျွန်မ တရုတ်စကားပွင့်တွေ သွားကောက်ချေဦးမယ်နော်၊ မမစပယ်”

မကံဆယ်လေးက ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

“အေး၊ သွား-သွား”

မစံပယ်က မကံဆယ်လေး ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်သည်ထိ စောင့်နေပြီး

မှ -

“အဲဒီသိချင်းအကြောင်းကို ပြောချင်လွန်းလို့ ကိုရင်ဒေါနကို ချိန်းလိုက်ရတာပဲ”

“ဗျာ”

“ရှင် သိချင်းအဆိုကောင်းလွန်းလို့ အမေတို့က ရိပ်မိကုန်ပြီ၊ သိရဲ့

လား။ အိမ်နီးချင်းတွေကလည်း မေးငေါ့ကုန်ကြပြီတဲ့။ သတိလည်းထားပါဦး
ကိုရင်ဒေါန”

“ဟင်-ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းပါဘူး မစံပယ်၊ ကျွန်တော်
လည်း မစံပယ်ကိုချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ ဂီတနဲ့ ပြောချင်အောင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
သတိမထားမိဘူးဖြစ်သွားတယ်ဗျာ”

“ဒါ တောအရပ်ပါ ကိုရင်ဒေါန၊ ရှင်နေခဲ့တဲ့ မန္တလေးလို မြို့ကြီးပြကြီး
မဟုတ်ဘူးရှင်။ ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် လူသိတာမြန်တယ်၊ ကဲရဲ့ စကားတင်းဆိုချင်
သူတွေကလည်း အပုံတော်ရဲ့”

“မစံပယ်က ကျွန်တော့်ကို ရန်တွေ့ဖို့ ချိန်းလိုက်တာလားဟင်၊ ကျွန်
တော်က မစံပယ် ကျွန်တော့်ကို ချစ်အဖြေပေးဖို့ချိန်းတယ်လို့ ထင်ထားမိတယ်”

“အို”

“ကျွန်တော်တောင်းထားတဲ့ ချစ်အဖြေအတွက်ဇော စဉ်းစားပြီးပါပြီ
လား မစံပယ်”

“ကိုယ်လိုရာချည်း ဆွဲပြောနေပြန်ပါကော၊ ကျွန်မ မစဉ်းစားရသေးပါဘူး
ကိုရင်ဒေါန”

“ဟာဗျာ”

“မဟာဗျာပါနဲ့ရှင်၊ အချစ်ရေးဆိုတာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး သုံးနှစ်သုံးမိုး
ဆာင့်ကြည့်အကဲခတ်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ရတာမျိုး မဟုတ်လားရှင်၊ မနေ့တစ်နေ့ကမှ
တွေ့တဲ့ ရှင်လို တစ်ရွာသားကို ချက်ချင်း ချစ်အဖြေတုံ့ပြန်ဖို့ဆိုတာ ကျွန်မအဖို့
ခဲယဉ်းပါသော်ကော ကိုရင်ဒေါနရယ်”

“ဒါတော့ မစံပယ် အတွေးမှားပြီ ထင်ပါရဲ့၊ အချစ်မှာ မျက်စိလည်း
မရှိပါဘူး၊ အချိန်ကာလလည်း မရှိပါဘူး မစံပယ်။ အချစ်ဟာအချစ်ပါပဲဗျာ။
မြင်မြင်ချင်းချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အချစ်မျိုးကို ဘယ်သွားထားမှာလဲဗျာ”

“ဒါက ရှင်အမြင်ကိုး”

“မာနကြီးလိုက်ပါတိ ကွမ်းတောင်ကိုင်ရယ်”

“အို-ကွမ်းတောင်ကိုင်ဖြစ်တာနဲ့ မာနကြီးတာ မဆိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မဖြင့်
မာနလည်း မကြီးဘူးပါဘူး ရှင်ရယ်။ မာနမကြီးလို့သာ ရှင်ကို ခုလိုလာတွေ့
ဘာကော”

“ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ချင်တာကရော ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ
အလေးထားလို့ မဟုတ်ဘူးလား မစံပယ်၊ အဲဒါဟာ ချစ်တာပဲမဟုတ်ဘူးလားဗျာ”

“ဘာဆိုင်လို့လဲရှင်”

“ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလိုပဲ အဓိပ္ပာယ်ကောက်လိုက်ပါပြီ မစံပယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မစံပယ်နှုတ်ဖျားက ဘယ်လိုပဲပြောပြော မစံပယ်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ကျွန်တော့်အပေါ်ထားတဲ့ သဘောထားကို ဖော်ပြနေလို့ပါ မစံပယ်”

“ဟင်-ဘယ်လိုများ ဖော်မိလို့ပါလိမ့်”

“ချစ်တယ်တဲ့ မစပယ်ရဲ့ ဟောဒီမျက်လုံးလေးတွေက ပြောနေတဲ့စကား က ချစ်တယ်တဲ့ဗျာ”

“အို-ဟုတ်ဘဲနဲ့”

“မငြင်းပါနဲ့တော့ မစပယ်ရယ်”

ကိုဒေါနက ပြောပြောဆိုဆို မချင်ရဲစွာဖြင့် မစံပယ်၏လက်ကလေးကို လှမ်း၍ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

“အို-လွှတ်ပါရှင်ရယ်၊ သူ့ကိုဖြင့်ချစ်တယ်မပြောဘဲနဲ့၊ ဖယ်ပါ ကိုရင် ဒေါနရဲ့”

“မစံပယ်နှုတ်ဖျားက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလေးကြားရပြီးမှ လွှတ်ပါ ရစေတော့ မစံပယ်”

“အကျပ်မကိုင်နဲ့နော်၊ ဒီကဖြင့် သူ့အတွက်စိတ်ပူလို့ လာပြောရတာ”

“ဘာများ စိတ်ပူသလဲ မစံပယ်ရယ်”

“သူက ညည စံပယ်ပါတဲ့သီချင်းချည်း ဆိုဆိုနေတော့ လူများတွေ ရိပ်မိကုန်ပြီလေ။ ကိုရင်က တစ်ရွာသားမဟုတ်လား၊ ရွာခံကာလသားတွေက အန္တရာယ်ပြုမှာ စိုးရိမ်မိလို့ပါ ကိုရင်”

“ဪ-မစံပယ်-မစံပယ် စိုးရိမ်စိတ်ဟာလည်း ချစ်လို့ ဖြစ်ပေါ်လာ တာပေါ့ မစံပယ်ရယ်”

“လိုရာဆွဲပြောတော့တာပါလားနော်၊ ကဲပါ-လက်ကို လွှက်ပါဦး”

“ချစ်တယ်လို့ ဝန်ခံပါဦးမစံပယ်”

“အကျပ်မကိုင်နဲ့လို့ ပြောပါကော၊ စံပယ်ပြောရမှာ ရှက်လို့ပါ ကိုရင် ဒေါန”

မစံပယ်က တကယ်ပင်ရှက်နေကာ ခေါင်းကိုငုံ့ထားရင်းမှ ကိုဒေါန ဆွဲကိုင်ထားသော လက်ကို ရုန်းဖယ်နေလေသည်။

“ဪ ခပယ်လေးရယ်”

ကွမ်းတောင်ကိုင်အရိုးခံမလေးကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်ရင်း ကိုဒေါန က လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

မစံပယ်သည် ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် ခေါင်းကိုတွင်တွင် ငုံ့ထားမိလေသည်။ အကြောင်းမရှိဘဲ ဖျာကြမ်းပေါ်ကို လက်သည်းဖြင့် ကုန်ခြစ်နေမိလေ၏။ အရှက် သည်းသည့် မိန်းကလေးများ လုပ်မိလုပ်ရာလုပ်နေသည့်ပုံစံမျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။
'ကိုယ့်ကို မော်ကြည့်ပါဦး မစံပယ်၊ ကိုယ်စောင်းတီးပြီး သီချင်းဆိုပြမယ် နော်'

မစံပယ်က မော်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်လေသည်။
“ခေါင်းလေးမော်ပါဦး မစံပယ်ရဲ့”

“အို-သီချင်းနားထောင်တာဟာ နားနဲ့ထောင်တာပဲ၊ မော်ကြည့်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဆိုမှာဆိုပါ”

ကိုဒေါနက ကြည်နူးစွာရယ်မောလိုက်မိလေသည်။

ခဏချင်းမှပင် မောင်းကြိုးညှင်းသံပေါ်ထွက်လာပြီး “စံပယ်ပေါ် စံပယ် ဆင့်” သီချင်းလေးကား ဘုရားကုန်းတော်တစ်ခွင် ပျံ့လွင့်သွားလေသတည်း။

သီချင်းကလေးအပြီးတွင် မစံပယ်ကပြောလိုက်သည်။

“ကိုရင်ဒေါနရယ်၊ ရှင့်သီချင်းက စံပယ်တစ်ယောက်တည်းကို ရည်ရွယ် စပ်ဆိုထားတဲ့သီချင်းပဲရှင့်။ စံပယ်တစ်ယောက်ပဲ ကြားပါရစေတော့၊ ညည သီချင်းဆိုတဲ့အခါ စံပယ်ပါတဲ့ သီချင်းတွေ မဆိုပါနဲ့တော့ရှင့်”

ကိုဒေါန ငေးဝိုင်းသွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် ကိုယ်သီချင်းတွေဆိုပြနိုင်အောင် မစံပယ်ညနေတိုင်း ဒီနေရာကို လာနားထောင်မလား ဟင်”

“အမလေး အဲသလောက် အတင့်မရနိုင်ပေါင် ကိုရင်ရယ်၊ ခဏတိုင်း ခဏတိုင်းလာရင်ဖြင့် သူတကာရိပ်မိကုန်မှာပေါ့၊ အိမ်ကသီသွားမှာပေါ့”

“မစံပယ်က ကိုယ်နဲ့ချစ်သူရည်းစားဖြစ်တာကို လူသိမှာ စိုးတယ်ပေါ့ ဆောက်မဲ့ကြောင့်လဲ မစံပယ်ရယ်၊ ကိုယ်က သူရင်းငှားတစ်ယောက်မို့ မစံပယ်လို ကွမ်းတောင်ကိုင်နဲ့ မတူမတန်လို့လားဗျာ”

“အဲ့သလိုတော့ မဟုတ်ရပေါင် ကိုရင်ရယ်၊ အဖေအမေတို့သီသွားလို့ ဖျက်မှာကိုသာ စိုးရိမ်မိပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ နေရတာမို့ လူများကဲ့ရဲ့မှာလည်း စိုးမိတာပေါ့ရှင့်”

“ဪ... မစံပယ်၊ မစံပယ်၊ စကားပြောတာတော့ ပွင့်လင်းပါပေ ဗျာ”

“စံပယ် ခိုးရိုးပဲ ပြောတတ်ပါတယ် ကိုရင်”

“ဒါဖြင့် မစံပယ်ကို ဘယ်လိုတွေ့ဆုံနိုင်မှာလဲ မစံပယ်၊ ကိုယ်ကတော့

၁၀၀ ❖ ဆောင်းလှလင်

မစံပယ်ကို မမြင်ရရင်မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါပြီ မစံပယ်ရယ်။ ကိုယ်နဲ့ မစံပယ်
တွေ့ရအောင် ကြံဆောင်ပါဦးလေ”

“ဒီလိုလုပ်ပါ ကိုရင်၊ စံပယ် နေ့စဉ်တော့ မလှာနိုင်ဘူး၊ လာလို့လည်း
မသင့်တော်ဘူး။ စပယ်မွေးနေ့ဖြစ်တဲ့ အင်္ဂါနေ့တိုင်းမှာတော့ စံပယ် ဒီဘုရားမှာ
လာပြီး ညနေဆိုရင် ပုတီးစိတ်နေကျပါ”

“ဟင်-ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မွေးနေ့တိုင်း လာနေကျမို့ မိဘများကလည်း
သံသယဝင်မယ်မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ တစ်ပတ်တစ်ခါ အင်္ဂါနေ့တိုင်း ကိုရင်
ဒီနေရာက စောင့်ပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ မစံပယ်ရယ်”

သည်သို့ဖြင့် ကိုဒေါနနှင့် မစံပယ်တို့ချစ်သူနှစ်ဦး၏သံယောဇဉ်မှာ
ချစ်ရက်ရှည်လျားလာသည်နှင့်အမျှ ပို၍ ခိုင်မြဲလာခဲ့လေတော့သည်။

အပတ်စဉ်အင်္ဂါနေ့တိုင်း ကိုဒေါနသည် ခရောင်ခြေရင်းမှ ကွပ်ပျစ်
ကလေးတွင် စောင့်နေတတ်သည်။ ကိုဒေါနနှင့်အတူ သူ၏စောင်းကပါစမြဲ။

မစံပယ်သည်လည်း အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ရန် အင်္ဂါနေ့တိုင်း ဘုရားရင်ပြင်
ပေါ်သို့ ရောက်လာစမြဲပင်။ ထိုအခါများတွင် မစံပယ်က အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးကို
ဦးစွာ ပြီးမြောက်အောင်စိပ်ပြီးမှ ကိုဒေါနနှင့် ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်တွင် စကား
စမြည် ပြောလေ့ရှိ၏။

စံပယ်လာတိုင်း မကံဆယ်လေးပါစမြဲမို့ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်
အားလုံးကို မကံဆယ်လေးက သိနေလေသည်။

အင်္ဂါနေ့ ညနေခင်းများတွင် ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာ
မြဲဖြစ်သော စောင်းသံနှင့် သီချင်းသံကို အစဉ်အမြဲကြားလာရသည့်အခါ
အချို့သော ရွာသားတို့သည် မစံပယ်နှင့် ကိုဒေါနတို့အကြောင်းကို သိရှိသွားကြ
လေသည်။

လူတို့သဘောသဘာဝအတိုင်း လူ့သတင်းကို လူချင်းဆောင်ကာ
ဖြန့်ဝေမှုကြောင့် တစ်ရွာလုံး သိသွားကြလေသည်။

မေတ္တာစစ်တုံ့မည်သည် ဖြောင့်ဖြူးရာ မရှိစမြဲဆိုသည့် ဆိုရိုးအတိုင်း
ပင် ကိုဒေါနနှင့် မစံပယ်တို့၏ ချစ်ခြင်းကို အနှောင့်အယှက်ပေးမည့် အဖြစ်များ
သည်လည်း ထိုအချိန်မှ စ၍ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရလေတော့သည်။

တစ်ခုသာညနေခင်း၌ ကျောက်ကျွန်း၏ သူကြီးမင်း ဦးစက်ရှိသည်
မစပယ်တို့၏နေအိမ်သို့ ဆိုင်းမဆင့် ဖုံမပါ ကြွမြန်းလာလေသည်။

ကြွတင်ပြောကြားခြင်းမရှိဘဲ သူကြီးမင်းကိုယ်တိုင် ရုတ်တရက် ရောက်
လာသည့်အတွက် တစ်အိမ်လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

မစပယ်၏ဖခင် ဦးဘစံမှာ ကူခြေမပျက် တည်တည်ငြိမ် ငြိမ်ရှိသော်
လည်း မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကြာညွန့်သည် သူကြီးမင်း ရောက်လာသည်ကို မြင်သည်
နှင့် ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားလေ၏။

“အထို-သူကြီးမင်းပါလား။ ကြွတော်မူပါရှင်၊ ကြွတော်မူပါ။ ဘာများ
မိန့်ကြားစရာရှိလို့ သူကြီးမင်းကိုယ်တိုင် ကြွလာပါသလဲရှင်”

ဒေါ်ကြာညွန့်ကလိုသည်ထက်ပိုကာ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ဆီးကြို ဖိတ်
မန္တက ပြုလိုက်လေသည်။

သူကြီးမင်း၏မျက်နှာမှာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဖြစ်နေသည့်အတွက်လည်း
စိတ်အေးသွားရ၏။

သူကြီးဦးစက်ရှိသည် ကတ္တီပါပိန်းတန်းမိနပ်ကြီးကို လှေကားထစ်တွင်
ချွတ်ပစ်ခဲ့ကာ အိမ်ပေါ်သို့ ဝင်ဝင်ကြွားကြွားတက်လာလေ၏။

ဒေါ်ကြာညွန့်က ဘုန်းကြီးများကြွလာသည်အခါမှ ထိုင်ရန်ချပေးလေ
သော ဘုရားစင်အောက်မှ ဖုံကို ထုတ်ယူကာ ဦးစက်ရှိန်ထိုင်ရန် ချပေးလိုက်
လေသည်။

ဦးဘစံကမျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်ကာ ဟန့်တားပါသော်လည်း ဒေါ်
ကြာညွန့်က မမြင်ပေ။

“ထိုင်ပါရှင် သူကြီးမင်း”

သူကြီးမင်းကလည်း ကတ္တီပါထိုင်ပုံပေါ်၌ အကျအနဝင် ထိုင်လိုက်လေသည်။ မစံပယ်သည် အိမ်သို့ သူကြီးမင်းဦးစက်ရှိန် ရောက်လာသည်ကို သူမ၏အခန်းထဲမှ ကြားနေရသည်။ မည်သည့်အတွက် လာရောက်သည်ကို သိလိုစိတ်ဖြင့် အခန်းထဲမှ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေလေ၏။

ဦးဘစ်နှင့် ဒေါ်ကြာညွန့်လည်း သူကြီးမင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ထိုင်လိုက်လေသည်။

“မှိုတုတ်ရေ သူကြီးမင်းစားရအောင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနဲ့ ထန်းညက်လေးများ ချပါဟဲ့၊ လက်ဖက်လည်း သုပ်ပါဟဲ့”

သူကြီးမင်းလာရောက်သည်ကို စပ်စုကာ ရပ်ကြည့်နေသော မမှိုတုတ်ကို ဒေါ်ကြာညွန့်က ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်လာရတဲ့အကြောင်းကတော့ တခြားမဟုတ်ပေဘူး၊ သားရေးသမီးရေးကိစ္စပဲ”

သူကြီးထံမှ မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားကာ ဘာမှမတုံ့ပြန်မိပဲရှိလေသည်။

“ကျုပ်သား မောင်မုန်တိုင်းက ကိုဘစ်နဲ့ မကြာညွန့်တို့ သမီးလေးကို မေတ္တာရှိနေရှာတယ်။ သားလိမ္မာလေးဖြစ်တော့ကာ မိသား ဖသားပီပီ တောင်းရမ်းပေးဖို့ ကျုပ်ကိုပြောရှာတယ်လေ။ ကျုပ်ပဲ အဖေ၊ ကျုပ်ပဲ အမေမို့ သားရေးသမီးရေးကိစ္စ နားဖောက်ဖို့ ရောက်လာရတာပဲဗျို့”

ဒေါ်ကြာညွန့်သည် ဝမ်းသာမှုကြောင့် ကတုန်ကယင် ဖြစ်သွားကာ သူကြီးကို အကြောင်သားငေးကြည့်နေမိလေ၏။

အခန်းထဲမှ မစံပယ်သည်လည်း ထိုစကားကိုကြားလိုက်ကာ ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“ဘယ့်နှယ်တုန်းဗျို့၊ မိဘများအနေနဲ့ ဘယ်လိုများ သဘောရပါသလဲ၊ ပြန်ပြောပါဦး”

“အို-သူကြီးမင်းရယ်၊ ဝမ်းသာလုံးဆိုသွားလို့ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရပါတယ်။ ကျွန်မတို့အဖို့ ဘာများ ငြင်းပယ်စရာရှိသတုံးရှင်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မှန်တာပေါ့၊ ကျုပ်သား မောင်မုန်တိုင်းဆိုတာကလည်း လူတော်လူကောင်းလေးတစ်ယောက်ကိုးဗျ။ တစ်ချို့နဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျုပ်နေရာဆက်ခံပြီး သူကြီးဖြစ်မှာပဲလေ။ မောင်မုန်တိုင်းကို လိုချင်တဲ့အပျိုတွေမှ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာကလား။ ဒီကြားထဲ ကျုပ်သားက မစံပယ်မှ မစံပယ်ဆိုတာ ကျုပ်လည်း ငြင်းစရာမရှိတာနဲ့ ဝမ်းသာမိသဗျို့။ မိန်းကလေးကလည်း ကွမ်း

တောင်ကိုင်မလေး မဟုတ်လား။ သူကြီးလောင်းနဲ့ ကွမ်းတောင်ကိုင်လိုက်လည်း လိုက်ဖက်သမျှ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“ဟင်း-ဟင်း-ဟင်း-ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်”

“အဟမ်း-အဟမ်း”

တစ်ချိန်ထိုး ငြိမ်သက်နေသော မစံပယ်၏ဖခင် လူအေး ကြီးဦးဘဇံက ချောင်းဟန်လိုက်လေသည်။

“သူကြီးမင်းကိုယ်တိုင် ခုလိုလာပြီးမြန်းတာ ဝမ်းသာမိပါတယ်။ သို့သော် လုံမလေးရဲ့ သဘောထားကိုလည်း မေးမြန်း ပါရစေဦးခင်ဗျာ”

“အို-ကိုဘဇံ”

ဒေါ်ကြာညွန့်က မျက်စောင်းထိုးကာ ဟန်လိုက်လေ၏။

“ဘာမေးစရာ လိုသတုံးတော့ ကျွန်မ သမီးလေးက ရည်းစား သနာလည်းမရှိ၊ မိဘစကားနားထောင်တဲ့ သမီးလိမ္မာလေးဟာကို၊ မိဘက ကောင်းတယ်ထင်လို့ စီစဉ်ရင် ငြင်းမလားတော်”

“ဒါတော့ဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့”

“ကဲပါလေ၊ ကိုဘဇံပြောတာလဲ ဟုတ်ပါတယ်။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ ဆိုတော့လည်း မိန်းကလေးကိုမေးမြန်းပြီးမှ စီစဉ်တာ ကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်မသမီးဘက်က စိတ်ချပါသူကြီးမင်းရယ်၊ လုံမလေးက ကျွန်မ စကားနားထောင်ပါတယ်”

ဒေါ်ကြာညွန့်သည် မုန်တိုင်းကိုလွှတ်သွားမည်စိုးရိမ်စွာ ကြားမှကတိ တွေ အထပ်ထပ်ပေးနေလေ၏။

“စိတ်ချပါတယ်ဗျာ၊ မစံပယ်လေးကလည်း ငြင်းမထင်ပါဘူး။ ကလေး ချင်းသာ ရင်းနှီးမှုရဖို့လိုပါတယ်။ ဒီတော့ကာ ကျုပ်က ကျုပ်သားမုန်တိုင်းကို အိမ်ကိုလည်ဖို့ပတ်ဖို့ လွှတ်ပါရစေ။ ဒါမှ သူတို့ချင်းနားလည်မှုရတော့ ပိုကောင်း မယ်မဟုတ်လား။ မိဘတွေသဘောနဲ့ချည်း ဇွတ်စီစဉ်တယ်လို့ မဖြစ်တော့တူးပေါ့”

“ကောင်းပါလေရှင်၊ လွှတ်ပါ၊ လွှတ်ပါ၊ မောင်မုန်တိုင်း ကျွန်မတို့အိမ်ကို တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ပါတယ်ရှင်”

“ကဲ- ဒါဖြင့် ကျုပ်ပြန်မယ်၊ လူငယ်ချင်း နားလည်မှုယူပြီးမှပဲ စေ့စပ်ဖို့ လက်ထပ်ဖို့ ရက်ရွေးကြတာပေါ့၊ အဲဒီတော့မှ အရပ်လူကြီးတွေအားလုံး စုံစုံညီညီ ဖိတ်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

ဒေါ်ကြာညွန့်က ဦးစက်ရှိန်ကို ဝင်းပေါက်ဝအထိ လိုက်ပို့ပေးအပြီးတွင် အိမ်ပေါ်သို့ ကပျာကယာပြန်တက်လာလေ၏။

“သမီးလေးရေ စံပယ် အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့ပါဦးကွဲ့”

သာယာချိုအေးလှသောအသံဖြင့် ဒေါ်လိုက်လေသည်။ ဒေါ်ကြာညွန့်၏ မျက်နှာကား သကာလူးထားသည့်သဖွယ် ချိုပြုံးကြည့်သာနေပေသည်။

မစံပယ်က အခန်းထဲမှ မတုန်မလှုပ် ထွက်လာလေ၏။

ဦးဘစံသည် ဘာမှမပြောဘဲ ကွမ်းယာဝါးရင်း သားအမိနှစ်ယောက်ကို ဘေးမှအကဲခတ်နေလေသည်။

“ထိုင်-သမီးလေး၊ သမီးလေး အခန်းထဲက ကြားတယ် မဟုတ်လား”

“ကြားပါတယ်အဖေ”

“ဒါကြောင့် အမေမပြောဘူးလားကွဲ့။ ငါ့သမီးလေးက မင်းကတော်စိုးကတော် ဖြစ်မယ့်သူပါလို့၊ ဟော တန်ဖိုးရှိအောင်နေတတ်တော့လည်း သူကြီးကိုယ်တိုင်က လာတောင်းရမ်းပေးရပြီ၊ ဝမ်းမသာဘူးလား သမီး”

“မသာဘူးအဖေ”

မစံပယ်က ခံစားချက်မရှိသော မျက်နှာထားဖြင့် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“ဘာ၊ ဘာပြောလိုက်တယ်၊ ဝမ်းမသာဘူး ဟုတ်လား၊ အံ့ပါအေ သူကြီးကတော် မင်းပေါက်စိုးပေါက် ဖြစ်ရမှာများ ဝမ်းမသာဘူးတဲ့၊ ညီးရူးများနေသလားစပယ်”

“ကျွန်မမရွေးပါဘူးအဖေ”

“ဒါဖြင့် ဘာငြင်းစရာရှိသတုံး၊ ငါကတော့ သူကြီးမင်းကို ကမ်းကုန်အောင် ကတိပေးလိုက်ပြီနော်၊ မိဘမျက်နှာအိုးမည်း သုတ်ဖို့တော့မပြင်နဲ့”

“ကျွန်မ မုန်တိုင်းကို ဘယ်လိုမှ မေတ္တာထားလို့မရလို့ပါ၊ မုန်တိုင်းကို ကျွန်မလက်မခံပါရစေနဲ့အဖေရယ်”

“တော်- တိတ်၊ ငါ့ပြောစမ်း၊ ညည်းမှာ ရည်းစားရှိနေပြီ မဟုတ်လား၊ တင်ဆောင်တို့အိမ်က သူရင်းငှားကောင်နဲ့ မဟုတ်လား၊ ငါ့စိတ်ထဲကတော့ ထင်သား”

“မဟုတ်ပါဘူးအဖေရယ်၊ ရည်းစားရှိမှ ငြင်းရတော့မှာလား၊ ကျွန်မ ယူမယ့်သူ ကျွန်မမကြိုက်ရင် ငြင်းမှာပေါ့၊ ကျွန်မ မုန်တိုင်းကို မေတ္တာထားလို့ မရပါဘူးဆို”

“မငြင်းရဘူးအေ၊ မငြင်းရဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ မုန်တိုင်းဆိုတာ

ဟာ သာမညောင်ည လူစားမျိုးမဟုတ်လို့ပဲ။ မုန်တိုင်းဟာ တစ်ချိန် သူကြီး ဖြစ်မယ့်လို့၊ မုန်တိုင်းကို လိုချင်တဲ့ မိန်းမတွေဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ကြားက ကိုယ့် လာ စစ်ဟပ်တာ ညည်းမို့ မိုက်မိုက်မဲမဲအေး”

“ဟေ့- ကြာညွန့်”

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နားထောင်နေသော ဦးဘခံ ဝင်ပါလာ ရလေပြီ။

“ဘာတုံးတော့”

“သူကြီးကိုယ်တိုင်က လုံမလေးသဘောကို မေးမြန်းဖို့ အခွင့်ပေး သွားပါတယ်ကွာ။ ဦးစက်ရှိန်က သူ့သားနဲ့ငါ့သမီးကို မဖြစ်မနေပေးစားရမယ်လို့ တောင်းဆိုနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စမှာ ငါ့သမီးမစံပယ်က ကာယကံရှင်ပဲ၊ သူကြိုက်သလိုဆုံးဖြတ်ပါစေ ကြာညွန့်ရယ်”

ဒေါ်ကြာညွန့်၏ဒေါသမီးက ဦးဘခံဖက်သို့ လှည့်သွားလေပြီ။ ဒေါ် ကြာညွန့်က ဦးဘခံကို မီးဝင်းဝင်းတောက်မတတ် မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကြည့်ရင်း ခါးကြီးထောက်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“တော် ဘာနားလည်သတုံး ဒါ မိန်းမတွေကိစ္စ၊ တော့ဟာတော် အိမ်ဦးခန်းမှာထိုင်ပြီး အေးအေးနေပါ”

“ဘာ- မိန်းမကိစ္စ ဟုတ်လား၊ ငါ့သမီးကိစ္စမှာ ငါ အပေတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဝင်ပြောရမှာပဲကွ”

“တော်ပါတော့ အဖေတို့ အမေတို့ရယ်၊ ဘေးဘီက ကြားသွားရင် ရှက်စရာကြီးပါ။ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့ကိစ္စဆိုတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် သိပ်အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား အမေရယ်”

“အေး- ဟုတ်တယ်၊ ကြီးတယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် လင်ကောင်းသားကောင်းရဖို့ဟာ သိပ်အရေးကြီးတယ်အေး”

“ဟုတ်ကဲ့အမေ၊ အဲဒါကြောင့် သမီးကို စဉ်းစားခွင့်ပေးပါဦးလို့ တောင်းပန်တာပါအမေရယ်”

မစံပယ်က အဖေနှင့်အမေကြားတွင် ပြေရာပြေကြောင်းဖြစ်အောင် အလိမ္မာသုံး၍ပြောလိုက်သည်။

“အေး-စဉ်းစား၊ စဉ်းစား၊ ဒါပေမဲ့ ညည်း စဉ်းစားရမှာက မုန်တိုင်းကို ငြင်းဖို့ပယ်ဖို့မဟုတ်ဘူး၊ မုန်တိုင်းနဲ့ ဘယ်တော့ မင်္ဂလာဆောင်မယ်ဆိုတာသာ စဉ်းစားဖို့လိုတာ၊ ကြားရဲ့လား”

~~အသံသရာသည် ကိုယ်ခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ကွယ်လွန်သွားသည်။~~
~~အသံသရာသည် ကိုယ်ခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ကွယ်လွန်သွားသည်။~~
~~အသံသရာသည် ကိုယ်ခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ကွယ်လွန်သွားသည်။~~

သို့ရာတွင် ယခင်နေ့များကကဲ့သို့ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ စကားသံများကို
မကြားရပေ။ စောင်းသံနှင့်တေးချင်းသံကိုလဲ မကြားရပါပေ။

စောင်းကလေးသည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် သည်အတိုင်းရှိနေပေ၏။

ချစ်သူနှစ်ဦးတို့သည်လည်း စကားမဆိုဖြစ်ကြတော့ဘဲ တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ငေးခိုင်းလျက် ရှိကြလေသည်။

သည်ကနေ့သည် မစံပယ်၏မွေးနေ့ အင်္ဂါနေ့လည်း မဟုတ်ပါပေ။

မစံပယ်က အရေးပေါ်စကားပြောစရာရှိ၍ မကံဆယ်လေးကတစ်ဆင့်
ကိုဒေါနကို မှာလိုက်သည်အတွက် ပွေ့ဆုံဖြစ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဘာမှမသိရှာသေးသော ကိုဒေါနကား စောင်းကိုပိုက်ကာ ချစ်သူ
ချိန်းဆိုရာသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

မစံပယ်သည် သူ့ကြီးဦးစက်ရှိန် လာရောက်တောင်းရမ်းသည့် အ
ကြောင်းနှင့် မုန်တိုင်းအိမ်သို့ အဝင်အထွက်ရှိနေသည့် အကြောင်းများကို ပြောပြ
လိုက်ပေသည်။

မုန်တိုင်းသည် သူ့ဖခင် သူ့ကြီးမင်း မစံပယ်တို့အိမ်မှပြန်လာပြီး
နောက်တစ်နေ့ညနေမှစကာ မစံပယ်ထံသို့ အလည်အပတ် ရောက်ရှိလာတော့
သည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ မစံပယ်၊ ကျုပ်အဖေပြောဆိုသွားတဲ့ စကားတွေနဲ့
ပတ်သက်လို့ မစံပယ် ဘယ်လိုသဘောရပါစ”

“ကျွန်မ မပြောတတ်ပါဘူးကိုမုန်တိုင်း”

“အိုး-ကျုပ်ကိုလက်ခံနိုင်မခံနိုင်၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်တော့ လက်ထပ်မယ်
ဆိုတာ မစံပယ် မစဉ်းစားရသေးဘူးလား”

“ဪ-ကျွန်မက လက်ခံနိုင်မခံနိုင်ကို ပြောရမယ်တဲ့လား။ ဒါဖြင့်
ပြောပုံမယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ကိုမုန်တိုင်းကို မနှစ်သက်ပါဘူး၊ လက်မခံနိုင်ပါဘူးရှင်”

မုန်တိုင်းက လှောင်ရယ်သလိုမျိုးဖြင့် ခေါင်းကိုမော့ကာ ရယ်မော
လိုက်လေသည်။

“ဘယ့်နယ်၊ မစံပယ်က ဆင်းရဲသားစောင်းသမားဆီ စိတ်ရောက်
နေတယ်မှတ်တယ်”

“ဘာရှင့်”

“မစံပယ်တို့အကြောင်းကို ကျုပ်သိပါသဗျာ၊ မစံပယ်နဲ့ စောင်းသမား ဖက်ခွက်စားတို့ ဘုရားကုန်းမှာ အပတ်စဉ်ချိန်းတွေကြ၊ ဆိုကြတီးကြတာတွေ ကျုပ်သိပြီးသားပါ။ ဒါပေသည့် ကျုပ်က သဘောထားကြီးပါတယ် မစံပယ်၊ ပြီးတာတွေပြီးပါစေတော့”

“ဒီမယ် ရှင် တစ်ဖက်သားကို ဖက်ခွက်စားလေး ဘာလေး ပြောစရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်မတို့အကြောင်းကိုသိရင် ရှင် နောက်ဆုတ်ဖို့ကောင်းတာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မမှာချစ်သူရှိမှန်းသိရက်နဲ့ ရှင် ရှေ့တိုးဖို့မကောင်းပါဘူး”

“မစံပယ် မစံပယ် တံလုပ်ရေထင် ရွှေသမင်အလိုက်မှားလိမ့်မနော်၊ မနော့တစ်နေ့ကမှတွေ့တဲ့ ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့သူကို ယုံမိရင် မင်းမှားမှာပေါ့ မစပယ်၊ သူက သူ့ကိုယ်သူ မြို့ကြီးသားရယ်လို့ပြောမဟုတ်လား။ ယုံရသော် ကောလား မစပယ်ရယ်၊ ဓားပြမှန်းမသိ၊ တောပုန်းမှန်းမသိ၊ ရာဝေဝတ်မျှနဲ့ ပြေးလွှားနေသူမှန်းမသိနဲ့၊ ဩော်-မစပယ်၊ မစပယ်၊ ဟိုက စောင်းစုတ်လေးတီးပြ ပြီး အခွဲကောင်း အပြောကောင်းဆိုတော့ ယုံနေတယ် မှတ်တယ်”

“ရှင်တော်ကားလှချည်လား ကိုမှန်တိုင်း၊ ကျွန်မလည်း ဒါလောက်တော့ လူကဲခတ်မညံ့ပါဘူးရှင်”

“မင်းက အပျော့ဆွဲနဲ့ ချွဲနေတဲ့ကောင်ကို မိန်းမပီပီ ယုံနေတာကိုး။ ဒီကောင် ဘာကောင်ဆိုတာသိရအောင် ကျုပ် ဖော်ထုတ်မယ်၊ အေး ဘာကြီးပဲ ဖြစ်နေနေ၊ ဒီကောင်ကိုတော့ မင်း အဆက်ဖြတ်ရလိမ့်မယ် မစပယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ငါဟာ မင်းကို မရရတဲ့နည်းနဲ့လက်ထပ်မှာမို့ပဲ။ မင်း ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေ ခွင့်လွှတ်ပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပေတော့ မစပယ်။ ကျုပ်ကတော့ မင်းကို အရယူမှာပဲကွဲ့။ အဲဒါဟာလဲ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် မင်းကို နှစ်နှစ် ကာကာချစ်လို့ပဲ၊ မင်းမြဲမြဲမှတ်ထားပါ”

မှန်တိုင်းက မေးကြောကြီးများ ထောင်ထလာသည်ထိ အံ့ကြိတ်ကာ ပြတ်ပြတ်သားသားပြောခဲ့လေသည်။

“အဲဒါပါပဲ ကိုရင်ရယ်-မှန်တိုင်းဟာ သူပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မယ့် လူမျိုးကိုရင်ရဲ့ သူလုပ်ချင်ရာလုပ်နိုင်အောင်လည်း သူ အဖေရဲ့ဩဇာအာဏာကို သုံးလိမ့်မယ်”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မစပယ်၊ ကိုယ်ကြပါမယ်၊ မစံပယ်သာ သတ္တိရှိပါစေလေ”

“ဘာကိုဆိုလိုပါသလဲကိုရင်”

“မစံပယ်ကို တစ်နယ်တစ်ကျေး ခေါ်သွားပြီး တစ်ဝမ်းတစ်ခါးလှအောင် လုပ်ကျွေးနိုင်ပါတယ်ကွယ်၊ အဲ မစံပယ်မိဘများထားတဲ့ အဆင့်မျိုးတော့ ရောက်

ချစ်သူ့ရက်မှာပေါ့ ကိုယ်နဲ့အတူ အဆင်းရဲခံနိုင်ရင်ဖြင့် မစံပယ်ကို ခေါ်သွားဖို့၊
ခန့်မထားပါဘူး မစံပယ်ရယ်”

“မစံပယ် မိဘကိုမျှက်နှာပျက်အောင်လုပ်တဲ့ သမီးမိုက် မဖြစ်ချင်ဘူး
ကိုရင် ဒါမျိုးကတော့ မဖြစ်သာမှစဉ်းစားကြတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မစံပယ်ဟာ
မုန်တိုင်းမယားတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဖြစ်မခံဘူးဆိုတာ ကိုရင် ယုံ”

“မစံပယ်ရယ်”

“အတင်းအကျပ်လုပ်လာတဲ့ တစ်နေ့ကျရင်တော့ ကိုရင်နောက်ကို
မစံပယ်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်လေ၊ မစံပယ် ဆင်းရဲမှာ မကြောက်ပါဘူး ကိုရင်ရယ်”

“ယုံပါတယ်မစံပယ်၊ မစံပယ်ရဲ့မေတ္တာကို ကိုယ် အကြွင်းမဲ့ ယုံပါတယ်
မစံပယ်ရယ်”

ချစ်သူနှစ်ဦးက တစ်ယောက်မျှက်နှာကို တစ်ယောက် ရွန်းရွန်းစားစား
ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ကိုဒေါနက မစံပယ်၏ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်လေ
သည်။ မစံပယ်သည် အလိုက်သင့်ရွှေ့ပါသွားကာ ချစ်သူရင်ခွင်ထက်၌ မှေးစက်
နေလိုက်လေ၏။

“မစံပယ် အင်္ဂါနေ့တိုင်း ဒီနေရာကို လာခဲ့ပါ့မယ် ကိုရင်၊ ဒီကြားထဲမှာ
အမေ့ကို ကိုယ့်ဖက်ပါအောင် ပြောင်းဖျက်ကြည့်ပါဦးမယ်၊ မဖြစ်သာတဲ့ တစ်နေ့
ကျရင်ဖြင့် ကိုရင်နောက်ကို မစံပယ်လိုက်ရုံ ရှိတော့တာပေါ့၊ မစံပယ်ရဲ့ရင်ထဲမှာ
ကိုရင်တစ်ဦးတည်းရှိတယ်ဆိုတာ ယုံပါတော့ ကိုရင်”

“မစံပယ်သာ ကိုယ့်ဘေးမှာရှိရင်ဖြင့် ဘာကိုမဆို ကိုယ် ရင်ဆိုင်ရဲပါ
တယ်ကွယ့်”

ခဏအကြာတွင် စံပယ်သီချင်းသံနှင့် ကိုဒေါန၏စောင်းလက်သံသည်
ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်၌ ပျံ့လွင့်သွားလေတော့၏။

“အလိုလေး-ကောင်းကြသေးရဲ့လား၊ ကောင်းကြသေးရဲ့လား အရပ်ကတို့၊ ချေး ကိုယ့်သမီး တော်လှ တော်လှ ယောက်မမြင်းစီးထွက်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မှာပဲ၊ ဟဲ့ စံပယ်၊ စံပယ်၊ မိစံပယ်”

ဒေါ်ကြာညွန့်သည် နှုတ်မှ ကြမ်းတမ်းစွာ မြည်တွန် တောက်တီးရင်း အိမ်ပေါ်သို့ ဝုန်းဒိုင်းကျတက်လာလေသည်။

“ဘယ်မှာလဲ အမိုက်မ မိစံပယ်”

“ကြာညွန့်၊ မင်းဘာဖြစ်လာသလဲ၊ ပြောစရာရှိ ဖြည်းဖြည်းသက်သာ ပြောပါ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကြားလို့ မကောင်းပါဘူး”

အိမ်ပေါ်တွင်ထိုင်နေသောဦးဘစံက ဇနီးဖြစ်သူအား သတိပေးလိုက်လေသည်။

“ဪ-ပတ်ဝန်းကျင်ကြားမှာကို ရှင်က ရှက်သုပေါ့လေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ကြားချင်တိုင်းကြား၊ သိချင်တိုင်း သိပြီးပြီရှင်၊ ဟောဒီကောင်မက တစ်ရွာလုံး နားမဆုံမှ ကြားရသိရတာ၊ တကတည်းတော် သားသမီးယုံ စုံလုံးကန်းဆိုတာ ဒါမျိုးပါပဲ”

“ခက်ပါလားကွယ်၊ မင်းဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ ကြာညွန့်”

“တော့သမီးအကြောင်းတွေကို တစ်ရွာလုံးကနားမဆုံမှ သိလာရသလေ၊ ဟေ့ မိစံပယ် အခန်းထဲကထွက်ခဲ့စမ်း”

“ခက်ပါလားကွယ်ရဲ့”

မစံပယ်သည် မိခင်ဖြစ်သူ ပတ်ကြမ်းတိုက်နေသည်ကို အခန်းထဲမှ ကြားနေရ၏၊ ကြာလျှင်ပိုဆိုးလာမည်မို့ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

မစံပယ်သည် ရိုးသားပွင့်လင်း၍ သတ္တိရှိသော မိန်းကလေး တစ်ဦး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပြဿနာကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“သမီးလာပါပြီအမေ”

“အဆိုက်မ၊ အပြစ်မရှိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ထိုင်စမ်း”

မစံပယ်က ဒေါ်ကြာညွန့်ရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

ဦးဘစံက သားအမိနှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်နေသည်။

“ညည်းနဲ့ တင်ဆောင်အိမ်က သူရင်းငှားကောင်နဲ့ ကြိုက်နေကြဆို၊ ငါ့အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း”

“ဟုတ်ပါတယ်အမေ၊ ကိုဒေါ်နနဲ့ကျွန်မနဲ့ မေတ္တာမျှနေကြပါတယ် အမေ”

မစံပယ်က မကွယ်မဝက်ဘဲ အသံမှန်ဖြင့် ပြောကြားဝန်ခံလိုက်လေသည်။

“ဟင်”

ဦးဘစံ၏ အာမေဍိတ်အသံ။

“ကြားပြီမဟုတ်လား ကိုဘစံ၊ ကျုပ်တို့မိဘများက လူတကာ သိပြီးမှ နားလျှံမှ သိရတာတော့။ တောင့်သမီးက ဟိုအကောင်နဲ့ ဘုရားကုန်းပေါ်မှာ အင်္ဂါနေ့တိုင်း ချိန်းတွေ့သတဲ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဟဲ့၊ နင်အဖေရှေ့မှာ ဝန်ခံလိုက်စမ်း မိစံပယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်မှာဆို ကြပါတယ်”

“မိဘပြောတော့ မွေးနေ့တိုင်း အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်သတဲ့။ ဒါလားဟဲ့၊ ပုတီးစိပ်တာ၊ တယ်လေ - ငါ ပြောလိုက်ရမကောင်း ရှိတော့မယ်”

မစံပယ်သည် မိခင်ကြီးပြောသမျှ ငုံ့ခံနေလိုက်၏။

“ဟိုကောင်မလေးကံဆယ်ကလည်း အလိုတူအလိုပါဆို၊ လူကဖြင့် နို့နဲ့မစင်ချင်သေးဘူး၊ အောင်သွယ်လုပ်ရတာနဲ့ ဘာနဲ့၊ ဒီကလေးမလဲ နောက်ကို အိမ်ရိပ်မနင်းစေနဲ့”

“ကံဆယ်လေးက ဘာမှနားမလည်ရှာပါဘူး အမေ၊ ကျွန်မက အဖော်ရ အောင် ခေါ်ခေါ်သွားတာပါ”

“ညည်း စကားမရှည်နဲ့၊ ဒီနေ့ကစပြီး ကံဆယ်လည်း ဒီအိမ်ရိပ်မနင်းရဘူး၊ ညည်းလဲ ဘယ်မှမထွက်ရဘူး၊ ဒါပဲ”

ဒေါ်ကြာညွန့်က တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ မစံပယ်သည် မိခင်ကြီးဖြစ်သူဒေါ်ကြာညွန့်၏ အနီးကပ် စောင့်ကြပ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရလေသည်။

ဒေါ်ကြာညွန့်က မစံပယ် အပေါ်အပါးသွားသည်ကိုပင် အလွတ်မပေးဘဲ

အိမ်သာရှေ့အထိ လိုက်လံစောင့်ကြပ်လေသည်။ သူ့အိပ်လိုသည့်အခါများ၌ ပုံတုတ်ကို အခန်းရှေ့မှ စောင့်ကြပ်စေလေသည်။

မစံပယ်အဖို့ အိမ်ပြင်ကို ထွက်ဖို့ဝေးစွာ အိမ်ထဲ၌ပင် လွတ်လပ်စွာ နေခွင့်မရတော့ပေ။

မကံဆယ်လေးသည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဘာမှ နားမလည်ရှာဘဲ မစံပယ်ထံသို့ ယခင်အခါများကအတိုင်း အလည်အပတ်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ဒေါ်ကြာညွန့်က မကံဆယ်အား အိမ်ဝင်းထဲသို့ပင် မဝင်စေဘဲ ကလေး နှင့် မတန်စွာ ပြောဆိုနှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

“ဟဲ့-ကောင်မလေးကံဆယ်၊ ပြန်စမ်း။ နောင် ဘယ်တော့မှ ညည်း ငါ့အိမ်မလာနဲ့။ ညည်းဟာ ကလေး ကလေးပီပီမနေဘူး၊ ညည်းပြန်တော့”

ကံဆယ်လေးသည် ဒေါ်ကြာညွန့်အပြောအား နားမလည်ရှာ။ သူ့ အမြင်မှာတော့ မမစံပယ်စိတ်ချမ်းသာအောင်ကူညီပေးနေခြင်းအပေါ် အပြစ်ရှိ သည်ဟုလည်း မယူဆမိပေ။

“ကျွန်မ မမစံပယ်ဆီ လာလည်တာပါ အရီးညွန့်”

“အောင်မယ်၊ လာ လာချေသေး။ ဘာတုံးဟဲ့၊ အောင်သွယ်ရအောင် လာသလား။ စိတ်ရှိလက်ရှိလုပ်လိုက်ရ ခေါင်းမွေးတွေ အကုန်ပြောင်ကုန်ရော့မယ်၊ ပြန်ချေစမ်း၊ ညည်း ငါ့အိမ်ရိပ် ဘယ်တော့မှ လာမနင်းနဲ့၊ တယ်လေ”

မကံဆယ်သည် ထိုမျှအပြောခံရမှပင် ဝမ်းနည်းရမှန်းသိကာ ကလေး ပီပီ အသံပြကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ငိုယိုလိုက်လေ၏။

ကံဆယ်သည် ငိုယိုရင်း အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာ ကံဆယ်မိခင် မအေးသင်သည် ဒေါ်ကြာညွန့်နှင့် သမီးဖြစ်သူတို့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်စကား များကို နားစွန့်နားဖျားကြားမိ၍ အိမ်မှ ထွက်လိုက်လာလေသည်။

“ဟယ်-သမီး၊ နင် ဘာလို့ငိုသလဲ၊ ပြောစမ်း”

“အီး ဟီး ဟီး ကျွန်မကို အရီးညွန့်က နှင်လွှတ်တယ်၊ မမစံပယ် ဆီကို မလာရဘူးတဲ့၊ အီး ဟီး ဟီး”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ဟုတ်တယ်၊ ညီးသမီးက ငါ့အိမ်လာပြီး အောင်သွယ် လုပ်နေလို့ ငါနှင့်ထွတ်လိုက်တယ်။ ဒီကောင်မလေးကို ငါ့အိမ်ဘက် ဘယ်တော့မှ မလာစေနဲ့ အေးသင်”

ဒေါ်ကြာညွန့်သည် ဝင်းတံခါးပေါက်ထိဆင်းလာကာ မအေးသင် သိအောင် အော်ပြောလိုက်လေသည်။

“အို မမညွန့်ရယ်၊ ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်တာလဲ၊ ကျွန်မ သမီးက ကလေးပါရှင်၊ ဒါတွေနားမလည်ပါဘူး”

“နားမလည်လို့ တော်တော့တယ်တော်၊ ကလေး-ကလေးနဲ့ အိမ်ဦးတက် ချေးပါမယ့်ကလေးပဲ၊ ညည်းတို့လည်း ကြပ်ကြပ် သတိထားပါ။ ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ကောင်ကို လက်ခံထားရင် ညည်းတို့ပါ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ သိရဲလား”

“မဆိုင်လိုက်တာ မမညွန့်ရယ်၊ မမညွန့်က သူကြီးနဲ့ ခမည်းခမက် မတော်ရသေးဘူး၊ လေသံတွေအတော်ပြောင်းသကဲ့၊ စိတ်ချပါရှင်၊ ကျွန်မသမီး မမညွန့်အိမ်ဘက်မလာစေရပါဘူး၊ လာ သမီး တိတ်စမ်း၊ ဒါ ငိုရာမဟုတ်ဘူး”

ဤအသံများကို မစပယ် အတိုင်းသားကြားနေရသော်လည်း ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခွင့်မရှိတော့ပေ။

မကံဆယ်လေးနှင့် အဆက်ပြတ်သွားချိန်မှစ၍ ကိုဒေါန သတင်းများကို လည်း မကြားရတော့ပါပေ။

ညအခါများတွင် ကိုဒေါန၏ စောင်းသံနှင့်အတူ စံပယ် သီချင်းနှစ်ပုဒ်ကို အလှည့်ကျညီဆိုသံသည်ကား ကံဆယ်တို့ အိမ်ဖက်မှ ထွက်ပေါ်လာမြဲ ဖြစ်လေ သည်။

မုန်တိုင်းကား ယခုတလောတွင် နေ့စဉ်ရက်ဆက်အိမ်သို့ ရောက်လာ လေသည်။

မုန်တိုင်းသည် တိုက်ကွက်ပြောင်းလိုက်ပြီထင်ပါ၏။ ကိုဒေါန မကောင်း ကြောင်းများ၊ ကိုဒေါနအပေါ် ချိုးနှိမ်သည့်စကားများကို တစ်စွန်းတစ်စမျှပင် မပြောကြားတော့ပေ။ ကိုဒေါနနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အဆိုးအကောင်းတစ်ခုမှပင် မပြောတော့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ စံပယ်ကို သူသာပိုင်ဆိုင်ရမည်ဟု သေချာပေါက် တွက်ထားသောကြောင့်လားမသိချေ။

မုန်တိုင်းသည် မစံပယ်တို့ အိမ်သားများအပေါ်၌လည်း အံ့ဩစရာ ကောင်းအောင် လိုက်လျောဆက်ဆံခဲ့လေသည်။

ညနေတိုင်း ကိုသာအောင်ကို တရင်းတနီးလာခေါ်ကာ ထန်းတောထဲ သို့ ခေါ်သွားသည်။ ထန်းရေအဝတိုက်သည်။

မမ္မုတုတ်အတွက်လည်း ပေါင်ဒါများ၊ မျက်နှာချေများ၊ အဝတ်စများ ဝယ်၍ လက်ဆောင်ပေးသည်အတွက် မ္မုတုတ်တစ်ယောက် မုန်တိုင်းကို အခင် မင်ကြီး ခင်မင်နေလေတော့သည်။

“ဟီ ဟီ မောင်ဒေါနလေးလည်း သနားတော့ သနားပါတယ်။ မုန်တိုင်း
ကြီးကလည်း မဆိုးပါဘူး။ သဘောကောင်းသတော့၊ ဟဲ-ဟဲ”

မုန်တိုင်းအနေဖြင့် မပံ့ပယ်ဘဲအိမ်သားများ ကြည်ဖြူစေရန်နှင့် အိမ်ကို
အဝင်အထွက်ကောင်းစေရန် ကြံဆောင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုပင် ယူဆကြလေသည်။

သည်သို့ဖြင့်အချိန်ကာလတို့သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးလာခဲ့ရာ နွေကာလ
လွန်ပြောက်၍ မိုးဦးကျရာသီသို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။

မစံပယ်သည် ကိုဒေါနကိုလည်းမတွေ့ရ၊ မကံဆယ်လေးကိုလည်း
မမြင်ရဘဲ အိမ်ထဲမှာသာ အချုပ်အနှောင်ဖြင့် ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ကာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရ
တော့သည်။

ညစဉ်ညတိုင်း ကိုဒေါန၏စောင်းသံကတော့ ပေါ်ထွက်လာစမြဲပင်။
စံပယ်သီချင်းနှင့် စံပယ်ပေါ်စံပယ်ဆင့်သီချင်းများကို မရိုးနိုင်အောင် ကြားရဆဲပင်။

ကိုဒေါန၏ စောင်းသံနှင့်သီချင်းသံက ဒေါ်ကြာညွန့်အတွက်တော့
မိုးကြိုးသံပင်ဖြစ်နေပေတော့၏။ မစံပယ်ကို အလစ်မပေးတမ်း ပိုမိုစောင့်ကြပ်ဖို့
တွန်းအားပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

မုန်တိုင်းသည် နေ့စဉ် နေ့လယ်ခင်းတိုင်း မစံပယ်ထံသို့ အချိန်မှန်
ရောက်လာတတ်လေသည်။ မစံပယ်သည် မုန်တိုင်းကို ကြည့်ပင်မကြည့်ချင်
သော်ငြား မိခင်ဖြစ်သူက ညှော်ခံခိုင်း၍ စိတ်မပါဘဲ ထွက်၍ညှော်ခံရလေသည်။

မုန်တိုင်း အိမ်သို့လာသောအချိန်သည် ဒေါ်ကြာညွန့်အတွက် စိတ်အေး
လက်အေး အနားယူအိပ်စက်ချိန်ဖြစ်တော့၏။ သမီးကို မုန်တိုင်းနှင့်အိမ်ရှေ့ခန်းတွင်
စိတ်ချလက်ချထားကာ အခန်းထဲဝင်အိပ်ချိန်ဖြစ်ပေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ မစံပယ်၊ မစံပယ်နုတ်က ကျုပ်ကိုချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့
စကား ခုထိပဲ မပြောသေးဘူးလားဟင်”

“ကျွန်မမှသာစကားမဆိုချင်ပါဘူး၊ ကျွန်မမှ ရှင်ကိုမချစ်တာ၊ ဘာလို့
ပြောရမှာလဲရှင်”

မုန်တိုင်းက အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရခက်သော အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံးလိုက်လေ
သည်။

“မကြာခင်ပဲ အကြင်လင်မယားဖြစ်တော့မှာပဲ မစံပယ်၊ မင်း ကျုပ်ကို
မချစ်ဘဲ နေလို့ရမလား”

“ရှင် ကျွန်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုသာ ရနိုင်ပါလိမ့်မယ် ကိုမှန်တိုင်း၊ ကျွန်မ
နဲ့လုံးသားနဲ့ အချစ်ကတော့ ရှင်အတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ကို
တောင် ရှင်နဲ့လွဲရအောင် ကျွန်မက ကြံဆောင်ဦးမှာပါ”

“ခေါင်းမာလှချည်လားမစံပယ်၊ အေးလေ ကျုပ်ကလဲ မစံပယ်အချစ်ကို
မရရအောင် ကြံဆောင်ရမှာပေါ့။ ကျုပ်ရဲ့အကြင်နာတွေ၊ မေတ္တာတွေနဲ့ မင်း
နှုတ်က ချစ်ပါတယ်လို့ ဖွင့်ပြောလာအောင် ကြိုးစားရတော့မှာပေါ့ မစံပယ်”

မစံပယ်က နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ကာ တစ်ဖက်သို့လှည့်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က မင်းကိုယ်တိုင် သဘောတူတဲ့အထိစောင့်ချင်လို့ မင်္ဂလာပွဲကို
ဝါကျွတ်မှလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးခဲ့တာ။ ဒါင်း-ခုလဲ ဝါဝင်နေပါပြီလေ၊ သီတင်း
ဝါလကျွတ်တာနဲ့ ချက်ချင်းပဲ မင်္ဂလာပွဲလုပ်ရုံရှိတာပဲ။ ကျုပ်ရင်ခွင်ထဲရောက်မှသာ
ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားကို မင်းနှုတ်ကဖွင့်ပြောပေတော့ မစံပယ်၊ အဲဒီကျမှ
ကိုမှန်တိုင်းဟာ မစံပယ်အတွက် တစ်မိုးအောက်တစ်ယောက်ပါ လို့ မင်းနှုတ်က
ဝန်ခံလာစေရမှာပေါ့ မစံပယ်”

“ထို့-ဝေးသေးတယ်”

မောင်ဒေါနနှင့် မစံပယ်တို့အတွက် မုန့်တိုင်းထန်သော နေ့များကား
ရောက်ရှိလာခဲ့လေပြီ။

မုန့်တိုင်းဖန်တီးသော မုန့်တိုင်းများပင်ဖြစ်ပေတော့၏။

တစ်ခုသောညနေခင်း၌ အိမ်ရှေ့မှ ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့်
မစံပယ်က အမှတ်မထင်လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့်
အသည်းနှလုံးများ ပြောင်းဆန်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရတော့သည်။

လနှင့်ချီကာ မမြင်တွေ့ခဲ့ရသော ချစ်သူမျက်နှာကို မစံပယ် မြင်တွေ့
လိုက်ရပါသည်။

သို့သော် ချစ်သူကို မြင်ရသောမြင်ကွင်းကား မလှပပါပေ။

သူကြီး၏လက်ပါးစေ့များသည် ကိုဒေါနအား လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ကာ
ကြမ်းတမ်းစွာ ခေါ်ဆောင်သွားသော မြင်ကွင်းပင်တည်း။

“ကျွန်တော့်ပစ္စည်း မဟုတ်ရပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းမဟုတ်ရပါဘူး
အစ်ကိုတို့ရယ်”

ကိုဒေါနက သူကြီး၏လက်ပါးစေ့ လူမိုက်များဆွဲခေါ်ရာ ပါသွားရင်းမှ
နှုတ်မှ တကွတ်တကွတ်တောင်းပန်နေလေသည်။

မစံပယ်က မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ နားမလည်နိုင်အောင် ရှိပေတော့၏။

ကိုဒေါနသည် မစံပယ်တို့အိမ်ရှေ့အရောက်တွင် လသာဆောင်မှ ထွက်
ကြည့်နေသော မစံပယ်ကိုမြင်လိုက်လေသည်။

ကိုဒေါနက မစံပယ်ကို ရီဝေသောမျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလေ
သည်။

ခဏတာတုံ့ရပ်သွားသော ကိုဒေါနကို သူကြီးလူများက ကြိုးမှ
ဆောင်ဆွဲလိုက်လေ၏။

“ဟေ့-မိစံပယ်၊ အထဲဝင်စမ်း”

ဒေါ်ကြာညွန့်က နောက်မှရောက်လာပြီး မိစံပယ်ကို ပန်းမှဆွဲလှည့်ကာ အိမ်ထဲခေါ်သွင်းလိုက်၏။

မိစံပယ်သည် မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကို နားမလည်နိုင်ဘဲ အံ့သြမှင်တက်မိနေမိ၏။ ကိုဒေါ်နုသည် မည်သည့်ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်သနည်း။

မကြာခင်တွင် မမ့်တုတ်သည် အိမ်ထဲသို့ပြေးဝင်လာကာ “မိစံပယ် ရေ-မိစံပယ်” ဟု အော်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ဒေါ်ကြာညွန့်ကိုမြင်လိုက်သည့်အခါတွင်တော့ မှုံတုတ်၏ခြေလှမ်းများ တန့်သွားလေတော့သည်။

“မမ့်တုတ်၊ အခုနဟာ ဟိုကောင် ဘာဖြစ်လို့လဲဟဲ့”

ဒေါ်ကြာညွန့်ကိုယ်တိုင် သိလိုစေ့ဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။

“မောင်ဒေါ်နုရယ်-မောင်ဒေါ်နုရယ်”

“ကိုဒေါ်နု ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ မမ့်တုတ်၊ ပြောစမ်းပါ”

“မောင်ဒေါ်နုအိပ်ရာအောက်က ဘိန်းထုပ်မိလို့တဲ့”

“ဘာ-”

“ဟုတ်တယ်၊ သူကြီးက သတင်းရလို့ သူ့လူတွေကို ရှာခိုင်းလိုက်တာတဲ့။ မောင်ဒေါ်နုအိပ်ရာအောက်မှာ ဘိန်းတွေ တွေ့လို့တဲ့လေ၊ ဖမ်းခေါ်သွားကြပြီ”

“အို-မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ကိုင်း-ငါမပြောဘူးလား မိစံပယ်၊ ဘယ်အရပ်ကလာတဲ့ ဘယ်လိုလူမျိုးမှန်းမသိ၊ ညည်းမှားလိမ့်မယ်လို့၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဘိန်းစားနဲ့ အချိုနို့မိအဆက်ပြတ်အောင် လုပ်နိုင်လို့ ငါ့သမီးလေး ရေတိမ်မနစ်တယ်”

“အို-မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး” မိစံပယ်က စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်လိုက်လေသတည်း။

“မစပယ်ရေ မောင်ဒေါနလေး သနားပါတယ်ဟယ်၊ သူ့ကို ထိတ်တုံးခတ်ထားတယ်တော့”

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အပြင်မှပြန်လာသော မမ့်တုတ်က မစပယ်ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် သတင်းပေးလိုက်လေ၏။

“အို-မမ့်တုတ် ဘယ်လိုသိလဲ၊ ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါ”

“ငါ သူ့ကြီးအိမ်သွားကြည့်တာ၊ နောက်ဖေးက နွားတင်းကုပ်ထဲမှာ မောင်ဒေါနကို ထိတ်တုံးခတ်ထားတာတော့”

“ဘာမှန်းလဲ၊ ကိုဒေါနက ဘာလုပ်လို့တဲ့လဲ”

“သူ့အိပ်ရာအောက်က ဘိန်းတွေ လို့တဲ့လေ”

“ဒါမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ တမင်ကြံစည်တာပဲဖြစ်မယ်”

“ကံဆယ်အဖေ ကိုတင်ဆောင်ကလည်း သူ့ကြီးကိုလာတွေ့ပြီး တောင်းပန်တယ်တော့။ သူ့ကြီးက မင်းတို့ပါ အမှုပတ်လိမ့်မယ်၊ အရေးယူခံရလိမ့်မယ်၊ ပြန်စမ်းဆိုပြီး မောင်းထုတ်လိုက်တယ်တော်”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ကိုဒေါနဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဘိန်းစားမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘိန်းစားဆိုတာ တွေတွေဝေဝေ ပျင်းရိပျင်းတွဲနဲ့ ဘာအလုပ်မှမလုပ်တဲ့ လူမျိုးတွေမဟုတ်လား မမ့်တုတ်”

“အခုဟာက ရွာထဲမှာ ဘိန်းတွေ တိတ်တိတ်ပုန်းဖြန့်လိုဆိုလား၊ ဘာလား၊ ပြောကြတာပဲအေ။ ဟော-ဟိုမှာ ကိုရင် သာအောင်ပြန်လာပြီ၊ ကိုရင်သာအောင်ကတော့ သိမှာပဲ”

“ခေါ်လိုက်စမ်းပါ တောင့်ယောက်ျားကြီးကို”

မမ့်တုတ်က ကိုသာအောင်ကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်ရာ ကိုသာအောင်က မလာချင်လာချင်ပုံမျိုးဖြင့် ရောက်လာလေ၏။

“ကိုရင်သာအောင်၊ ကိုဒေါနသတင်း ဘာကြားသလဲဟင်”

“အို-မသိဘူး၊ ဒါတွေ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ဘာမှမသိဘူး၊ ဘာမှမသိဘူး”

ကိုသာအောင်၏ လိုသည်ထက်ပို၍ ပျာပျာသလဲငြင်းလိုက်ပုံကို မစပယ်က အံ့သြသွားလေသည်။

“ကိုရင်သာအောင်က ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ရွာထဲက ပြောတာဆိုတာတွေများ ကြားမလားလို့ ကျွန်မမေးတာပါ ကိုရင်သာအောင်”

“အင်း-အဲ-ဒီလိုတဲ့ဟ၊ မောင်ဒေါနက ဒီရွာက ကာလသားတွေကို ဘိန်းစားဖြစ်အောင် လာလုပ်တာတဲ့။ ဘိန်းတွေ တိတ်တိတ်ပုန်းဖြန့်တယ်တဲ့”

အဲဒါကို သူကြီးသိသွားပြီး ဖမ်းတာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘိန်းဆိုတာ တန်ဖိုးကြီးတယ်မဟုတ်လား။ ဒါမျိုးကို ဖြန့်နိုင်တဲ့လူက သူများအိမ်မှာ သူရင်းငှားလုပ်မလား”

“အဲဒါတော့ ငါမသိဘူး။ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူးနော်”

“ကိုဒေါနသာ ဘိန်းဖြန့်ရိုးမှန်ရင် ရွာကကာလသားတွေနဲ့ တပူးပူး တတွဲတွဲ တွေ့ရမှာပေါ့။ ကိုဒေါနက ဘယ်သူနဲ့မှအပေါင်းအသင်းမလုပ်ဘဲ အားရင် သူ့ဟာသူ စောင်းတီးနေတာကို”

“မသိပါဘူးဟာ၊ ငါလည်း နားမလည်ဘူး။ သူများပြောတာ ပြောရတာပဲ၊ ရှုပ်ပါတယ်ဟာ”

ကိုသာအောင်က မစံပယ်တို့ရှေ့မှထွက်သွားလေသည်။

ကိုသာအောင် စကားပြောမှုမမှန်ပုံများကို မစံပယ် ဖဝေဖဝါ ဖြစ်နေမိသည်။ ကိုဒေါနသတင်းကို သူကြွေးသိသလောက်ကလေး ပြန်ပြောပြဖို့ မေးရုံနှင့်ပင် မပြောချင်သလို၊ ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။

“ဘုရား-ဘုရား-ကိုဒေါန အနိုင်စက်များခံရဦးမှာလား မသိဘူး မမို့တုတ်ရယ်”

“ခိုးသား ဓားပြဖမ်းမိရင်တော့ သူကြီးလူတွေက ရိုက်လား နှက်လား လုပ်တာပဲလေ။ မောင်ဒေါနကိုတော့ မသိဘူး။ သနားပါတယ်အေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ဒေါနကို မြို့က ပုလိပ်ဂတ်တံ ပို့မှာပဲအေ”

“ဒီမယ် မမို့တုတ်၊ ကျွန်မပြောမယ့်စကားကို တော်နားထဲမှာပဲ ထားနော်၊ ကျွန်မတော့ ဒါ ကိုမှန်တိုင်းစနက်ပဲလို့ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလဲထင်တယ်၊ မပြောရဲလို့”

“ကံဆယ်လေးတို့အိမ်ကို တော်သွားစမ်းပါ။ ရိုးလေးအေး သင်ကို မေးကြည့်၊ ခုစာလော အိမ်ကိုဘယ်သူတွေလာသလဲလို့၊ ဘာမသင်္ကာစရာ ရှိလဲလို့၊ သူကြီးလူတွေဘာတွေ လာသလားပေါ့တော်၊ မေးကြည့်စမ်းပါ”

“အေး-အေး”

“အမေမသိစေနဲ့နော်၊ ရိုးလေးအေးသင်ကိုလည်း ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုထင်သလဲဆိုတာပါ မေးခွဲ။ မမို့တုတ်၊ တော် ပီပီရီရီလုပ်နော်၊ ဒါ အရေးကြီးတယ်၊ စကားလည်း မဖွာနဲ့”

“အေးပါအေ-ဒါလောက်တော့ ငါနားလည်ပါတယ်”

ညနေပိုင်းတွင် မုန်တိုင်းရောက်လာသည်။

မုန်တိုင်းက သာမန်ရပ်ရွာသတင်းတစ်ပုဒ်ကို ပြောသလို မျိုးဖြင့် ကိုဒေါနအကြောင်းကိုပြောပြလေသည်။

“မစံပယ်မိတ်ဆွေ ဒေါနဆိုတဲ့လူဗျား တော်တော်ဆိုးတာပဲ။ သူ့အိပ်ရာ အောက်က ဘိန်းတွေဖမ်းမိလို့ မစံပယ်။ မနေ့ကပဲ အဖေ သူ့ကိုဖမ်းလိုက်ရတယ်။ မစံပယ်ကြားမိသလား”

“ကြားမိရုံတင် မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်အဖေတပည့်တွေက မညှာမတာ ဖမ်းချုပ်ခေါ်သွားတာကိုပါ ကျွန်မမျက်စိနဲ့ မြင်လိုက်ပါတယ်”

“အင်း-သနားစရာပဲ။ အဖေမလဲ သူကြီးဆိုတော့ အရေးယူရ တာပေါ့ဗျား။ သူ့အမှုကလည်းကြီးသကိုး။ လူကြည့်တော့ ပျော့နွဲ့နွဲ့နဲ့ ဘိန်းဖြန့် သတဲ့ဗျား။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရှုမှားပေါ့လေ။ ဒါဟာ တစ်ရွာလုံးက ယောက်ျား တွေကို ဘိန်းစွဲအောင်လုပ်တဲ့အမှုပဲ မစံပယ်။ သိပ်အပြစ်ကြီးတယ်”

“တော်စမ်းပါရှင်၊ ကိုဒေါနဘိန်းစားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မတော့ မယုံဘူး။ ဘိန်းဖြန့်တာလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါဟာ မလိုသူတွေ ထောင်ချောက်ဆင်တာပဲ။ ကျွန်မသိပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တရားကို နတ်စောင့်ပါတယ်လေ”

မုန်တိုင်းက မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ ပျက်သွားသော မျက်နှာကို ပြန်တည်ရင်းမှ မစံပယ်ကိုမေးလိုက်သည်။

“မစံပယ် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

“ကျွန်မ ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ရေရေရာရာ မပြောတတ်ပါဘူး။ အလုံးစုံမှ မသိရသေးတာ။ ကျွန်မရင်ထဲကတော့ အလိုလို သိနေတယ်။ ကိုဒေါနဟာ ဘိန်းစားမဟုတ်ဘူး။ သူဟာ လူရိုးလူကောင်း တစ်ယောက်ပါ”

“မစံပယ်က တစ်ဖက်သားကို သိပ်ယုံသကိုး။ လူဆိုးဆိုတာ ချို့ပေါက် နေတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ အခုခေတ်မှာ ဘိန်းမှုဟာ အပြစ်အကြီးဆုံးပဲ။ ဗြိတိသျှ အစိုးရကလည်း ဒါကိုပဲ ဂရုစိုက်နှိမ်နင်းနေတာ။ ဒေါနတစ်ယောက်တော့ ပြစ်ဒဏ် ကြီးကြီးလေးလေး စီရင်ခံရမှာ မြင်ယောင်သေးသဗျာ”

“နတ်ကောင်း နတ်မြတ်တွေကလဲ တစ်ဖက်သားအပေါ် မကောင်း ကြံစည်တဲ့သူတွေကို ကြည့်နေမှာမဟုတ်ပါဘူး။ တရားသဖြင့် ဖြစ်အောင် စီရင်ပါ လိမ့်မယ်”

ရပေ။ မှုံတုတ် သွားရောက်စုံစမ်းသည်မှာလည်း ထူးထူးခြားခြား မသိခဲ့

မှုံတုတ်သည် မစံပယ်ခိုင်းစေချက်အရ မကံဆယ်လေးတို့ အိမ်ကို သွားကာ ဒေါ်အေးသင်ကို မေးမြန်းတီးခေါက်ကြည့်ခဲ့သည်။

တစ်ပတ်အတွင်း သူတို့အိမ်သို့ မည်သည့်ညည်းသည်မှမလာ၊ မည်သည့် သူစိမ်းမှမလာဘူးဟု ပြန်ပြောခဲ့လေသည်။ အိပ်ရာအောက်မှ ဘိန်းထုပ်တွေ့ခြင်းကို ဦးတင်ဆောင်ရေး၊ ဒေါ်အေးသင်ကပါ ကိုဒေါ်နအပေါ် သံသယကင်းခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဦးတင်ဆောင်က သူကြီးအိမ်သွားကာ တောင်းပန်ရင်း ကိုဒေါ်နအတွက် အာမခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူကြီးက ကြီးလေးသော ပြစ်မှုဖြစ်၍လွတ်မပေးနိုင်ဟု ငြင်းဆန်ခဲ့သည်အပြင် ဦးတင်ဆောင်ကိုလည်း ကြံရာပါအဖြစ် အရေးယူခံချင်သလားဆိုကာ ငေါက်ငမ်းလွှတ်လိုက်သည်ဟု ဆိုလေသည်။

“အစ်မအေးသင်တို့ လင်မယားကလဲ သိပ်ပြီး မခံချင် ဖြစ်နေကြတယ်။ သူတို့က မောင်ဒေါ်နကို ချစ်ကြတယ်လေ။ ဒီဘိန်းထုပ် မောင်ဒေါ်နအိပ်ရာအောက် ဘယ်လိုရောက်နေတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမရကြဘူးတဲ့။ အိမ်ကိုလည်း ဘယ်သူမှ မလာဘူးတဲ့။ ကံဆယ်လေးလည်း မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက်ပဲ မစံပယ်ရယ်၊ မောင်ဒေါ်နကို မမ်းသွားကတည်းက ငိုနေရှာတာတဲ့”

ကြီးနိုင်ငယ်ညည်း နိုင်ရာစားခေတ်ကြီးပါတကား။

မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံလိမ္မော်ခြင်းခံရသည်ကို သိပါလျက်နှင့် မည်သို့မှ မတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ ငဲ့ခံနေကြရပေသည်။

မစံပယ်က ဘုရားရှေ့တွင် သစ္စာဆိုတိုင်တည်လိုက်လေသည်။

“ဖြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ၊ မတရားမှုကို ကြည့်မနေကြပါနဲ့၊ အမှန်တရားအတိုင်းဖြစ်အောင် ကူညီစောင့်ရှောက်တော်မူပါ။ တပည့်တော်မ၏ ကိုဒေါ်နအပေါ် ထားရှိသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာစစ်မှန်ပါက ဤပြစ်မှုမှ ကိုဒေါ်န ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်မြောက်ရပါစေသတည်း”

ကျောက်ကွေ့ရွာတွင် ညစဉ်ကြားနေကျ မောင်ဒေါ်န၏ စောင်းသံသည် လည်း တိတ်ခဲ့လေပြီ။

စောင်းသံတိတ်ခဲ့သည်မှာ သုံးရက်ရှိလေပြီ။

ကိုဒေါနအား ဖမ်းချုပ်ထားသည်မှာ လေးရက်ပြည့်သောနေ့။
လေးရက်ကြာသည်တိုင် ကိုဒေါနကို မြို့ဝတ်တဲသို့ မပို့သေးချေ။
မမူတုတ်သည် ကိုဒေါန ထိတ်တုံးခတ်ခံထားရသည်ကို နေ့စဉ်သွား
ကြည့်ကာ မစပယ်ကို ပြန်ပြောပြနေသည်။

သူကြီးအိမ်တွင် ထိတ်တုံးခတ်ခံထားရသော ရာဇဝတ်သားများကို
မည်သူမဆို လာရောက်ကြည့်ရှုနိုင်လေ၏။ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သူများ မည်သို့
ပြစ်ဒဏ်ခံရသည်ကို မြင်ခြင်းအားဖြင့် ခိုးဆိုးလုယက်လိုစိတ်များ ပပျောက်စေရန်
ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရှေးကတည်းက စီစဉ်ထားသော ထုံးစံဖြစ်ပါသည်။

“သနားပါတယ်အေ၊ မိုးတွေကရွာတော့ နွားတင်းကုပ်ထဲကို ရေတွေ
ဝင်တယ်မဟုတ်လား။ မောင်ဒေါနကို မြေကြီးပေါ်မှာ ထိတ်တုံးခတ်ထားတော့
ရေထဲမှာနေနေရရှာတယ်”

“တော် ကိုဒေါနနဲ့ စကားပြောလို့မရဘူးလား မမူတုတ်”

“ဘယ်ရမှာလဲအေ၊ ကြည့်ရုံကြည့်ခွင့်ပြုထားတာ။ ဘေးမှာ မြောက်
ကြီး ဆိုတဲ့ သူကြီးတပည့်လူမိုက်က တစ်ချိန်လုံး မောင့်ကြည့်နေတာ။ ထိတ်တုံး
ကိုခတ်တဲ့ သော့တွဲကြီးကို သူ့ခါးမှာချိတ်လို့။ သူကတော့ ထန်းရေအိုးကို
ဘေးချပြီး တစုတ်စုတ် သောက်နေတာလေ”

မိုးနှင့်အပြိုင် မစပယ် မျက်ရည်မိုးစွေရလေပြီ။

ထိုနေ့သည် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၇၄ခုနှစ် ဝါခေါင်လ ပြည့်နေ့ဖြစ်ကာ
မိုးသည် တစ်နေ့လုံး စွေနေလေ၏။

မစပယ်သည် မိုးရေစိုသော ရွှံ့မွက်တောထဲဝယ် ဒုက္ခခံနေရမည်
ချစ်သူကိုမြင်ယောင်ကာ ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေမိသည်။

အိမ်ပြတင်းပေါက်တွင်ထိုင်ကာ တစက်စက် တပေါက်ပေါက်ဖြင့် ရွာ
သွန်းပြီးနေသော မိုးရေများကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးမောကြည့်နေမိ၏။

“ရွတ်-ရွတ်”

ခြံထောင့်မှ အသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် မစံပယ်က လှည့်ကြည့်
လိုက်ရာ ကိုသာအောင်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကိုသာအောင်က မစံပယ်လှည့်အကြည့်တွင် နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးဖြင့်
ကပ်ကာ တီးတိုးနေရန် အမူအရာ လုပ်ပြလိုက်လေ၏။

မစံပယ်သည် ပြောစရာစကားရှိပါက အိမ်ပေါ်တက် လာပြော၍ ရပါ
လျက်နှင့် လျှို့ဝှက်ဝှက် အမူအရာပြနေသော ကိုသာအောင်ကို အံ့သြသွား
လေသည်။ ကိုသာအောင်အမူအရာက အရေးကြီးသော တစ်စုံတစ်ရာကို အသိ
ပေးလိုသောဟန်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

ကိုသာအောင်က သူ့လက်ထဲမှ အရာလေးတစ်ခုကို မစံပယ်မြင်အောင်
ထောင်ပြလိုက်လေသည်။ ဘာဆိုတာကိုတော့ ဝေးနေ၍ မသိကွဲချေ။

မစံပယ်က အိမ်အတွင်းဘက်သို့လှည့်၍ အကဲခတ်လိုက်ရာ ဘယ်သူ
ကိုမှ မမြင်၍ ကိုသာအောင်ကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ကိုသာအောင်သည် မစံပယ်ထိုင်နေသော ပြတင်းပေါက်ဘေးနံရံကို
ကပ်ကာ တိတ်တဆိတ်လျှောက်လာလေ၏။

မစံပယ်အနီးသို့အရောက်တွင် လက်ကိုမြှောက်၍ သူ့လက်ထဲမှ အရာ
လေးကို လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

မစံပယ်လည်း ဆတ်ခနဲလျင်မြန်စွာ လှမ်းယူထားလိုက်လေ၏။

ကိုသာအောင်က အပြေးတစ်ပိုင်း ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

မစံပယ်က ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ်ရင်း လက်ထဲတွင် ဆုပ်ထားမိ
သော အရာလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

စာရွက်တစ်ရွက်ကို လုံးထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

စာရွက်ကိုဖြန့်လိုက်သည့်အခါ စာရွက်မှာ မျက်နှာချေထည့်သည့် အိတ်
ဖြင့်နေလေသည်။ မျက်နှာချေအိတ်ကို ဖြန့်ကာ အတွင်းဘက် စာရွက်အဖြူသား
ပေါ်တွင် ခဲဖြင့်ရေးခြစ်ထားသော ကိုသာအောင်၏ မညီညာသည့်လက်ရေးများကို
တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

မစံပယ်က အလင်းရောင်ရစေရန် ပြတင်းပေါက်ကို ကျောခိုင်း၍ စာကို
ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ညစာထမင်းကို မစားပါနဲ့။

“ဟင်-ဘာသဘောပါလိမ့်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခုဆိုတာ သိလိုက်ပြီး စာကလေးကို ပြန်လည်လုံးချေ၍ ရင်ဘတ်ကြားထဲထိုးထည့်ထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မမ့်တုတ် နောက်မှရောက်လာပြီး -

“မစံပယ် ထမင်းစားကြစို့”

အချိန်မှာ ညနေငါးနာရီခန့်ရှိပေပြီ။ တောရွာဝလေးအတိုင်း ညစာထမင်း စားချိန်ဖြစ်ပေ၏။

“ကျွန်မမစားသေးဘူး မမ့်တုတ်”

မမ့်တုတ်က တစ်ချက်သမ်းဝေလိုက်ရင်း -

“ဦးကြီးနဲ့ဒေါ်ကြီးက စောင့်နေကြပြီ”

“စားနဲ့လို့ပြောလိုက်၊ နေ-နေ-ကျွန်မကိုယ်တိုင် လိုက်ပြောလိုက်မယ်”

မမ့်တုတ်က ဝါးခနဲ သမ်းလိုက်ပြန်လေသည်။

“ဒီနေ့ဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး၊ အစောကြီးအိပ်ချင်နေတယ်အေ”

မစံပယ်က မိဘများ ထမင်းစားစောင့်နေသည်စားပွဲဝိုင်းသို့သွားကာ မစားသေးကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရင်တွေပြည့်နေလို့ အဖေနဲ့အမေ စားနှင့်ကြပါ”

“ဟဲ့-နင် ဘာတွေစားထားသတုံး ငါ့သမီး”

အဖေက မေးသည်။

“နွေလယ်က စားကောင်းကောင်းနဲ့ ငှက်ပျောသီးကြော်တွေ စားလိုက်တာ အဖေ၊ ရင်ခံနေတယ်”

“အေး-အေး-ဒါဖြင့်ပြီးရော”

မစံပယ်သည် ထမင်းဝိုင်းနားတွင်ပင် ထိုင်နေလိုက်လေ၏။ သူမတကယ်လည်း ထမင်းစားချင်စိတ်မရှိပေ။ ကိုသာအောင်က ဘာကြောင့် ထမင်းမစားနဲ့လို့ တားသည်ကို စဉ်းစားလို့မရ။

ထမင်းဝိုင်းဘေးမှာ လိုသမျှဖြည့်ဆည်းပေးနေသော မမ့်တုတ်သည် မကြာခဏ သမ်းဝေနေပေ၏။

ခဏနေတော့ အဖေနှင့်အမေ ထမင်းစားလို့ပြီးသွားသည်။

မိဘနှစ်ပါးက ရေခွေးကြမ်းတစ်အိုးနှင့် အိမ်ဦးခန်းတွင် စကားစမြည် ပြောဆိုနေကြလေသည်။

ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ပင် ကုန်အောင်မသောက်ရသေး။ ဦးဘစံရော ဒေါ်ကြာညွန့်ပါ ငိုက်မြည်းလာပြီး ဝါးခနဲ ဝါးခနဲ သမ်းဝေနေကြလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိဘူး။ စောစောစီးစီး အိပ်ချင်စိတ်ပေါက်လာ တယ်”

“မိုးအေးလို့ထင်ပါရဲ့ ရှင်မရယ်၊ ငါလည်း ထမင်းဆိပ်တက်သဟေ့၊ ခဏမှိန်းလိုက်ဦးမှ”

ဦးဘစံက ဝါးဆစ်ခေါင်းအုံးလေးကိုယူကာ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် လှဲချ လိုက်သည်။

“ဟဲ့ မှုတုတ်၊ ငါလည်း မှိန်းချေဦးမယ်၊ ညည်းမပြန်နဲ့ဦး၊ စောင့်နေဦး၊ သိလား”

ဒေါ်ကြာညွန့်က မမှုတုတ်ထံမှ စကားပြန်ကိုပင် မပေါင့်ဘဲ အခန်းထဲ သို့ ဝင်သွားလေသည်။

မမှုတုတ်က ဒေါ်ကြာညွန့်ပြောသောစကားကိုပင် ကြားဟန်မတူပါ။ အခန်းနံရံကိုမှီကာ ငုတ်တုတ်ကြီး အိပ်မောကျနေလေ၏။

မစံပယ်သည် အိမ်သားများကို ကြည့်ကာ အံ့သြနေမိ၏။

ဒီနေ့ထူးခြားလှချည်လား။

ဘာတွေဖြစ်ပါလိမ့်၊ ကိုသာအောင်ကလည်း သူ့ကို ထမင်းမစားဖို့ တကူးတက ပြောထားနှင့်သည်။

မစံပယ်စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ အိမ်ပေါက်ဝတွင် ကိုသာအောင်ပေါ်လာ ကာ မစံပယ်ကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။

မစံပယ်သည် လျှင်မြန်စွာထကာ ကိုသာအောင်နောက်သို့ လိုက်သွား လိုက်၏။

ကိုသာအောင်က ခြံနောက်ပေး မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက် သွားနှင့်ကာ ရပ်စောင့်နေသည်။

“သူတို့ အိပ်ကုန်ကြပြီမဟုတ်လား”

မစံပယ် သူ့အနားရောက်သည်နှင့် ကိုသာအောင်က မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်ကြတယ်မသိဘူး၊ အမေတို့ရော မမှုတုတ်ကြီး

ရော”

“အဲဒါဟင်းတွေထဲမှာ အိပ်ဆေးမှုန့်တွေ ငါခပ်ထည့်ထားလို့ မစံပယ်”

“ဟင်-ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်”

“စကားကြာကြာပြောဖို့ အချိန်မရှိဘူး။ မစံပယ် နင်ပြေးပေတော့”

“ဟင်-ကိုရင်သာအောင်၊ ကျွန်မက ဘယ်ကိုပြေးရမှာလဲ”

“နောက်ဖေးပေါက်ကထွက်၊ ကံဆယ်လေးစောင့်နေတာ တွေ့လိမ့်မယ်၊ သဒ္ဓါထိပ်ကစောင့်နေကြ၊ ငါ မောင်ဒေါနကို အချုပ်ကလွှတ်အောင်လုပ်ပြီး နင်တို့ဆီလွှတ်ပေးလိုက်မယ်”

“ကိုရင်သာအောင်၊ ရှင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ တကယ်ပဲလားဟင်”

“တကယ်ပါမစံပယ်၊ ငါ့မိုက်ပြစ်အတွက် ငါစိတ်မကောင်းလွန်းလို့ပါ၊ တကယ်တော့ မောင်ဒေါနအိပ်ရာအောက်မှာ ဘိန်းထုတ်သွားထားတာ ငါ ကိုယ်တိုင်ပဲ”

“အို”

“ငါလည်း မုန်တိုင်းခိုင်းလို့ မလွဲသာပဲလုပ်ရပါတယ်။ သူက ငါတုလင်မယားကို လိုလေသေးမရှိအောင် ပေးကမ်းနေတာမဟုတ်လား။ ငါလည်း အဲဒီ ကျေးဇူးတွေထောက်ပြီး လုပ်မိတယ်ဟာ”

“ကိုရင်သာအောင်ရယ်”

“လုပ်ပြီးမှ ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး။ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကိုလည်း ငါသနားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့တော့ နင်တို့ လွှတ်မြှောက်အောင် ငါကုမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဟင်းထဲမှာ အိပ်ဆေးတွေထည့်လိုက်တာ”

“အို”

“မောင်ဒေါနကိုစောင့်တဲ့ မြောက်ကြီးရဲ့ ထန်းရေခိုးထဲမှာလည်း ငါအိပ်ဆေးတွေသပ်ထားပြီးပြီ၊ သူ့ဖို့အမြည်းဆိုပြီး ငါကိုယ်တိုင်ချက်သွားတဲ့ အမဲဝမ်းတွင်း သားဟင်းထဲမှာလည်း အိပ်ဆေးတွေသပ်ထားတယ်မစပယ်၊ မြောက်ကြီးက ထန်းရေရော အမြည်းရော ငါ့ရှေ့မှာတင်စားတယ်သောက်တယ်။ ခုလောက်မှ ဒီကောင်ကြီးအိပ်ပျော်လောက်ပြီ။ မုန်တိုင်းတို့ကလည်း ခုအချိန်ဆို ထန်းတောမှာ ဟ။ အချုပ်တဲထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ မြောက်ကြီး အိပ်ပျော်နေရင် သူ့ခါးကြားထဲက သော့ကိုယူဖို့ လွယ်လွယ်လေး။ ထိတ်တုံးကိုဖွင့်ပြီး မောင်ဒေါနကို လွှတ်ပေးလိုက်မယ်၊ နင်ပြေးနှင့်ပေတော့။ မကံဆယ်လေး နောက်ဖေးက ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ စောင့်နေလေရဲ့။ နင့်ကို လိုက်ပို့လိမ့်မယ် မစံပယ်”

“ကိုရင်သာအောင်ရယ်၊ တောကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တော်”

“ငါ့မိုက်ပြစ်အတွက် ငါပြန်ပြီးပေးဆပ်ရမယ်လေ။ ကဲ-ဒါတွေပြောနေ အချိန်ကြာပါတယ်၊ သွားပေတော့ မစံပယ်။ နောက်ကိစ္စ နောက်မှ ငါကြည့်

ရှင်းမယ်။ ဘာမှယူမနေနဲ့တော့၊ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ဒီနယ်မြေက လွတ်အောင်သာ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးကြပေတော့၊ သွား သွား”

နောက်ပေးဖက် ခြံစည်းရိုးအပျက်ကို ကျော်၍ မစံပယ်ထွက်လာသည် အဲဒါ ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် စောင့်နေသော မကံဆယ်လေးက လှမ်း၍ အသံပေးလိုက်သည်။

“မမစံပယ်၊ မမစံပယ်၊ ကျွန်မဒီမှာ”

“ကံဆယ် ... ”

“မမစံပယ်၊ လာ ပြေးကြစို့၊ ဦးလေးသာအောင်က ကျွန်မတို့ကို သင်္ချိုင်းကုန်းထဲက စောင့်ခိုင်းထားတာ”

ကံဆယ်နှင့် မစံပယ်တို့သည် တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ဆွဲကာ မပြေးရုံတမတ် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့ကြလေ၏။ မိုးက ရွာနေဆဲပင်။ သဲသဲမဲမဲ ကြီးမဟုတ်မီဘဲ တစ်မိမိမ့်စွေ၍ ရွာသွန်းနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

မစံပယ်သည် ကြိုတင်အစီအစဉ်မရှိဘဲ ထွက်လာရ၍ ခေါင်းပေါ်မှာ အဆောင်းမပါ၊ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့် ဖြစ်သည်။ ကံဆယ်ကတော့ ခမောက်ဆောင်းထားပေ၏။

“နင့်လက်ထဲက အထုပ်က ဘာလဲ ကံဆယ်”

ကံဆယ်က လမ်းလျှောက်ရင်းမှ ပုဆိုးစုတ်နှင့် လုံးထွေးထားသော အထုပ် ကလေးကို လှုပ်ပြလိုက်သည်။

“မမစံပယ်ပေးထားတဲ့ ပဝါလေးလေ၊ ကိုကြီးဒေါနရဲ့ ပဝါလေး အိမ်မှာ ကျန်နေလို့ယူလာတာ”

“ဪ-ကံဆယ်ရယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် သင်္ချိုင်းကုန်းထဲဝင်လာတော့ သင်္ချိုင်းထဲမှာ လူသူ ရှင်းလင်းတိတ်ဆိတ်နေသည်။

မိုးရွာနေချိန်ဖြစ်၍ ဖြတ်သွားဖြတ်လာမရှိကြ။ အချိန်ကလည်း နေဝင် နီတရောအချိန်ဖြစ်ပေရာ ဤအချိန်မျိုးတွင် သင်္ချိုင်းထဲမှ ဖြတ်သန်းရမည့်ကိစ္စမျိုးကို ရှောင်ကြဉ်ကြပေသည်။

မစံပယ်ကမူ သင်္ချိုင်းကိုလည်း ကြောက်ရွံ့မနေအားတော့ပေ။ သူတို့ အကြံအစည်ပေါ်သွားမှာကိုစိုးရိမ်သည်။ နောက်မှ မိဘများလိုက်လာမှာကို စိုးရိမ် သည်။ ကိုဒေါနလွတ်မြောက်ဖို့ ကိစ္စအဆင်မပြေမှာကိုလည်း စိုးရိမ်သည်။ စိုးရိမ်စိတ်များကြောင့် သင်္ချိုင်းကုန်းကိုပင် ကြောက်ရွံ့ဖို့ မေ့နေရတော့၏။

“မိုးတွေက ရွာနေတုန်းပဲ။ ကျွန်မတို့ ဇရပ်ပေါ်တက်နေမှ ဖြစ်မယ် မေစံပယ်”

“အေး-ဇရပ်ပေါ်ကနေ ကိုဒေါနတို့ကို စောင့်ကြတာပေါ့”

အသုဘများကို သရဏဂုံတင်သည့် ဇရပ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြ၏။

သဒ္ဓါင်းသည် လူသံတိတ်ဆိတ်နေကာ သစ်ပင်ကြီးများ ယိမ်းခွံလှုပ်ရှားသံ၊ မိုးရေကျသံများဖြင့်သာ ဆူညံနေလေသည်။ ဇရပ်ခေါင်မိုးသွပ်ပြားပေါ်သို့ မိုးရေကျသံများကလည်း တပျောင်းပျောင်းဆူညံနေပေ၏။

ဇရပ်ပေါ်မှကြည့်လျှင် သဒ္ဓါင်းမြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးကို မြင်နေရပေသည်။

နေဝင်စ မှောင်ရီရီကြားဝယ် အုတ်ဂူများ၊ မြေပုံများက လှုပ်ရှားမှုကင်းမဲ့စွာတည်နေပုံက စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလှလေသည်။

“ညည်းကို ကိုရင်သာအောင်က ဘယ်လိုပြောပြီး ခေါ်လာတာလဲ ကံဆယ်”

မစံပယ်က စိတ်ချောက်ချားမှု ပြေပျောက်စေရန် စကားစရာ၍ ကံဆယ်ကို မေးလိုက်သည်။

“ကိုကြီးဒေါနကို ထိတ်တုံးက ရအောင် ဖြုတ်ပေးမယ်တဲ့။ သူ့ကြံစည်ထားပြီးသားတဲ့။ မမစံပယ်အဖော်ရအောင် သဒ္ဓါင်းထဲက စောင့်ပေးဖို့ လာခေါ်တာ”

“ညည်းအမေသိလား”

“မသိဘူး။ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ဦးလေးသာအောင်က ဘယ်သူမှ မပြောရဘူးတဲ့။ ကျွန်မလည်း အမေတို့မသိအောင် တိတ်တိတ်ထွက်လာခဲ့တာ မမစံပယ်”

“ကိုဒေါနလွတ်ဖို့ အဆင်မှပြေပါ့မလားအေး။ အနားမှာလူတွေရှိနေရင် ကြစည်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကိုကြီးဒေါနနဲ့ မမစံပယ် ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲဟင်”

“သူခေါ်ရာနောက် လိုက်ရမှာပေါ့အေ”

“မမစံပယ်တို့ ရွာကိုပြန်လာကြပါနော်”

ကံဆယ်စကားကြောင့် ရှေ့ရေးကိုတွေးကာ ရင်လေးသွားလေသည်။ မစံပယ်တို့ရှေ့ရေးသည် မရေရာပါတာကား။

“ဟော-မမစံပယ်၊ ဟောဟိုမှာ လာနေကြပြီ”

ကံဆယ်က သဒ္ဓါင်းအဝင်ဝကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောလိုက်၏။

သင်္ချိုင်းအဝမှ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်လာသော ကိုဒေါနနှင့် ကိုသာအောင်
ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

မစံပယ်က ဇရပ်အောက်ကို ဆင်းလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မိုးသည် ရုတ်တရက် တိတ်သွားလေ၏။ ကောင်းကင်
သည်လည်း ကြည်လင်သွားလေပြီ။

မိုးသားတိမ်လိပ် ကင်းစင်သွားသောကြောင့် မှိုင်းညိုနေသော
ပတ်ဝန်းကျင်သည်လည်း အနည်းငယ်လင်း၍သွားလေ၏။

“မစံပယ်”

“ကိုဒေါန၊ ကိုဒေါနရယ်”

ချစ်သူနှစ်ဦးသည် ဘေးမှ ကိုသာအောင်နှင့်မကံဆယ်ကိုပင် ရှက်မနေနိုင်
တော့ဘဲ ပွေ့ဖက်လိုက်ကြလေ၏။

မစံပယ်က ကိုဒေါနရင်ခွင်ထဲတွင် မှေးစက်ရင်း -

“စံပယ် စိတ်တွေပူလိုက်ရတာ ကိုဒေါနရယ်၊ သူတို့ကို ဒေါနကို
နှိပ်စက်ကြသေးသလား ဟင်”

“ဒါတွေ မေးမနေပါနဲ့တော့ မစံပယ်ရယ်၊ လောလောဆယ် ကိုယ်တို့
လွတ်မြောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ မှန်တိုင်းရဲ့စက်ကွင်းကလွတ်အောင် အမြန်ပြေး
ကြပါစို့”

“စံပယ်တို့ ဘယ်ကိုသွားကြမလဲဟင်”

“လမ်းမကြီးအရောက်ထွက်ပြီး မြို့ပေါ်သွားကြတာပေါ့။ မစပယ် တစ်
ဝမ်းတစ်ခါး ကိုဒေါနလုပ်ကျွေးနိုင်ပါတယ်ကွယ်၊ မစပယ် လိုက်ရဲရဲ့လားဟင်”

“လိုက်ရဲပါတယ်၊ ကိုဒေါနနဲ့ဆိုရင် ဘယ်ဘဝရောက်ရောက်ပါ”

“ကိုကြီးဒေါန၊ ဟောဒီမှာ မမစံပယ်ပေးထားတဲ့ ပဝါလေး ကျန်ခဲ့လို့
ကျွန်မယူလာတယ်”

မကံဆယ်က ပုဆိုးပိုင်းနှင့်ထုပ်လာသည့် ပဝါလေးကို ကိုဒေါနအား
ကမ်းပေး လိုက်သည်။

“ဪ-ညီမလေးကံဆယ်၊ လိမ္မာလိုက်တာကွယ်။ မင်း မမစံပယ်ကို
ဒီနေရာထိလိုက်ပို့ပေးတာ ကျေးဇူးပဲနော်။ အိမ်ကို ပြန်တော့ကွဲ့၊ ဒီအကြောင်းတွေ
သိသွားလို့ လူကြီးတွေဆူနေဦးမယ်”

ကိုဒေါနက မကံဆယ်ပေးသောပဝါလေးကို ခေါင်းတွင် စည်းနှောင်
လိုက်လေ၏။

“အစ်ကိုကြီးနဲ့မမစံပယ် ကံဆယ်တို့ရွာကို ပြန်လာကြဦးမှာလားဟင်”

“ပြန်လာဖို့ကတော့ မရေရာတော့ပါဘူး ညီမလေးရယ်”

“ကံဆယ်ရယ်”

မစံပယ်က ဝမ်းနည်းလာကာ ကံဆယ်ကိုဖက်၍ ငိုလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ မမစံပယ်တို့ကို အမြဲသတိရနေမယ်နော်။ နောင် အကြာကြီး ကြာတဲ့အခါကျတော့ ရွာကိုပြန်လာပါနော် မမစံပယ်”

မကံဆယ်က ငိုသံပါကြီးဖြင့်ပြောရင်း ရော၍ ငိုလိုက်လေ၏။

“ကဲ-သွားကြစို့၊ ညီမလေးရေ အစ်ကိုကြီးရဲ့စောင်းကို ကောင်းကောင်း သိမ်းထားလိုက်ကွဲ့နော်။ အစ်ကိုကြီးတို့ အခြေအနေအေးတဲ့တစ်နေ့ ပြန်လာပါ မယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး”

“ကိုရင်သာအောင် ကျုပ်တို့သွားမယ်။ ခင်ဗျားစီစဉ်ပေတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“ငါ့လုပ်ရပ်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ကြပါကွာ”

“ရပါတယ်၊ ဒါကြောင့်ပဲ ကျွန်တော်နဲ့မစံပယ် အမြန်နီးဖို့ အကြောင်း ဖန်လာတယ်လို့ မှတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ကိုရင်သာအောင်၊ တော် ဒီလိုစီစဉ်ပေးလိုက်တာကို မိုးကြိုး ပြန်သိ သွားရင် ဘယ်နှဲ့လုပ်မလဲ။ တော့်မှာ အန္တရာယ်ရှိတယ်နော်”

“ဒီတော့လည်း ငါနဲ့ပွဲတုတ် ဒီရွာကပြေးရုံပေါ့ဟာ။ ဒါတွေမစဉ်းစားနဲ့၊ ရှေ့ရေးအဆင်ပြေအောင်သာ ကြံဆောင်ကြ။ ကဲ- ကဲ- တော်ကြာ မှောင်လာ တော့မယ်၊ သွားကြပေတော့”

မစံပယ်နှင့် ကိုဒေါနတို့ မကံဆယ်တို့ကို ကျောခိုင်းကာ ထွက်ခွာသွား ကြလေသည်။

မကံဆယ်သည် မစံပယ်တို့ထွက်ခွာသွားသည့် မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်ကြေကွဲနေ၏။ မမစံပယ်တို့ကို ဒီတစ်သက် ပြန်မတွေ့ရတော့ ဘူးလို့လည်း စိတ်ထဲကထင်နေ၏။

သင်္ချိုင်းအစပ်အရောက်တွင် မစံပယ်နှင့် ကိုဒေါနက မကံဆယ်တို့ကို တစ်ချက် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သေး၏။

မကံဆယ်က လက်ကိုငွေ့ယမ်းပြလိုက်ရာ သူတို့ကလည်း ပြန်၍ လက်ပြကြလေ၏။

ထို့နောက် ချစ်သူနှစ်ယောက်တို့သည် သင်္ချိုင်းမြေကို ကျော်လွန်ကာ မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားကြလေတော့၏။

“ကဲ-တို့လည်း ပြန်ကြစို့ ကံဆယ်ရေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

နှစ်ယောက်သား သင်္ချိုင်းရေခပ်ရှေ့မှ လှည့်အထွက် -

“ဟင်”

“ဟယ်”

“မုန်တိုင်း၊ မုန်တိုင်းပါလား”

မုန်တိုင်းသည် ငှက်ကြီးတောင် တားကိုကိုင်ကာ သင်္ချိုင်းထဲဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

“လာ-လာ-ကံဆယ်၊ တို့ကိုမြင်သွားလို့မဖြစ်ဘူး”

ကိုသာအောင်က ကံဆယ်ကိုပွေ့ချီကာ အုတ်ဂူကြီးတစ်ခုနောက်သို့ အမြန်ပြေးကပ်ရင်း ပုန်းကွယ်နေလိုက်လေသည်။

မုန်တိုင်းသည် သူတို့ရှိသည်ကို သတိမထားမိပါ။ ရေခပ်အက်ကိုလည်း လှည့်မကြည့်ချေ။

မုန်တိုင်းက မစံပယ်တို့ထွက်သွားရာ သင်္ချိုင်းတစ်ဖက်အဝသို့သာ အလောတကြီးပြေးသွားလေသည်။

သူတို့ပုန်းကွယ်နေသောအုတ်ဂူနဘေးမှ မုန်တိုင်း ကျော်လွန်သွားလေပြီ။

“မမစံပယ်တို့ကို ကျွန်မ သိပ်စိတ်ပူတာပဲ ဦးလေးသာအောင်”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ မုန်တိုင်း ဘယ်လိုသိသွားလဲမသိဘူး။ မမစံပယ်တို့ကို လိုက်လို့မိသွားရင်တော့မလွယ်ဘူး”

“ကျွန်မတို့ နောက်က လိုက်ကြည့်ရအောင်”

“အေး-တိတ်တိတ်နောက်ကချန်ပြီး လိုက်ကြတာပေါ့”

မကံဆယ်တို့ သင်္ချိုင်းအထွက်ဝအရောက်တွင် ရှေ့မှ ပြေးသွားနေသော မမစံပယ်တို့စုံတွဲကိုလည်းကောင်း၊ နောက်မှပြေးလိုက်နေသော မုန်တိုင်းကိုလည်းကောင်း သဲကွဲစွာ မြင်လိုက်ရလေသည်။

မုန်တိုင်းသည် ကိုဒေါနနှင့်မမစံပယ်ကို တွေ့ရှိသွားပြီဖြစ်ကာ နောက်မှ ကြိမ်းဝါးရင်း အပြေးလိုက်သွားလေ၏။

“ဟေ့-နေကြဦး၊ ပြေးနိုင်မှ လွတ်စေမနော်၊ မိရင်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး မလွယ်ဘူးဟေ့”

မုန်တိုင်း၏ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလိုက်သံကြီးက တောတစ်ခွင်လုံး ဟိန်းထွက်သွားလေသည်။

ကိုဒေါနနှင့်မစံပယ်သည် မုန်တိုင်း နောက်မှလိုက်လာသည်ကိုသိရှိကာ အပြေးတစ်ပိုင်း သုတ်ခြေတင်နေကြလေသည်။

“မုန်တိုင်းတဲ့ကွ၊ လာမစမ်းနဲ့။ ငါ့အကြောင်းသိရစေမနော်”

မုန်တိုင်းသည် နှုတ်မှ ကြိမ်းလည်းကြိမ်း၊ အမြန်အဆန် သုတ်ခြေ တင်ကာ မစံပယ်တို့ နောက်သို့လိုက်လျက်ရှိလေသည်။

မကံဆယ်သည် ရှေ့မှပြေးသွားသော မစံပယ်တို့စုံတွဲကိုလည်းကောင်း၊ နောက်မှ ဓားကိုင်၍ တရကြမ်းလိုက်လျက်ရှိသော မုန်တိုင်းကိုလည်းကောင်း နောက်ဘက်မှနေ၍ တတိယလူ၏အမြင်ဖြင့် အလုံးစုံမြင်တွေ့နေရပေသည်။

ကိုဒေါနနှင့်မစံပယ်သည် ပြေးရင်း ပြေးရင်းမှ ချောင်း၏ထိပ်ဘက် အကွေ့နားသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေပြီ။

ကိုမုန်တိုင်းသည်လည်း သူတို့ကို မိလုမိခင်ရှိနေလေပြီ။

မစံပယ်တို့အတွက် ပြေးစရာမြေမရှိတော့။

“ဦးလေးသာအောင်၊ မမစံပယ်တို့ကိုမိတော့မယ်၊ အို-လုပ်ကြပါဦး”

မကံဆယ်၏ စကားသံမဆုံးမီပင် ကိုဒေါနနှင့် မစံပယ်သည် ချောင်း ထိပ်တွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်ကို မြင်ရပေ၏။ ချစ်သူနှစ်ယောက် တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်သည်ကိုလည်း မြင်နေရပေသည်။

မုန်တိုင်းကား ချစ်သူနှစ်ဦးရှိရာသို့ ငှက်ကြီးတောင်ဓားကိုဝင့်ကာ ပြေးသွားနေပေ၏။

ဖြစ်ပျက်လိုက်သော အဖြစ်အပျက်က မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်းမှာပင် ဖြစ်ပျက်သွားကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦး လက်တွဲ၍ ချောင်းထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သောမြင်ကွင်းကို မကံဆယ်တို့မြင်လိုက်ရသည်။ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ရပ်ပုံလွှာသည် မကံဆယ်တို့ မြင်ကွင်းမှ ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မုန်တိုင်းသည်လည်း ချောင်းထိပ်သို့ရောက်ကာ ရပ်လျှက် ရှိလေ၏။

မုန်တိုင်း ချောင်းထဲသို့ခေါင်းငုံ့ကြည့်နေသည်ကို မြင်နေရပေသည်။

မုန်တိုင်း၏နှုတ်မှ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော ရယ်သံကြီးက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ပွဲတင်ထပ်သွားလေတော့သည်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား”

မမျှော်လင့်ဘဲကြားလိုက်ရသော မုန်တိုင်း၏ ရယ်မောသံကြောင့် မကံဆယ်နှင့် ကိုသာအောင်တို့ အံ့သြသွားကြလေသည်။ မုန်တိုင်းသည် ရူးသွပ်သွားချေပြီလော။

မုန်တိုင်းက ဓားကိုမြှောက်ကာ ချောင်းထဲသို့ ပစ်ချလိုက်လေသည်။
ထို့နောက် နှုတ်မှ အော်ဟစ်ရေရွတ်လိုက်ပြန်၏။

“ဟား ဟား ဟား မစံပယ်ရေ၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ မပေါင်းရမှတော့၊
မင်းသေသွားတာ ကောင်းပါတယ်ကွာ။ အေး-ဒါပေမဲ့ ငါက မင်းအချစ်ကို
ရအောင် တမလွန်အထိလိုက်ယူဦးမယ်ကွ”

မုန်တိုင်းသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ချောက်ကမ်းပါးအထက်မှ ခုန်ချ
လိုက်လေတော့သည်။

မကံဆယ်နှင့် ကိုသာအောင်သည် ချောင်းထိပ်သို့ အပြေးအလွှား
သွားကာ ချောင်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ချောင်းရေစီးသံက ဒေါသဖြစ်နေသော မြွေဟောက်တစ်ကောင်သဖွယ်
တဟဲဟဲ အော်မြည်နေလေသည်။

ပြင်းထန်သောရေစီးကြောင်းသည် ချောင်းအကွေ့တွင် ကမ်းပါးကို
ရိုက်ခတ်ကာ ဝဲကတော့များ ပေါ်လျက်ရှိလေ၏။

ချောင်းရေထဲတွင်တော့ မစံပယ်နှင့်ကိုဒေါနကိုလည်းကောင်း၊ မုန်တိုင်း
ကိုလည်းကောင်း အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့မြင်ရတော့ပါပေ။

ကိုဒေါနခေါင်းတွင်ပေါင်းခဲ့သော ပဝါလေးသည် လေအကိုက်တွင် လွင့်
ကျခဲ့သည်ထင်၊ ချောင်းကမ်းပါးပေါ်မှ ခပ်ကိုင်တစ်ခုတွင် ငြိတွယ်နေလေသည်။

မကံဆယ်သည် ကမ်းပါးပေါ်မှ လက်ထောက်ကာ ချောင်းခရုထဲ ငုံ့ကြည့်
ရင်း ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်ခဲ့ ပုံလိုက်လေ၏။

“မမစံပယ်ရေ မမစံပယ်”

အပိုင်း [၃] အတိတ်ပန်းချီ မှုန်ရို

အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည်ပုံဖော်ပြောပြနေသော အဘွားဆယ်၏ မျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်များ သီသီဝေနေလေပြီ။ မျက်ရည်စများသည် အဘွားဒေါက်ဆယ်၏ မျက်ဝန်းထဲမှတစ်ဆင့် အရေပြားများတွင်လိပ်နေသော ဖရာပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းကျလာလေသည်။

ဖြစ်ရပ်များသည် နှစ်ပေါင်း ၇၀ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်တိုင် အဘွားဆယ်၏ စိတ်ဝယ် လက်ငင်းတွေ့ကြုံနေရသည့်သဖွယ် ခံစားရဆဲပါပင်။ အသက် ၉ နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးဘဝက ကြုံခဲ့ရသောအဖြစ်များက ၇၉ နှစ်အရွယ် အဘွားအို၏ရင်ကို ထိခိုက်စေဆဲပင်။

“အဘွားတို့လည်း ရွာကလူတွေကိုပြန်ခေါ်၊ ချက်ချင်းပဲ သုံးယောက်စလုံးကို ချောင်းထဲဆင်းရှာကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ညကလည်း မှောင်နေပြီ၊ ချောင်းရေကလည်း သိပ်အစီးသန်နေလို့ ရှာမတွေ့ခဲ့ကြဘူး။ နောက်တစ်နေ့ ဆက်ရှာတော့ ကိုဒေါ်နွဲ့မစံပယ်တို့ အလောင်းကို ဖက်တွယ်လျှက်သားနဲ့ ချောင်းအကျဘက်မှာ တင်နေတာကိုတွေ့ရတယ်”

“အို”

“ကိုမုန်တိုင်းရဲ့အလောင်းကိုတော့ လုံးလုံးရှာလို့ မတွေ့ခဲ့တော့ပါဘူးကွယ်”

“ကိုဒေါ်နွဲ့ မစံပယ်ဟာ မုန်တိုင်းလက်ကလွှတ်အောင် ချောင်းထဲ ခုန်ဆင်းပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေကြောင်းကြံလိုက်ကြတာလား အဘွား” ကိုကောင်းတင်က မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့မြေးရယ်၊ ကိုဒေါနရော မစံပယ်ရောဟာ သိပ် သတ္တိရှိတဲ့ ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့ လူငယ်တွေပါ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေလောက်အောင် စိတ်ဓာတ်မပျော့ညံ့ကြပါဘူးကွဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဘွားထင်တာကတော့ မုန့်တိုင်းနောက်ကနေ ဝှားနဲ့ လိုက်အလာမှာ မြေပြင်အတိုင်းပြေးနေရင် မိသွားမှာကို စိုးရိမ်မဲ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ရေထဲခုန်ချလိုက်တာဖြစ်မယ်ကွဲ့။ ဖြစ်ချင်တော့ မမစံပယ်က ရေမကူးတတ်ဘူး။ မမစံပယ် ရေမကူးတတ်တဲ့အတွက် ကိုဒေါနက မမစံပယ်ကိုညှာပြီး တွဲခေါ် နေရလို့ ရေနစ်ရတာပဲဖြစ်မယ်။ ချောင်းရေစီးကလည်း သိပ်သန်နေချိန်၊ ဝါဆို ဝါခေါင်ကိုးကွဲ့။ ပြီးတော့ ချောင်းကွေ့နေရာဟာ အထက်ကစီးလာတဲ့ရေတွေ တန်ပြီး တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့ပါတာဆိုတော့ ဝဲကတော့တွေပေါ်နေတော့ တော်ရုံ ရေကူးတတ်တဲ့လူတောင် လွတ်အောင်ကူးဖို့ မလွယ်ဘူးပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့မြင်ခဲ့ရပါတယ်အဘွား။”

“ကိုဒေါနနဲ့ မစံပယ်အလောင်းကိုတော့ ရွာကလူတွေ အားလုံးက မစပယ်မိဘာများဆီက တောင်းယူလိုက်ကြတယ်။ မမ စံပယ်မိခင်ကြီးလည်း လွန်တော့မှ နောင်တရသွားရှာတော့တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်အလောင်းကိုတော့ ရပ်ရွာရဲ့နာရေးအနေနဲ့ ရွာကပဲ ငွေစုဆောင်းပြီး ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြပါတယ်ကွယ်။ အုတ်ဂူတစ်ခုထဲလုပ်ပြီး ကိုဒေါနနဲ့မမစံပယ်တို့နှစ်ယောက်အလောင်းကို အတူတူ မြှုပ်နှံပေးလိုက်ကြပါတယ်”

“အို”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်ကောင်းတင်၊ ကိုဒေါနနဲ့ မစံပယ်နှစ်ယောက်ပေါင်း အုတ်ဂူဟာ ခုထိ သင်္ချိုင်းထဲမှာ ရှိနေတုန်းပါပဲ”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီအုတ်ဂူကို ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက မြင်ဖူးခဲ့တယ်။ တစ်ပြိုင်တည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ယောက်အုတ်ဂူဆိုတာလည်း သိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှင့်နှင့်နဲ့မခံစားခဲ့ရဘူး။ အခု အဘွားဆယ်ပြောပြတာတွေ နားထောင်ရမှပဲ အကြောင်းစုံကို ခရေစေ့တွင်းကျသိပြီး ကြေကွဲမိတော့တယ်ကွာ”

“အဖြစ်က သားတို့သမီးတို့နဲ့ အလှမ်းဝေးလွန်းလှပြီကိုး။ ဒီအကြောင်း တွေကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့သိတဲ့သူဆိုလို့ အဘွားတစ်ယောက်ပဲ အသက်ရှင် လျက် ရှိတော့တာကွဲ့၊ အေး-မင်းတို့ကို အဘွားပြစရာရှိသေးတယ်”

အဘွားဒေါ်ကံဆယ်က အိမ်အတွင်းဘက်သို့ လှည့်ကာ မြေးမလေးကို ခေါ်လိုက်လေသည်။

“လုံမရေ၊ ပဝါပိုင်လေးကို ယူလာပြလိုက်ပါကွယ်။ ကိုကြီး ဒေါ်နရဲ့ စောင်းကြီးကော၊ ဧည့်သည်တွေကို ပြလိုက်ပါဦးလုံမ”

အဘွား၏မြေးက ပဝါလေးတစ်ထည်ကိုယူလာ၍ မာလာမွန်၏ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

“အို-အမလေး၊ ကို-ဒါ ဒါ”

“ကျွန်တော်တို့မြင်ခဲ့ရတဲ့ ပဝါလေးပါလား။ ကိုဒေါ်န ခေါင်းမှာ ပေါင်းထားတဲ့ပဝါလေး၊ ဒီပဝါလေးဟာ ကိုဒေါ်နခေါင်းပေါ်က ပြေကျပြီး သစ်ကိုင်းတစ်ခုမှာ သွားငြိနေတယ် အဘွား။ နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တော့ မတွေ့ရတော့ဘူး”

ကိုကောင်းတင်က အနီပေါ်တွင် အနက်စက်ကလေးများပါသော ပဝါလေးကို မာလာမွန်လက်ထဲမှယူရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဟာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်အတိုင်းပါပဲ ငါ့မြေးရယ်၊ အဘွားဟာ ချောင်းကမ်းပါးကသစ်ကိုင်းမှာ ငြိကျန်ခဲ့တဲ့ပဝါလေးကို ဦးလေးသာအောင်ကို ဖြုတ်ခိုင်းပြီး သိမ်းထားခဲ့တာပါ”

ပဝါလေးကား အရောင်များ အနည်းငယ်လွင့်ပျယ်နေသည်မှအပ အကောင်းအတိုင်းပင်ရှိပါသေးသည်။

အဘွား၏မြေးက နောက်တစ်ခါ အိမ်ထဲမှထွက်လာပြန်လေသည်။ သည်တစ်ခါတော့ သူမ၏လက်ထဲတွင် စောင်းအိုကြီးတစ်လက်ကို ပိုက်လျက်နှင့် ဖြစ်သည်။

“ဟင်-စောင်းကြီးပါလား”

“ဒီစောင်းဟာ ကိုကြီးဒေါ်န တီးခဲ့တဲ့စောင်းပဲ။ ကိုကြီးဒေါ်နက သူ့စောင်းကိုသိမ်းထားပါလို့မှာပဲလို့ အဘွားခုအချိန်ထိ သိမ်းထားခဲ့ပါတယ်ကွယ်”

စောင်းကြီးကား စောင်းကြီးများ ပြတ်လျက်ရှိကာ ဟောင်းနွမ်းနေပေပြီ။

“ဒီအဖြစ်တွေကို ကိုယ်တိုင်ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဘွားကိုယ်တိုင် ပြောပြလိုသာ ယုံမိပါတော့တယ်အဘွား။ တစ်ဆင့်စကားကြားရရင် ယုံတမ်းပုံပြင်လို့ ထင်မိဦးမှာပါ။ အဘွားပြောပြတာတွေ နားထောင်ရင်း ကျွန်တော်မြင်ခဲ့ရတဲ့ ဝိညာဉ်အရိပ်တွေကို ပြန်မြင်ယောင်မိပါတယ်အဘွားရယ်။ ဒါနဲ့ ကိုဒေါ်နနဲ့မစပ်ပယ်တို့ရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေများရော မကျန်ရစ်ဘူးလား ဟင်”

“ဓာတ်ပုံ၊ အဲဒီခေတ်က ဓာတ်ပုံမရှိကြသေးဘူးကွဲ့။ ဓာတ်ပုံတွေ တော့ ပေါ်နေပါပြီ။ မြို့အရပ်မှာပဲ ရိုက်ကြတာကော။ တို့တောအရပ်က လူတွေ ကတော့ ဓာတ်ပုံမရှိဘူးကြပါဘူးကွယ်။ အဘွားတောင်မှတ်ပုံတင် လက်မှတ် လုပ်မှ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖူးတာကလား ငါ့မြေးရယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ”

“ဒါနဲ့ ကိုဒေါနနဲ့မစပ်ပယ်တို့ မှန်တိုင်းကြီးတို့ရဲ့ ပုံရိပ်ကို ဆယ်နှစ်တစ်ခါ မြင်ရတယ်ဆိုတာကကော အဘွား”

“ဒီလိုပါကွယ်၊ မမစပ်ပယ်တို့ဟာ အစိမ်းသေသေသွားကြပေမဲ့ ခြောက် လှန့်မှု မရှိခဲ့ကြပါဘူး။ ကျန်ရစ်သူတွေကလည်း အမျှအတန်းပေးဝေခဲ့ကြလို့ ပြိတ္တာဘဝတော့ မရောက်လောက်ဖူးလို့ ထင်ခဲ့ကြတာပေါ့။ သေပြီး ဆယ်နှစ် ကြာတဲ့အခါကျမှပဲ ခြောက်လှန့်တာနဲ့ ကြုံရတော့တယ်။ ခြောက်ပုံကလည်း ငါ့မြေးတို့မြင်ခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ။ လူတစ်ဖက်သားကို ကြောက်လန့်အောင်ခြောက် တာမျိုးမဟုတ်ဖူးကွဲ့။ သူတို့ သေခဲ့စဉ်ကအတိုင်း သူတို့ဟာသူတို့ လှုပ်ရှားနေ ပုံကို မြင်ကြရတာ။ အဲ-သူတို့ ကွယ်လွန်ပြီး ဆယ်နှစ်အကြာ ၁၂၈၄ ခုနှစ် ဝါခေါင်လပြည့်နေ့မှာပေါ့။ အဘွားရဲ့ခင်ပွန်းကိုယ်တိုင် သူတို့ပုံရိပ်တွေကို မြင်ခဲ့ရတာ”

“ဪ”

“၈၄ ခုမှာ အဘွားအသက်၁၉နှစ်၊ အဘွားအိမ်ထောင်ကျနေပြီ။ အဘွားခင်ပွန်းက တစ်ရွာသားကွဲ့။ သူက အဘွားပြောပြလို့ မမစပ်ပယ်တို့ အ ကြောင်းကိုတော့ သိနေတယ်။ အဲဒီနေ့က ဝါခေါင်လပြည့်နေ့၊ အဘွားခင်ပွန်းက သူရွာကိုလာပြန်ရာက ရွာကိုပြန်အလာမှာတွေ့ရတာပဲ။ အချိန်ကလည်း ညနေခင်း အချိန်ပဲ။ အခု မင်းတို့ မြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့သလိုမျိုး မြင်ခဲ့ရတာပါပဲကွယ်”

“အို”

“အဘွားလည်း မမစပ်ပယ်တို့ မကျွတ်လွတ်ကြဘူးဆိုတာ သိရလို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်အမျှအတန်းဝေခဲ့ပါတယ်။ ပရိတ်ရေများနဲ့လည်း ချောင်း တစ်လျှောက်မှာလိုက်ဖြန်းပြီး ဆုတောင်းခဲ့ပါသေးတယ်ကွယ်”

“ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆယ်နှစ်ကြာတဲ့အခါမှာ ရွာကမိသားစု တစ်စုဟာ
မြို့ကနေပြန်အလာ ဟွေ့ရပြန်ရော။ နေ့ကလည်း ဝါ ခေါင်လပြည့်နေ့ပဲ။ အချိန်က
လည်း နေဝင်ရီတရောအချိန်ပဲ။ သူ တို့မိသားစုက ပြန်ပြောပြတော့ တစ်ရွာ
လုံးလည်း အံ့အားသင့်သွားကြတာပေါ့။ သေပြီးတာအနှစ်၂၀ရှိပြီ။ ဆယ်နှစ်
ပြည့်တုန်းက တစ်ခါ။ အနှစ်၂၀ပြည့်မှ တစ်ခါတွေ့ကြရတော့ ဆန်းကြယ်ပါ
တယ်လို့ ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့လေ။ မမစပယ်တို့ မကျွတ်လွတ်ကြသေးဘူးဆိုတာ
သိရလို့ တစ်ရွာလုံးလည်း စိတ်မကောင်းကြဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့အဘွားရယ်”

“ထူးဆန်းတာကတော့ ဆယ်နှစ်ပြည့်မှ တစ်ခါတစ်ခါ မြင်ကြရတာပဲ။
၈၄ ခုနှစ်နဲ့ ၉၄ ခုနှစ်မှာ မြင်ကြရပြီး၊ ၁၃၀၄ ခု၊ ၁၃၁၄ ခုနဲ့ ၁၃၂၄ ခုနှစ်များမှာ
အနှစ် ၅၀ အတွင်း ဆယ်နှစ်တစ်ကြိမ် ငါးကြိမ်မြင်တွေ့ခဲ့ရတယ်ကွဲ့။ အဘွားတို့
ရွာဟာ ၁၂၉၇ခု နှစ်မှာ မီးကြီးလောင်တော့ ရွာဟောင်းနေရာကိုစွန့်ပစ်ပြီး
ဟောဒီနေရာမှာ ရွာသစ်တည်ခဲ့ကြတယ်။ မမစပယ်တို့အဖြစ်ကိုတော့ ရွာနေရာ
ပြောင်းပေမယ့် ဆယ်နှစ်တစ်ခါ မြင်တွေ့ရမြဲပဲ”

“အဘွားက မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသားပဲနော်၊ ခုနှစ်သက္ကရာဇ်နဲ့တကွ
ပြောပြနိုင်တယ်။ မမစပယ်တို့ကို တွေ့ခဲ့တဲ့နေ့တိုင်းဟာ ဝါခေါင်လပြည့်ချည်ဆံ
ပေါ့နော်။ ဆယ်နှစ်ပတ်လည်မဟုတ်တဲ့နှစ်တွေမှာရော၊ ဝါခေါင်လပြည့်ဆိုရင်
မမြင်တွေ့ရဘူးလား အဘွား”

မာလာမွန်က မေးလိုက်သည်။

“ရွာက ကာလသားတချို့က ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ရောက် တိုင်းမှာ
ဒီမြင်ကွင်းကို မြင်ရလေမလားလို့ တခြားနှစ်တွေမှာ ချောင်းထိပ်ကနေ စော
ကြည့်ကြတယ်ကွဲ့၊ မမြင်ကြရပါဘူးကွယ်”

“အင်း-အတော်ထူးဆန်းတာပဲ”

“အဘွား ကိုယ်တိုင်ရော စောင့်ကြည့်ဖူးပါသလား အဘွား”

“မကြည့်ဖူးပါဘူး။ အဘွားက တကယ်အဖြစ်ကို မျက်မြင်ကိုယ် တွေ့ကြုံခဲ့သူ၊ နောက်တစ်ကြိမ် အဘွားမမြင်ဝံ့ပါဘူးကွယ်။ မမြင်ဝံ့ဘူးဆိုတာ မမစံပယ်တို့ကို တစ္ဆေအနေနဲ့မြင်ရမှာ ကြောက်လို့မဟုတ်ဘူး။ တွေ့များတွေ့ရင် တစ္ဆေပဲဖြစ်ဖြစ် အဘွားက မမစံပယ်တို့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ချင်ပါသေးတယ်ကွယ်။ အဘွား စောင့်မကြည့်ဘူးဆိုတာက ဒီလောက် ကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ် မျိုးကို နောက်တစ်ကြိမ် မကြည့်ရက်၊ မမြင်ရက်တော့လို့ပါကလေးတို့ရယ်”

အဘွားဆယ်ကပြောရင်း အသံများ တုန်ခိုက်လာလေသည်။ မမြင်ရ သော မျက်လုံးများသည် ဝေသီမှုန်မှိုင်းကာ အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကို မျှော်ကြည့် နေသယောင်ရှိလေ၏။

“လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်က မတွေ့ရတော့ဘူးဆိုတာကကော အဘွား”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က ဝင်မေးလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုကွဲ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်က အဘွားရဲ့သားအကြီး၊ ဟောဒီ လုံမရဲ့ အဖေဟာ မမစံပယ်တို့ကို မြင်ရလေ့ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ချောင်းထိပ်ကနေ စောင့်ကြည့် နေခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဘွားကတော့ မျက်လုံးကွယ်နေပါပြီ”

“အို”

“ဒါပေမဲ့ အဘွားသားဟာ အဲဒီနှစ်မှာ မမစံပယ်တို့ကို မမြင်ခဲ့ရပါ ဘူးကွယ်။ နေဝင်တဲ့အထိ စောင့်ကြည့်ပေမဲ့ မမြင်ခဲ့ရဘူးကွဲ့။ အဘွားလည်း ကိုကြီးဒေါ်နနဲ့မမစံပယ်ရော ကိုမုန်တိုင်းကြီးပါ ကျွတ်လွတ်သွားကြပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာမိတာပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့အဘွား”

“ခုတစ်ခါ ဆယ်နှစ်တစ်ပတ်လည်ပြန်မှ သားတို့က တွေ့ခဲ့ကြရပြန် တယ်ဆိုတော့ မမစံပယ်တို့ မကျွတ်လွတ်သေးပါလားကွယ်။ ဘုရား-ဘုရား- သေတာတောင် ဝဋ်ဒုက္ခတွေ ကြီးမားလှချည်လား မမစံပယ်တို့ရယ်”

“ပြီးခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်က မမြင်ရတာတော့ အတော်ဆန်းတာပဲနော်”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

“အဲဒီနှစ်က ၁၃၄၄ ခုနှစ်လေး မိုးအတော်ခေါင်တဲ့နှစ်၊ သီးနှံတွေမရတဲ့ နှစ်ပေါ့။ မိုးခေါင်လွန်းလို့ ချောင်းထဲမှာ ရေတောင်ခပ်စပ်စပ်ပဲရှိတယ်လို့ ပြောတယ်”

အဘွားဆယ်စကားကို နားထောင်ကာ ဒေါက်တာမျိုးအောင်က တွေး တွေးဆဆဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ဝိညာဉ်ပုံရိပ်တွေမြင်ရတဲ့အဖြစ်ဟာ ရာသီဥတုနဲ့များ ဆိုင်
နေမလားမသိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မျိုးအောင်”

“မစံမယ်တို့ဖြစ်ရင် ဖြစ်ခဲ့တဲ့နေ့ဟာ တစ်နေ့လုံး မိုးတွေ စွေနေတဲ့နေ့
လေ၊ မင်းတို့မြင်ခဲ့ရတဲ့ မနေ့ကလည်း မိုးတွေ စွေနေခဲ့တယ်။ နှစ်တိုင်း ဒီလို
ဝါခေါင်လအချိန်ဟာ ဒီအရပ်မှာ မိုးများတဲ့အချိန်ပဲ။ ပြီးခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်က မိုးခေါင်
တယ်။ ချောင်းထဲမှာတောင် ရေပါးတယ်ဆိုတော့ ဝိညာဉ်အရိပ်တွေဟာ သူတို့ဖြစ်
ရပ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရာသီဥတုမျိုးမဟုတ်လို့ နီးထမလာတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မင်း အတွေးအခေါ်က သိပ္ပံနည်းကျတယ် မျိုးအောင်၊ ဟုတ်ရင်လည်း
ဟုတ်မှာပေါ့လေ”

“ကဲလေ ... မွန်တို့ပြန်ကြပါစို့၊ သိချင်တာတွေလည်း အဘွားဆီက
သိရပြီ၊ အဘွားလည်း သမီးတို့ကိုပြောပြရလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရင် ခွင့်
လွှတ်ပါအဘွား”

“ကိုကြီးဒေါနနဲ့ မမစံပယ်အကြောင်းကို ဘယ်အခါပြောရ ပြောရ မပြီး
နိုင်ပါဘူး သမီးရယ်”

လူငယ်သုံးယောက်သည် အဘွားဒေါ်ကံဆယ်အား ကန်တော့ကာ
နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

“ကိုကြီးဒေါနနဲ့ မမစံပယ်ကိုရော၊ ကိုမုန်တိုင်းကြီးကိုပါ နာနာဘာဝ
အဖြစ်က ကျွတ်လွှတ်ကြပါစေလို့ အမျှစေဆုတောင်းပေးကြပါ ကလေးတို့ရယ်”

အဘွားဆယ်၏ အိမ်မှထွက်လာပြီး လမ်းမပေါ်ရောက်သည်နှင့်
မာလာမွန်က ပြောလိုက်လေသည်။

“ကိုမျိုးအောင်၊ ကျွန်မကို ရွာဟောင်းသင်္ချိုင်းကို လိုက်ပို့ပေးပါ”

“သင်္ချိုင်းဟောင်းကိုသွားရင် ချောင်းထိပ်အထိ လမ်းပြန်လျှောက်ရမယ်
မာလာ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မလျှောက်နိုင်ပါတယ်”

“အင်း နေတောင် အတော်ပူနေပြီ၊ မာလာက သင်္ချိုင်းဟောင်းကို
တာလို့သွားချင်တာလဲ”

“ကိုဒေါ်နနဲ့ မစံပယ်ရဲ့အုတ်ဂူကို ကြည့်ချင်လို့ပေါ့ ကိုမျိုးအောင်ရယ်”

“ဒါဖြင့် သွားကြတာပေါ့လေ”

လာခဲ့သည့်ခရီးစဉ်အတိုင်း ချောင်းထိပ်ထိပြန်လျှောက်ခဲ့ရသည်။

ချောင်းကွေ့ထိပ်မှ တည်တည်ရှိ တောအုပ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည့်
အခါ ထိမ်းသိမ်းမှုကင်းမဲ့ကာ ပျက်စီးနေသော သင်္ချိုင်းကုန်းအဟောင်းကို တွေ့
လိုက်ရလေ၏။

မြေပုံများမှာ မြေတွင်ပြားဝပ်နေကာ အချို့နေရာများ၌ ရေများဝပ်
လျက်ရှိသည်။ အုတ်ဂူအချို့သာလျှင် ခိုင်ခိုင်မာမာကျန် ရှိနေတော့၏။ အုတ်ဂူများ
မှာလည်း ရေညှိများတက်လျက် မှိုင်းညှို့နေပေသည်။

“ကိုဒေါ်နနဲ့ မစံပယ်တို့အုတ်ဂူက ဟိုဖက်ထောင့်မှာ”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က ရှေ့မှဦးဆောင်ကာ ခေါ်သွားလေသည်။

ပျက်စီးနေသော ဧရပ်ပျက်ကြီးကို ယိုင်ခွံစွာတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရေပ်၌ အမိုးများမရှိတော့ဘဲ ကြမ်းပြင်များမှာလည်း ကျိုးပဲ့လျက် ရှိလေပြီ။

“ဒါဟာ အဘွားဆယ်နဲ့ မစံပယ်တို့ ကိုဒေါနကို စောင့်ခဲ့ကြတဲ့ သင်္ချိုင်းရေပ်ကြီးပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် ကောင်းတင်”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က တစ်နေရာအရောက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

ရှေ့မှအုတ်ဂူကြီးတစ်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“အဲဒါပဲ”

အုတ်ဂူကြီးသည် သာမန်ရှိရိုးရှိစဉ်ထက် ပို၍ကျယ်ပြန့်နေပေသည်။ လူနှစ်ယောက်ကို တစ်ပေါင်းတည်းပေါင်း၍ မြှုပ်နှံထားခြင်း မဟုတ်ပါလော။

မာလာမွန်က ခြံနယ်များကိုကျော်လွှားကာ အုတ်ဂူဆီသို့ လျှောက်သွား လိုက်လေသည်။

အုတ်ဂူ၌ရေညှိများတက်ကာ မှိုင်းညှို့နေသည်။ ပျက်စီးနေပေပြီ။

အုတ်ဂူအထက်မှ စာသားများတွင်လည်း ရေညှိများ၊ မြေမှုန့်များ ဝင် ရောက်ကာ ဖတ်ရခက်လျက် ရှိပေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်ကတော့ ဒီအုတ်ဂူကြီးဟာ အမြဲသစ်လွင်နေ တာပါပဲမာလာ။ အဘွားဆယ်ကပဲ နှစ်စဉ်ထုံးသုတ်၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခဲ့တာပါ။ အဘွားဆယ်လည်း မျက်စိကွယ်၊ ရွာနေရာလည်းပြောင်းသွားတော့ မပြုပြင်နိုင် တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ကိုဒေါနက တခြားအရပ်သား၊ မစံပယ်မှာလည်း ဆွေမျိုး မကျန်ရစ်တော့လို့ ပြုပြင်သူမရှိတော့တာပါ”

အဘွားဆယ်သည် ကိုကြီးဒေါနနှင့် မမစံပယ်အပေါ်တွင် ကွယ်လွန်ပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာကာသည့်တိုင် အချစ်မပြယ်တွယ်တာနေဆဲဖြစ်သော “မက်ဆယ် ဆိုသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်” ဝါတကား။

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က မြေပြင်မှ တုတ်တစ်ချောင်းကို ကောက်ယူကာ စာသားများထွင်းထားသည့်နေရာသို့ ခြစ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ အုတ်ဂူပေါ် တွင် ထွင်းထားသည့်စာသားများမှာ ဖတ်ရအောင် ပေါ်လွင်လာလေတော့။

မောင်ဒေါန အသက် (၁၉) နှစ်

နှင့်

မစံပယ် အသက် (၁၇)နှစ်

သက္ကရာဇ် ၁၂၇၄ ဝါခေါင်လပြည့်နေ့
အင်္ဂါနေ့တွင် အတူတကွကွယ်လွန်သည်။

သူတို့မြင်တွေ့ခဲ့ရသော ဝိညာဉ်ပုံရိပ်များကား ဆယ်နှစ် တစ်ကြိမ် ဤအုတ်ဂူထဲမှ ထထွက်လာသည့် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ပုံရိပ်များပါတကား။

“ကိုဒေါနနဲ့ မစံမယ်တို့ လက်ရှိဘဝက ကျွတ်လွတ်ပြီး ကောင်းရာမွန် ရာဘာဝကို ကူးပြောင်းရောက်ရှိပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်ရှင်”

မာလာမွန်က အုတ်ဂူထဲတွင်လဲလျောင်းနေသော ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ရုပ်အလောင်းများကို ပြောသည့်သဖွယ် လှိုက်လှဲစွာပြောကြားလိုက်လေသည်။

သင်္ချိုင်းထဲမှ သူတို့ပြန်လည်ထွက်ခွာလာချိန်၌ ချစ်သူ နှစ်ဦး၏ အုတ်ဂူ ကြီးသည် တည်တံ့ခိုင်မြဲစွာ ကျန်ရှိနေခဲ့ပေတော့၏။

သင်္ချိုင်းအပြင်သို့အရောက်တွင် ကိုကောင်းတင်က ဒေါက်တာ မျိုးအောင်ကို ပြောလိုက်လေသည်။

“နောင်ဆယ်နှစ်ကြာတဲ့အချိန်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်မှာ ငါ မင်းတို့ရွာကို ပြန်လာခဲ့ဦးမယ် မျိုးအောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နောင်ဆယ်နှစ် ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ညနေခင်းမှာ မြင်ရမဲ့ ကိုဒေါနနဲ့ မစံမယ်တို့ ဝိညာဉ်တွေကို စောင့်ကြည့်ချင်လို့ပေါ့ကွာ။ ၁၉၉၂ခု ဝါခေါင် လပြည့်နေ့မှာ ကျောက်ကွေ့ရွာကို ငါ အရောက်ပြန်လာခဲ့မယ် မျိုးအောင်”

ကိုကောင်းတင်က လှိုက်လှဲစွာ ပြောကြားလိုက်လေ၏။

အပိုင်း [၄] အတ္ထုပ္ပတ္တိ ညည်း

ကျွန်ုပ်ဒေါက်တာစိုးထိုက်သည် ဦးကောင်းတင် ပြန်လည်ပြောပြသော အတွေ့အကြုံများကို စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေခဲ့ပေ၏။

ဦးကောင်းတင်ကား ပင်စင်စားညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်တစ်ယောက် ဖြစ်ကာ ယခုအခါတွင် ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီထောင်၍ သွင်းကုန်လုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်နေကြောင်း သိရပေသည်။

ကျွန်ုပ်အား ဦးကောင်းတင် လာရောက်ဆက်သွယ်ချိန်မှာ ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွင်း ရက်တစ်ရက်ဖြစ်ပေသည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာတွေကို စိတ်ဝင်စားရဲ့လား ဒေါက်တာ”

“စိတ်ဝင်စားပြီကော ဦးကောင်းတင်၊ ကျွန်တော်သုတေသနလုပ်နေတဲ့ မနောဝိညာဉ်ဘာသာရပ်နဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေတာမို့ စိတ်လည်းဝင်စားတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးနိုင်တဲ့အထိ အချက်အလက်ခိုင်ခိုင်လုံလုံလည်း ရချင်ပါတယ် ဦးကောင်းတင်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ တွဲလို့ရပါပြီ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း လာမယ့် သြဂုတ်စ်လထဲမှာကျမယ့် ဝါခေါင် လပြည့်နေ့အထိ ကျောက်ကွေ့ရွာကိုသွားဖို့ စိတ်ကူးထားတာ ဒေါက်တာရဲ့၊ ဒေါက်တာရဲ့ သတင်းကို ကြားရလို့ ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ပါတည်းလိုက်ပြီး လေ့လာနိုင်အောင် လာပြီး ဆက်သွယ်တာပါပဲ ဒေါက်တာ”

“ဒါနဲ့ ၁၉၉၂ ခုနှစ်မှာ သွားလေ့လာတဲ့အခါ တွေ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံလေးကို ပြောပြပါဦး ဦးကောင်းတင်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်မှာရော ကိုဒေါ်နနဲ့ မစမယ်တို့ပုံရိပ်တွေကို မြင်ခဲ့ရသလား”

“ဥ ခုနစ်တုန်းက ကျောက်ကွေ့ရွာကိုသွားမယ်လို့ အားခဲထားခဲ့ပေ
မဲ့ ကျွန်တော်မသွားဖြစ်ခဲ့ပါဘူး ဒေါက်တာ”

“ဟင်-ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလိုပါ။ ဥ-ခုနစ်မှာ ကျွန်တော်ဟာ အစိုးရဝန်ထမ်းဘဝမှာပဲ ရှိပါသေး
တယ်။ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဥ ခုနစ် မတ်လကနေ နိုဝင်ဘာလအထိ
နိုင်ငံတော်အစိုးရက နိုင်ငံခြား ပညာတော်သင်ခရီးလွှတ်လို့ ကျွန်တော် ဂျာမနီ
နိုင်ငံကိုရောက်နေခဲ့ပါတယ်။ ဂျာမနီမှာ ဥလကြာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဆယ်နှစ်
တိတိ ကြိုတင်အားခဲထားခဲ့ပေမဲ့ မသွားဖြစ်ခဲ့ရတာပါ ဒေါက်တာ”

“ဪ-ဖြစ်ရလေဗျာ”

“ကျွန်တော် မသွားဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာ
မျိုးအောင်ကိုတော့ အဲဒီနှစ် ဝါခေါင်လပြည့်နေ့မှာ ချောင်းကွေ့ထိပ်ကနေ
စောင့်ကြည့်ဖို့ အသေအချာမှာထားခဲ့ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဒေါက်တာမျိုးအောင်က စောင့်ကြည့်ဖြစ်သလား”

“ကြည့်ဖြစ်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဒီတော့ မစံပယ်တို့ပုံရိပ်ကို မြင်ရတာပဲတဲ့လား”

“ဒေါက်တာမျိုးအောင် ကျွန်တော့်ဆီ လှမ်းရေးလိုက်တဲ့စာကိုသာ
ဒေါက်တာဖတ်ကြည့်ပါတော့ ဒေါက်တာ။ မျိုးအောင်က ကျွန်တော်သိရအောင်
ဂျာမနီအထိ ချက်ချင်းပဲ စာရေးအကြောင်းကြားခဲ့ပါတယ်။ သူ့စာ ကျွန်တော့်ဆီမှာ
ပါလာပါတယ်”

ဦးကောင်းတင်က သူ၏လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ စာတစ်စောင်ကိုထုတ်ကာ
ကျွန်ုပ်ထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဖတ်ကြည့်ပါ ဒေါက်တာ၊ စာဖတ်ပြီးရင် ဒီဖြစ်ရပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဒေါက်တာ့ဆီက သဘောထားကိုလည်း သိချင်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်က ဒေါက်တာမျိုးအောင်၏စာကို ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူငယ်ချင်း ကောင်းတင်-

မင်းတာဝန်ပေးတဲ့အတွက်ရော၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် သိပ်စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့
ဒီနှစ်ဝါခေါင်လပြည့်နေ့မှာ မစံပယ်တို့ ဝိညာဉ်တွေကို ငါစောင့်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။

ငါတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပူးကွ၊ ရွာအထက်တန်းကျောင်းကို
နောက်ရောက်လာတဲ့ အထက်တန်းပြဆရာဦးကြည်လင်းလည်းပါတယ်။ ဦးကြည်
လင်းကလည်း ငါ ဒီအဖြစ်အပျက်ကိုပြောပြတော့ သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်။

ငါ့နှီးကြည်လင်းနဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်စရာတွေကို ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ မတိုင်ခင်ကတည်းက ပြင်ဆင်ထားခဲ့ကြတယ်။ ပြင်ဆင်တယ်ဆိုတာ တခြား မဟုတ်ဘူး။ မစံပယ်တို့ ဝိညာဉ်တွေကိုမြင်ရရင် ရိုက်ထားဖို့ ကင်မရာပေါ့ကွာ။ ဦးကြည်လင်းကလည်း သူ့ကိုယ်ပိုင်ကင်မရာနဲ့၊ ငါကလည်း ငါ့ကင်မရာနဲ့၊ ကင်မရာနှစ်လုံးနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း မှတ်တမ်းတင်မယ်ပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။

(ဪ-ကြားဖြတ်ပြောရဦးမယ်၊ အဘွားဆယ်တော့ မနှစ်က ဆုံး သွားရှာပြီကွ၊ ဘွားဆယ်ဆုံးတော့ အသက် ၈၈နှစ်)

ဝါခေါင်လပြည့်နေ့အကြောင်း ဆက်ပြောမယ်။

ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ ညနေလေးနာရီလောက်ကတည်းက ချောင်း ကွေ့ထိပ်ကို ရောက်နေကြတယ်။ ရာသီဥတုကလည်း နှစ်စဉ်ဖြစ်နေကျ ရာသီ ဥတုမျိုးပဲ။ မိုးက တစ်နေ့လုံး တဖွဲဖွဲရွေ့လို့၊ ခြောက်နာရီလောက်ကျတော့ လုံးလုံးတိတ်သွားတယ်ကွ၊ နေပြန့်ပွင့်လာတယ်၊ မင်းတို့လာတဲ့ ၈၂ ခုနှစ်ကလည်း ဒီလိုအခြေအနေမျိုးပဲလေ။

တို့နှစ်ယောက်ဟာ မစံပယ်နဲ့ ကိုဒေါန ပေါ်ထွက်လာမဲ့ သင်္ချိုင်း အပေါက်ကို မျှော်ကြည့်နေကြတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ၆နာရီကို လေးငါးမိနစ်လောက်လဲ လွန်ရော၊ သင်္ချိုင်းအဝက နေထွက်လာတဲ့ အရိပ်တစ်ခုကို မြင်ရတယ် ကောင်းတင်။

အရိပ်ဟာ ဝိုးတဝါးပဲ၊ အရိပ်လို့ပဲပြောလို့ရမယ်။ အဲဒါကို လူလို့ ငါ တော့ ဘယ်လိုမှပြောလို့မရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒါဟာ ငါတို့နဲ့ မလှမ်းမကမ်းရောက်တဲ့အထိ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရဘဲ မီးခိုးလုံးလိုလို မြူခိုးမြူငွေ့ လိုလို မပီဝိုးတဝါး ဖြစ်နေလို့ပဲ။

ပုံရိပ်သဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ရတာတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံ သဏ္ဌာန်ပဲ။ အဲဒီသဏ္ဌာန်ဟာ သင်္ချိုင်းကနေ ချောင်းဘက်ကို ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာတယ် ကောင်းတင်။

ခေါင်းမှာခေါင်းပေါင်းနဲ့၊ ခေါင်းပေါင်းဟာ ငါ ဘွားဆယ်အိမ်မှာမြင်ခဲ့ရ တဲ့ အနီရောင်ပေါ်မှာ အနက်စက်လေးတွေပါတဲ့ ခေါင်းပေါင်း ဖြစ်နေတယ် ကောင်းတင်။ ဒါဖြင့် ဒီအရိပ်အယောင်ဟာ ကိုဒေါနဆိုတာသေချာပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘေးမှာ မစံပယ်ဘာလို့ပါမလာရတာလဲ၊ ဖြစ်ရပ်မှန်အတိုင်းဆိုရင် မစံပယ်ဟာ ကိုဒေါနဘေးမှာ တွဲရက်ပါလာရမှာ မဟုတ်လား။

ယောက်ျားပုံရိပ်ဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ချောင်းနားကို နီးလာတယ်။

သူ့ကိုကြည့်ရတာဟာ ပီပီပြင်ပြင်မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့မြင်ခဲ့ရတုန်းက အပြင်က တကယ့်လူကို မြင်ရသလို လူလုံးသဲသဲကွဲကွဲမြင်ခဲ့ရတာနော်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ် လား။

ငါတို့ကတော့ သူ့ကို မီးခိုးလုံးတစ်ခုရွေ့လာသလိုပဲ မပီပီတဝါးပဲ မြင်နေရတယ်ကွာ။ ဘေးမှာ မစံပယ်အရိပ်က လည်းမပါတော့၊ ဒါဟာ သင်္ချိုင်းထဲက တခြားတစ္ဆေတစ်ကောင်လို့တောင် ငါ့စိတ်ထဲထင်မိသေးတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ သူ့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ထားဖို့ မမေ့ခဲ့ပါဘူး။ ငါရော ဦးကြည်လင်းရော နှစ်ယောက်စလုံး အဲဒီပုံရိပ်သင်္ချိုင်းထဲက စထွက်လာကတည်းက ရိုက်ဖြစ်ကြတယ်။

အနီးကပ်မြင်ရတော့ သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေကိုပါ ကောင်း ကောင်းမြင်ရတယ် ကောင်းတင်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို 'ဖောက်ပြီး တစ်ဖက်ကအရာဝတ္ထုတွေကို မြင်နေရတယ်ကွာ၊ သူဟာ အခိုးအငွေ အလုံးအခဲ တစ်ခုလုံးဖြစ်နေတယ်။ မင်းတို့ မြင်ခဲ့တုန်းကတော့ ဒီလိုဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။ မင်းကော မာလာကော လူစင်စစ်ကိုမြင်တဲ့အတိုင်းမြင်ရတာလို့ ပြောခဲ့ကြတယ် လေ။

သူဟာ ကိုဒေါနဟုတ်-မဟုတ် ငါအကဲမပြတ်နိုင်ခဲ့သေးဘူး။ ပုံရိပ်ဟာ ချောင်းထိပ်မှာ ရပ်နေတယ်၊ ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ကြည့်တယ်၊ ငါတို့ရှိတဲ့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပေမဲ့ ချောင်းဘေးသစ်ပင်အောက်က ငါတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ မြင်ပုံမရဘူး။ သူ့မျက်လုံးဟာ ဖန်ဂေါ်လီလုံးလို ကြောင်တောင်ကြီးကွ။

ကောင်းတင်ရေ-ငါ ဦးကြည်လင်းကို အဖော်စပ်လာမိတာ မှန်သွား တယ်ဟေ့။ မကြောက်တတ်ပါဘူးလို့ အားတင်းထားတဲ့ကြားက အဲဒီတစ္ဆေ ပုံရိပ်ကြီးကိုမြင်ရတော့ ကြက်သီးတွေထ၊ အော်ဂလီဆန်ပြီး ကြောက်လိုက်တာ ကွာ၊ ငါတစ်ယောက်ထဲဆိုရင် လိပ်ပြာလွင့်သွားမယ်ထင်ပါရဲ့။

ခဏနေတော့ သင်္ချိုင်းအဝကနေ နောက်ထပ် ယောက်ျားတစ်ယောက် ပုံရိပ် ပေါ်လာပြန်ရော၊ အဲဒီပုံရိပ်ကလဲ ပထမပုံရိပ်အတိုင်းပဲ၊ မီးခိုးငွေ့မီးခိုးလုံးကြီး ပါပဲ၊ လူပုံသဏ္ဌာန် အခိုးအငွေ့အလုံးကြီးပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသဏ္ဌာန်ဟာ မှန်တိုင်းဆိုတာတော့ သေချာသွားတယ်ကွာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့လက် ထဲမှာ ငှက်ကြီးတောင်စားကို ကိုင်ထားတယ်၊ အနီးရောက်လို့ကြည့်လိုက်တော့ အကျိုးက ရင်ဘတ်ဟပြန်၊ ဆံပင်ကို သျှောင်ထုံးထားတယ်၊ မင်းတို့မြင်ခဲ့ရတဲ့ မှန်တိုင်းပုံရိပ်ဟာလည်း ဒီအတိုင်းပဲမဟုတ်လား။

သူဟာ မှန်တိုင်းဆိုတာသေချာရင် ပထမပုံရိပ် ရှင်ဟာလဲ ကိုဒေါန

ဆိုတာ သေချာသွားပြီပေါ့။

ကိုဒေါနဟာ မုန်တိုင်းနောက်ကနေလိုက်လာတာလဲ မြင်ရော ရုတ်တရက် ရေထဲကိုခုန်ချလိုက်တယ် ကောင်းတင်။ ရေထဲမကျခင် သူ့ခေါင်းက ပဝါလေးကျွတ်ပြီး လေထဲလွင့်သွားတာ၊ သစ်ပင်ကိုင်းမှာ သွားငြိနေတာတွေ အားလုံးဟာ မင်းတို့ မြင်ခဲ့ရတဲ့အတိုင်းပါပဲကွာ။ (ဝိညာဉ်တွေ ပျောက်သွားလို့ ပဝါလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ သစ်ကိုင်းထိပ်မှာ မရှိတော့ဘူး)

မုန်တိုင်းကြီးလည်း ချောင်းထိပ်ရောက်တာနဲ့ ကိုဒေါန ခုန်ချသွားတာ ကို ကြည့်ပြီး ဇဝေဇဝါဖြစ်နေပုံပဲ။ သူလည်း ဘေးဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ ငါတို့ရှိတဲ့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပေမဲ့ ငါတို့ကိုမြင်ပုံမရဘူး။

မုန်တိုင်းကြီးဟာ ငှက်ကြီးတောင်စားကို ရေထဲ ပစ်ချလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရေထဲခုန်မင်းသွားတော့တယ်ကောင်းတင်။

ဒါပဲ။

ငါတို့မြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းကတော့ ဒါပဲ။

မုန်တိုင်းနှုတ်က ကြိမ်းဝါးတာတွေ ဘာတွေလဲ မကြားရဘူး။

အထူးဆန်းဆုံးကတော့ မစံပယ်ကိုမတွေ့ရတာပဲ။

မစံပယ် ဘာလို့မပါရတာလဲ။

သူတို့ကိုကြည့်ရတာဟာ ကနေကြပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို စိတ်မပါဘဲ တာဝန်အရကနေရတဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့သားတွေနဲ့ တူနေတယ်ကောင်းတင်ရေ။ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့မြင်ရတုန်းက ကြောက်မိပေမဲ့ အခုတော့ ပြန်တွေးတိုင်း ရယ်ချင်နေမိတယ်။

တို့တွေ့ခဲ့ရတာဟာ ကိုဒေါနနဲ့ကိုမုန်တိုင်းဆိုတာတော့ သေချာပါတယ်။ ဝိညာဉ်နာနာဘာဝတွေ ဆိုတာလဲ သေချာတယ် ကောင်းတင်ရေ။ ဒါပေမယ့် မစံပယ်က ဘာလို့မပါရတာလဲ။ ကိုဒေါနနဲ့ကိုမုန်တိုင်းတို့ရဲ့တစ္ဆေတွေဟာ လဲ မစံပယ်မပါလို့ စိတ်မပါလက်မပါ ပျင်းရိပျင်းတွဲဖြစ်နေပုံပဲကွာ၊ မထူးဆန်းဘူးလား။ ရယ်စရာမကောင်းဘူးလားကွာ။

ငါ့စိတ်အထင် မစံပယ်တစ်ယောက်ကတော့ ဂျွတ်လွတ်သွားပြီထင်ပါရဲ့ကွာ။ ပရလောကမှာ ကိုဒေါနနဲ့ ကိုမုန်တိုင်းနှစ်ယောက်ထဲ ပျင်းခြောက်ခြောက်နဲ့ ကျန်ခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြင်ရတွေ့ရသမျှအားလုံးကို ငါရော၊ ဦးကြည်လင်းရော တစ်ကွက်မှမလပ်ရအောင် ဓာတ်ပုံရိုက် မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ကောင်းတင်ရေ၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲကွာ၊ မြို့တက်ပြီး ဓာတ်ပုံတွေ

ကူးကြည့်တော့ စာတ်ပုံထဲမှာ ငါတို့မြင်ခဲ့ရတဲ့ ဝိညာဉ်တွေဟာ ပုံရိပ်မထင်ဘူးကွ။
စာတ်ပုံတွေအားလုံးဟာ ချောင်းပတ်ဝန်းကျင်က မြင်ကွင်းတွေအတိုင်း ထွက်လာ
တယ်။

ကဲ- ဘယ်လိုအဖြေရှာကြမလဲ ကောင်းတင်။

ဆယ်နှစ်တစ်ခါမှ မြင်ရတဲ့ပုံကို ကြိုတင်အားခဲထားတဲ့ကြားက ကြိမ်နီ
လွဲရတဲ့မင်းအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူးကွ။

ကြည့်ခွင့်ကြုံရတဲ့ ငါ့အဖို့လည်း အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ကျန်ခဲ့ပြီ
ကောင်းတင်ရေ။

မင်းစိတ်ဝင်စားသေးရင်တော့ နောက်လာမဲ့ ဆယ်နှစ်၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ်
ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ကို စောင့်ကြသေးတာပေါ့။

မင်းသူငယ်ချင်း

မျိုးအောင်

ကျောက်ကွေ့ရွာ

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒေါက်တာ ဘယ်လိုယူဆပါသလဲ ဒေါက်တာ”
ဒေါက်တာမျိုးအောင်စာကို ကျွန်ုပ်ဖတ်အပြီးတွင် ဦးကောင်းတင်က
မေးလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါက်တာမျိုးအောင်စာကို ဖတ်ရသည့်အတွက် စိတ်ထဲ၌
ခိုးလိုးခုလုဖြစ်သွားရလေသည်။

“အင်း-ဒေါက်တာမျိုးအောင်စာကို မဖတ်ရခင်က ကျွန်တော့် အထင်
အမြင်ကတစ်မျိုးပါ။ ဒေါက်တာမျိုးအောင်စာကို ဖတ်လိုက်ရမှ ကျွန်တော်လည်း
သူ့လို အုလည်လည်ဖြစ်သွားရပြီ ဦးကောင်းတင်ရေ”

“ပြောပါ ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာ့ရဲ့ နဂိုအယူအဆကိုပဲ ပြောပြပါဦး”

“ကျွန်တော့် အယူအဆက ဒီလိုပါ။ ဦးကောင်းတင်တို့ ကျောက်ကွေ့
ရွာရောက်စဉ်က ဒေါက်တာမျိုးအောင် ပြောခဲ့တဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်အတိုင်းပါပဲ။
လောကမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးသမျှ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ ပျောက်ပျက်မသွားပါဘူး၊
ဦးကောင်းတင်။ သဘာဝတရားကြီးဟာ လောကရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ၊ အသံတွေ၊
လှုပ်ရှားမှုတွေ အားလုံးကို မှတ်တမ်းတင်ထားပါတယ်။ အဲဒီလို မှတ်တမ်းတင်ခံ
ထားရတဲ့ ပုံရိပ်တွေဟာ အဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့စဉ်ကအတိုင်း ရာသီဥတု၊
သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားတွေ ပြန်လည်ကိုက်ညီသွားရင် တစ်ဖန်ပြန်ပြီး
ပုံရိပ်ထင် တတ်ပါတယ်။ အဲဒါကို အတိတ်ပုံရိပ်ယောင် ထင်ဟပ်ခြင်း လို့
ခေါ်ပါတယ် ဦးကောင်းတင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရှုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြောင့် အခု ပြန်ပြီး ခေတ်စားနေတဲ့ တိုက်တန်းနစ်
သင်္ဘောကြီးရဲ့အဖြစ်ကိုပဲ နမူနာထားပြီး ပြောပါရစေ။ တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောကြီး
ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၈၀ ကျော်က ရေခဲတောင်နဲ့တိုက်မိပြီး နစ်မြုပ်ခဲ့ပါတယ်။

ဖြစ်ခဲ့တဲ့ရက်စွဲ ကတော့ ဧပြီလ ၁၄ ရက်ပါ ဦးကောင်းတင်၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်တော်တို့မြန်မာတွေရဲ့ သင်္ကြန်အကျနေ့နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေတယ်ဗျ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဒေါက်တာ၊ တိုက်တန်းနစ်အကြောင်းတော့ စာထဲမှာလည်း ဖတ်ဖူး၊ ရုပ်ရှင်ကားလည်း ကြည့်ရလို့ သိနေပါတယ်”

“နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် ဧပြီလ ၁၄ ရက်နေ့မှာ တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘော နှစ် မြှုပ်ခဲ့တဲ့ နေရာကို ရောက်သွားတဲ့ သင်္ဘောတိုင်းဟာ တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောကြီး ကို မီးတွေထိန်ထိန်ညှိအောင် ထွန်းညှိပြီး ပင်လယ်ပြင်မှာ ခုတ်မောင်းနေတာကို တွေ့ကြရတယ်တဲ့ ဦးကောင်းတင်”

“အို”

“တချို့သင်္ဘောများကတော့ ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှာရပ်ပြီး သင်္ဘော မနှစ်မြုပ်ခင် ဆုတောင်းစာများရွတ်ဆိုနေတဲ့ ခရီးသည်များရဲ့ပုံရိပ်ကို မြင်တွေ့ရ တယ်တဲ့။ အဲဒါတွေဟာ တစ်ဦးတစ်ယောက်ထဲရဲ့ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ရပ် မဟုတ်ဘူး။ ဧပြီလ ၁၄ ရက်နေ့မှာ အဲဒီနေရာကိုရောက်သွားတဲ့ သင်္ဘောတိုင်းက သင်္ဘောသားတိုင်း မြင်ရတွေ့ရတဲ့မြင်ကွင်းတွေပါ ဦးကောင်းတင်”

“သင်္ဘောနှစ်ရာမှာ ပါဝင်ကွယ်လွန်သွားတဲ့သူတွေက ခြောက်လှန့် တာပေါ့နော် ဒေါက်တာ”

“သမားရိုးကျအမြင်အားဖြင့်တော့ အဲဒီလို ဖြောရမှာပါပဲ။ သရဲခြောက်ခံ ရတယ်ပေါ့၊ သိပ္ပံနည်းအရ အဖြေရှာပြီး လေ့လာဆန်းစစ်ချက်အရတော့ သရဲခြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဦးကောင်းတင်”

“ဒါဖြင့်”

“ဧပြီလ ၁၄ ရက်မှာ ဖြစ်လာတဲ့ ရာသီဥတုအခြေအနေ၊ ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားတွေဟာ သင်္ဘောကြီးနှစ်မြှုပ်စဉ်ကအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း ပြန်လည်တူညီလာတဲ့အခါ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ ပြန်လည်ရုပ်လုံး ပေါ်လာရတာပါတဲ့။ သိပ္ပံပညာက အဲဒီလို အဖြေထုတ်ပါတယ် ဦးကောင်းတင်။ ဆိုလိုတာက ဧပြီလ ၁၄ ရက်နေ့လည်း ဖြစ်ရမယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ရာသီဥတုက လဲ သင်္ဘောနှစ်စဉ်အချိန်ကနဲ့ တူသွားလို့ သဘာဝတရားကြီးက သိုမှီးမှတ်တမ်း တင်ထားတဲ့ မှတ်တမ်းပုံရိပ်တွေဟာ အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြန်လည်ထင်ဟပ်လာ ခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“သရဲချောက်တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အတိတ်ပုံရိပ်ယောင် ထင်ဟပ်ခြင်းပါ ဦးကောင်းတင်။ အဲဒီနမူနာအတိုင်းပဲ မစံပယ်တို့ကို မြင်ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဟာလည်း ဆယ်နှစ်တစ်ကြိမ်

ပေါ်တယ်၊ မြင်ရတာကလည်း သူတို့ကွယ်လွန်တဲ့ ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတော့ကာ တိုက်တန်းနှစ်သဘောကြီးရဲ့အဖြစ်မျိုး အတိတ်ပုံရိပ်ယောင် ထင်ဟပ် တာလို့ ကျွန်တော်က ယူဆမိတာပါ။”

“သဘာဝကျပါတယ်၊ ဒေါက်တာမျိုးအောင်ရဲ့ ယူဆချက်နဲ့လည်း တိုက်ဆိုင်နေပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းမျိုးအောင်ကလဲ ဒေါက်တာပြောသလို ပြောခဲ့တာပါပဲ။ မစံပယ်တို့ပုံရိပ်ကို အနှစ် ၆၀ မြောက် ဆယ်နှစ်ပိုင်းတုန်းကမတွေ့ရတော့ အဘွားဆယ်က ကျွတ်လွတ်သွားပြီလို့ ထင်မှတ်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်ဇနီးမောင်နှံက အနှစ် ၇၀ ပြည့်တဲ့ ဆယ်နှစ်ပိုင်းမှာ ပြန်မြင်ရပြန်တယ်၊ မိုးခေါင်တဲ့နှစ်တစ်နှစ်မှာပဲ မမြင်တွေ့ရတာဖြစ်လို့ ကိုမျိုး အောင်က ဝိညာဉ်ရိပ်တွေမြင်ရခြင်းဟာ ရာသီဥတုနဲ့ သက်ဆိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ကြေးပေးခဲ့တာပါ ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ၉၂ ခုနှစ်မှာ ဒေါက်တာမျိုးအောင် မြင်ခဲ့ရတဲ့ဖြစ်ရပ်က အဲဒီသိပ္ပံနည်းကျတဲ့ အမြင်ကို ဖျက်ပစ်လိုက်သလိုဖြစ်သွားပါ ပြီ ဦးကောင်းတင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါက်တာ”

“အတိတ်ပုံရိပ်ယောင် ထင်ဟပ်ခြင်းသာ မှန်ခဲ့ရင် ဆယ်နှစ်ပိုင်း တိုင်းမှာ မြင်ရတဲ့ ပုံရိပ်တွေဟာ တူညီနေရမယ်လေ၊ ဒါတွေဟာ ပုံရိပ်သာ ဖြစ်တယ်၊ ဝိညာဉ်နာနာဘာဝမဟုတ်ဘူးလို့ မှတ်ယူရမှာကိုး။ နောက်ဆုံး ၉၂ ခုနှစ်မှာတွေ့ခဲ့တော့ မစံပယ်ပါ မလာတော့ဘူး၊ သဘာဝတရားက ပုံရိပ်ကို ထင်ဟပ်ပြရင် အဖြစ်မှန်အတိုင်း တညီတညာထဲ ဖြစ်နေရမယ်မဟုတ်လား ဦးကောင်းတင်”

“ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် မစံပယ်တို့သုံးယောက်ရဲ့ ပုံရိပ်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်အစစ်တွေလို့ပဲ မှတ်ရတော့မှာပေါ့”

“နောက်ဆုံးမြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းမှာ မစံပယ်မပါတာကိုလဲ ဒေါက်တာ မျိုးအောင် ယူဆသလို မစံပယ်တစ်ယောက်ကတော့ ကျွတ်လွတ်သွားပြီလို့ ယူဆရတော့မှာပေါ့ ဦးကောင်းတင်”

“အဖြေမှန်ကိုတော့ လာမယ့် ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ကျမှပဲ သိနိုင်တော့ မယ် ဒေါက်တာ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဒီနှစ်တော့ ကျောက်ကွေ့ရွာကို ဝါခေါင်လပြည့်မတိုင်မီ ရောက်အောင် သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာကိုလဲလိုက်ပြီး သုတေသနပြုစေချင်လို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“လိုက်ပါမယ်၊ ကျွန်တော်လိုက်ပါမယ်။ ဖြစ်ရပ်က ကျွန်တော် သုတေသနပြုနေတဲ့ မနောဝိညာဉ်ဘာသာရပ်နဲ့ ကွက်တိ အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော်သိပ်စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ လိုက်ဖြစ်အောင်ကို လိုက်ပါမယ် ဦးကောင်းတင်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

“အတိတ်ပုံရိပ်ယောင် ထင်ဟပ်ခြင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အထောက်အထားတွေရော၊ ဒီနည်းနှင့်နှင် ဖြစ်ဖူးတဲ့အဖြစ်မျိုးတွေရော ယခင်က ရှိမရှိကို စာအုပ်စာတမ်းတွေထဲကနေ ကျွန်တော်လေ့လာထားပါမယ် ဦးကောင်းတင်”

“ကျောက်ကျွေကို သွားမယ်ရက်ကိုလည်း နီးမှ ဒေါက်တာနဲ့ လာပြီးညှိနှိုင်းပါမယ်၊ အခုတော့ လေးငါးလလောက် လိုပါသေးတယ်။ ဒါနဲ့ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာမျိုး အောင်ကိုရော၊ ဒေါက်တာ သိပါသလား။”

“ဒေါက်တာမျိုးအောင်က ဘယ်အသက်အရွယ်လောက်ရှိပြီလဲ၊ ဘယ်ကျောင်းကဆင်းတာလဲ ဦးကောင်းတင်”

“ဆေး ၁ က ဆင်းတာပါ။ ၁၉၇၈ခုနှစ်ကပါ။ အသက်ကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ရွယ်တူ ဒီနှစ်ထဲမှ၊ ၄၈နှစ်ပြည့်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဦးကောင်းတင်တို့က ကျွန်တော်ထက် အသက် တစ်နှစ်ပိုကြီးတာပဲ။ ဒေါက်တာမျိုးအောင်ကလည်း ကျောင်းမှာ ကျွန်တော့်ထက် တစ်နှစ်စောပါတယ်။ မျိုးအောင်ဆိုတဲ့နာမည်ကများတော့ ဘယ်ကိုမျိုးအောင် ဖြစ်မလဲမသိဘူးလူတွေရင်တော့ နာမည်နဲ့လူနဲ့ တွဲမိမှာပါ”

“နောက်တစ်ခေါက်လာမှ ကိုမျိုးအောင်ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော်ယူခဲ့ပါမယ်ဒေါက်တာ၊ ဒီကိစ္စညှိနှိုင်းဖို့ ကျွန်တော်လာခဲ့ဦးမှာပါ”

ဦးကောင်းတင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ ကျောက်ကွေ့ရွာသို့မသွားမီ ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ နောက်ထပ် ၂ ကြိမ် ရောက်ရှိလာခဲ့ကာ ထိုအကြောင်းကို ဆွေးနွေးခဲ့ပေသည်။

ဒုတိယအခေါက် လာရောက်ရာတွင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဒေါက်တာမျိုးအောင်၏ ဓာတ်ပုံကိုယူလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကြည့်ရှုရလေသည်။ ထိုအခါ ဒေါက်တာမျိုးအောင်ဆိုသူမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်နှစ်သာကွာသော ကျောင်းတုန်းက တွေ့မြင်ဖူးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိရလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် မရင်းနှီးခဲ့သော်လည်း ၎င်း၏ပျော်ပျော်နေတတ်ပုံ၊ နှစ်ပတ်လည်မိတ်ဆုံစားပွဲများ၌ သိချင်းဆိုလေ့ရှိပုံများကို ပြန်လည်သတိရမိပေတော့သည်။

“ဒီ ဒေါက်တာမျိုးအောင်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမြင်ဖူးတာပေါ့။ သူက ဦးကောင်းတင်သူငယ်ချင်းကိုး”

“အတန်းကျောင်းမှာ မူလတန်းကတည်းက တစ်ခန်းထဲ တက်လာတဲ့ သူငယ်ချင်းပါ ဒေါက်တာ။ မိဘများက ပညာတတ်စေချင်လို့ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းလာထားတာပါ။ ခုတော့ မျိုးအောင်လည်း သူ့ရွာရဲ့ကျန်းမာရေးကို စောင့်ရှောက်တဲ့ အနေနဲ့ ဆရာဝန်ဖြစ်ကတည်းက ရွာမှာပဲ ဆေးခန်းဖွင့်ထားတာ အစိုးရအလုပ်တောင် မဝင်ဖြစ်တော့ပါဘူး”

“ကောင်းသောရည်ရွယ်ချက်ပါလေ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ရှာဖွေထားတဲ့ ဆောင်းပါးလေးတွေဖတ်ကြည့်ပါဦး။ မနောသုတေသနအသင်းကြီးက ထုတ်ဝေတဲ့ စာစောင်တွေထဲမှာ ပါတဲ့ ဆောင်းပါးတွေပါ။ စာရေးဆရာ B. Steiger ရေးတဲ့ ဆောင်းပါးနှစ်ပုဒ်ဟာ ကျောက်ကွေ့ရွာက မစ်ပယ်တို့ဖြစ်ရပ်နဲ့ သဘောသဘာဝချင်း တူနေပါတယ်”

ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်ရှာဖွေထားသော ဆောင်းပါးနှစ်ပုဒ်ကို ဦးကောင်းတင် ဖတ်ရှုရန် ပေးလိုက်လေသည်။

ဆောင်းပါးများတွင် ဖော်ပြထားသောဖြစ်ရပ်များမှာ -

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဂျာမနီတို့ သိမ်းပိုက်ထားသည့် ပြင်သစ်နိုင်ငံကမ်းခြေဒုက္ခသည်စခန်းကြီးကလေးအား ဗြိတိသျှပြောက်ကျားများက ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။

ဂျာမနီတို့က ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့သဖြင့် ဗြိတိသျှတပ်များ အကျအဆုံးများစွာနှင့် ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားရသည်။ မှတ်တမ်းများအရ ကနေဒါနိုင်ငံသားပေါင်း တစ်ထောင်ကျော် ကျဆုံးခဲ့ရပေသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးဆုံး၍ ၉ နှစ်ကြာမြင့်ပြီဖြစ်သော ၁၉၅၁ ခုနှစ်

ဩဂုတ်လအတွင်း၌ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးနှစ်ဦးတို့သည် ဖော်ပြပါ ပြင်ဆင်မှု အင်္ဂလိပ်ပါပြီသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့တည်းခိုသော အဆောက်အအုံမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဂျာမန်တပ်များ စခန်းချသည့် နေရာ ဖြစ်နေသည်။

၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၄ ရက်နေ့ နံနက်စောစောတွင် အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်တို့သည် သေနတ်သံ၊ အမြောက်သံများကြောင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေရာမှ နိုးလာကြသည်။ လေယာဉ်ပျံသံ၊ ပုံးကြဲချသည့်အသံ၊ ကမ်း တက်လေယာဉ်များ၏ အသံများကိုပါကြားရသဖြင့် အင်္ဂလိပ်မနှစ်ဦးမှာ ထိတ် လန့်ချောက်ချားနေကြလေသည်။ ကမ်းတက်တပ်သားများ၏ အော်ဟစ်သံ၊ နာဇီတပ်သားများ၏ အော်ဟစ်သံများကိုပါ ကြားရသည်ဟုဆိုသည်။

အသံများ ရပ်စဲသွားသည့်အခါမှ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးတို့သည် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကာ အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြလေ၏။ ထိုအခါ အခြား တည်းခိုနေထိုင်သူအားလုံးသည် သူတို့ကြားရသောအသံများကို လုံးဝပင်မကြားရ ကြောင်း သိရှိလိုက်ရပေတော့၏။

သူတို့အတွေ့အကြုံမှာ ဆန်းကြယ်လွန်းလှသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို စာဖြင့်ရေးသားကာ ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်းကြီးသို့ ပေးပို့လိုက်လေ သည်။

မနောသုတေသီဆရာများက စာထဲတွင်ပါသည့် တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားချိန်၊ ကမ်းတက်ယာဉ်များချီတက်ချိန်၊ ပြန်လည်ထွက်ခွာချိန်များကို လန်ဒန်၊ စစ်ရုံး ကြီးရှိ ဒက်ပိုပါတိုက်ဖွဲ့အစီရင်ခံစာနှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်ရာ အချိန်များမှာ တိတိကျကျ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တူညီနေကြောင်း တွေ့ကြရလေ ၏။

၎င်းဖြစ်ရပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဆောင်းပါးရှင်က နာမည်ကျော် သိပ္ပံပညာ ရှင်ကြီး သောမတ်စ်အက်ဒီဆင်၏ အဆိုအမိန့် တစ်ခုဖြစ်သော ‘စွမ်းအား Energy မှန်သမျှ ထာဝရ ဆုံးရှုံးပျောက်ကွယ်သွားခြင်းမရှိ’ ဆိုသည့်အဆိုကို ကိုးကားဖော်ပြခဲ့လေသည်။

နောက်ထပ် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်၌ အတိတ်ပုံရိပ်ယောင် ထင်ဟပ်မြဲ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို အောက်ပါအတိုင်းဖော် ပြထားလေသည်။

ဆီဘော့စကီဆိုသူတစ်ဦး အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ်က ကြုံတွေ့ သည့်ဖြစ်ရပ်မှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

ဆီဘော့စကီသည် ပလိုင်းမောက်မြို့ ဇာတိဖြစ်ပြီး သူ့ အသက်

နှစ် အရွယ်၊ ၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့နေထိုင်ရာလမ်းပေါ်တွင် အငှားကားစီးလာသူနှစ်ဦး ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခဲ့ကြလေသည်။ ရန်ပွဲတွင် အသက် ၂၀ ခန့်လူငယ်လေးက အသက်ကြီးရင့်သောထွားကျိုင်းသန်မာသည့် လူကြီးတစ်ဦးကို လက်သီးဖြင့်အလဲထိုးကာ ကားကို မောင်းထွက်သွားခဲ့လေသည်။

ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်လူထွားကြီးသည် သူ့အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ကို အေးအေးဆေးဆေးထုတ်သောက်၍ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပျက်ပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည်အထိ ဆီဘော့စကီသည် ထိုမြင်ကွင်းကို မကြာခဏ ပြန်လည်မြင်တွေ့ရသည်ဟုဆို၏။ ရန်ဖြစ်သူနှစ်ဦးစလုံးကို ဆီဘော့စကီကသိနေပြီး ထိုနှစ်ဦးစလုံးသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ဆီဘော့စကီ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ထိုမြင်ကွင်းကို ထိုနေရာရောက်တိုင်း အထပ်ထပ်အဖန်ဖန် ပြန်လည်မြင်တွေ့နေရလေ၏။ မြင်ကွင်းကို ရုပ်ရှင်ကြည့်နေသည့်သဖွယ် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဆီဘော့စကီသည် နှစ်ပေါင်း ၂၀ အတွင်း ထိုမြင်ကွင်းကို ၁၃ ကြိမ်တိတိမြင်တွေ့ခဲ့ရလေ၏။ ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုနေရာသို့ သူရောက်သွားသည်အခါတိုင်း ၁၉၃၇ ခုနှစ်က ခံစားရသည့်အတိုင်း ခံစားလာရကာ အတိတ်က သိစိတ်မျိုးအတိုင်း ပြန်လည်ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ထိုဖြစ်ရပ်အပေါ် စိတ်အာရုံနိုးကြလွယ်သူများသာ ထိုသို့ ကြုံတွေ့ရတတ်ကြောင်း မနောသုတေသီများက မှတ်ချက်ချခဲ့ကြပေသည်။

အထက်ပါဖြစ်ရပ်များကား မနောသုတေသနအသင်းကြီးမှ ထုတ်ဝေသော စာစောင်များတွင် ဖော်ပြထားချက်များမှ ကောက်နှုတ်ချက်ဖြစ်ပါသည်။

ဖြစ်ရပ်နှစ်ခုသည် ကိုဒေါန၊ မစပယ်၊ ကိုမုန်တိုင်းတို့၏ သုံးပွင့်ဆိုင်ကိုယ်ထင်ပြ အတိတ်ပုံရိပ်ထင်ခြင်းနှင့် သဘောတရားချင်း တူညီနေကြသည် မတုတ်ပါလော။

၂၀၀၂ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၀ ရက် စနေနေ့တွင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဦး
ကောင်းတင်ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

ဝါခေါင်လပြည့်နေ့သို့ရောက်ရှိရန် နီးကပ်လာပြီဖြစ်ရာ ကျောက်ကွေ့ရွာ
သို့ သွားရောက်မည့်ခရီးစဉ်အတွက် လာရောက် ညှိနှိုင်းခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဦးကောင်းတင်နှင့်အတူ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်မာလာမွန်ပါ လိုက်ပါလာလေ
သည်။

ဦးကောင်းတင်က သူ၏ဇနီးနှင့် ကျွန်ုပ်အား မိတ်ဆက်ပေးပြီး -

“မွန်က ဒေါက်တာရှာပေးလိုက်တဲ့ ဆောင်းပါးတွေဖတ်ပြီး လွန်ခဲ့တဲ့
အနှစ် ၂၀ က အတွေ့အကြုံကိုပြန်ပြီး သုတေသနပြုဖို့ သိပ်စိတ်အား ထက်သန်
နေတယ် ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာ ရှာပေးလိုက်တဲ့ ဆောင်းပါး
နှစ်စောင်ထဲကဖြစ်စဉ်တွေက ကျွန်မတို့အတွေ့အကြုံနဲ့ သိပ်တူတာပဲ။ ကျွန်မတို့
ဟာ အတိတ်ပုံရိပ်ယောင်ထပ်ဟပ်ခြင်းကို မြင်တွေ့ရတာလား၊ မစပယ်တို့ရဲ့
နာနာဘာဝဝိညာဉ်တွေကို မြင်ရတာလားဆိုတာ လာမယ့်ဝါခေါင်လပြည့်ကျ
ရင်တော့ အဖြေပေါ်မယ်ထင်ပါရဲ့ရှင်”

“တိကျတဲ့အဖြေကို ရမယ်လို့တော့ သေချာပေါက်မျှော်လင့်မထားပါ
နဲ့ ဒေါ်မာလာမွန်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ သုတေသနပြုမယ့်
ဘာသာရပ်ဟာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြနိုင်ခြင်းမရှိတဲ့ ဖြစ်ရပ်မျိုးမို့ အဖြေကို
တိတိကျကျမျှော်မှန်းလို့ ရတာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မှန်းသချက်
လောက်နဲ့ပဲ အဖြေထုတ်ရတာမျိုးရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါက်တာ့လို မနောသုတေသီ
တစ်ယောက်ကိုယ်တိုင် ကျွန်မတို့နဲ့ လိုက်ပါပြီး သုတေသနပြုပေးမယ်ဆိုတာက
တော့ ကျွန်မတို့အတွက် တစ်အားပါပဲရှင်”

“ဒေါ်မာလာမွန်က မစပယ်တို့ဖြစ်ရပ်ကို အတော်စိတ်ဝင်စားပုံရတယ်”

“စိတ်ဝင်စားပြီလား ဒေါက်တာရယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၇၀ က
ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးတဲ့လူတွေရဲ့ပုံရိပ်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ခဲ့ရတာကို။ အဘွားဆယ်
ပြောပြတဲ့ ကိုဒေါ်နနဲ့မစပယ်တို့ရဲ့ ရင်နှင်စရာအဖြစ်ကို ကြားရပြန်တော့ ပိုပြီး
ကရုဏာသက်မိတာပေါ့ ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ”

“ကျွန်မဖြင့် ၈၂ ခုနှစ်က ကျောက်ကွေ့က ပြန်လာပြီး အချိန်
အတော်ကြာတဲ့အထိ မစပယ်ကို အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်မက်နေမိတယ် ဒေါက်တာ”

သူတို့ ဗိညာဉ်ဘဝက ကျွတ်လွတ်အောင်လဲ သူတို့ရဲ့အုတ်ဂူရှေ့မှာ ဆုတောင်းခဲ့ပါသေးတယ်”

“မစံပယ်ကို အိပ်မက်မက်တယ်။ အင်း ဟုတ်သားပဲ၊ ဒေါ်မာလာမွန်တို့က မစံပယ်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မြင်ခဲ့ဖူးတာကိုး”

“မစံပယ်ဟာ သူ့ခေတ်မှာ ဓာတ်ပုံတောင်မရှိက်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ ဒေါက်တာ။ မစံပယ်ရုပ်ရည်ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ ကျောက်ကွေ့ရွာသားတွေတောင် မသိကြပါဘူး။ တစ်ရွာတည်းသားဖြစ်တဲ့ ကိုမျိုးအောင်တို့လည်း မစံပယ်ကို မမြင်ဖူးကြပါဘူး။ မစံပယ်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ခဲ့ရတာဟာ ကျွန်မ တို့ ကုသိုလ်ထူးလို့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်မာလာမွန်”

“ကဲ-ဒီတော့ ကျောက်ကွေ့ရွာသားမဲ့ရက်ကို ရွေးကြပါဗို့ ဒေါက်တာ”

ဦးကောင်းတင်က ပြောလိုက်သည်။

“ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ဟာ ဒီနှစ်ထဲမှာ ဩဂုတ်လ၂၃ ရက်နေ့ကျတယ် ဒေါက်တာ”

ကျွန်ုပ်က နံရံတွင်ချိတ်ထားသော ပြက္ခဒိန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း ဒီနေ့ ၁၀ ရက်ဆိုတော့ ဆယ်ရက်ကျော်ကျော်ပဲ လိုတော့တာပါလား”

“သွားတာတော့ အိပ်က ဆာဖ်ကားနဲ့ပဲသွားမယ် ဒေါက်တာ၊ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းလည်းရှိတယ်၊ ကားကလည်း ကြံခိုင်မှု အပြည့်ရှိပါတယ်။ လေးယောက် ကောင်းကောင်းခရီးသွားနိုင်ပါတယ်”

“လေးယောက်၊ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူပါဦးမှာမို့လဲ ဦးကောင်းတင်”

“ကျွန်မတို့သမီးလေး ကေသီကောင်းမွန်ပါ ဒေါက်တာ”

“ဪ ... ဪ ... ”

“သမီးက တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးလေ၊ မိသားစု သုံးယောက်တည်း ရှိတာဆိုတော့ ခရီးထွက်ရင် ထားခဲ့ဖို့ စိတ်မချဘူး။ သမီးကလည်း ရှမ်းပြည်နယ်ဘက် ရောက်ဖူးချင်တယ်ဆိုလို့ ခေါ်ခဲ့မှာပါ ဒေါက်တာ”

“ကောင်းပါတယ် ဒေါ်မာလာမွန်၊ ကျွန်တော့်က ဒေါ်မာလာမွန်တို့ မိသားစုအကြောင်းကိုမစပ်စုရသေးတော့ သမီးရှိမှန်း သိမထားလို့ပါ။ သမီးလေး ဒီတစ်ယောက်တည်း ရှိတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သမီးက ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်မှာ ဒုတိယနှစ် တက်

နေပါတယ် ဒေါက်တာ၊ အသက်၁၉နှစ်ရှိပါပြီ”

“ကိုယ်တို့ ဘယ်နေ့လောက်ထွက်ကြမလဲ မွန်၊ ဒေါက်တာရော အချိန် ပေးနိုင်ပါရဲ့လား”

“ကျွန်တော့်အတွက် မပူပါနဲ့ ဦးကောင်းတင်၊ ဦးကောင်းတင်တို့ အဆင်ပြေမဲ့ရက်ကိုသာ စီစဉ်ပါ”

“ကျွန်တော်လည်း အနှစ်နှစ်အလလ စောင့်ဆိုင်းထားရတဲ့ ကိစ္စကြီးမို့ သာ သွားရမှာ ဒေါက်တာ၊ အားလပ်လူတယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ရောက်ပြန်သဘောပဲ သွားရင် ဒေါက်တာ သိပ်ပင်ပန်းနေမလားလို့၊ အားနာလို့ပါ”

“ကိစ္စမရှိဘူး ဦးကောင်းတင်၊ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ သွားမဲ့ခရီးပဲဗျာ၊ မပင်ပန်း ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တော့ ဩဂုတ်လ ၂၁ ရက်နေ့မှ စထွက်ချင်တယ် ဒေါက်တာ၊ ရန်ကုန်က မနက်စောစောထွက်ပြီး တစ်နေ့ကုန်မောင်းရင် မန္တလေးကို ညပိုင်းရောက်ပါတယ်၊ မန္တလေးမှာ တစ်ညအိပ်ကြတာပေါ့။ ၂၂ ရက်နေ့ မနက် စောစောမှာ မန္တလေးကနေ ကျောက်ကွေ့ကို ခရီးဆက်ကြမယ်။ သိပ်မဝေး တော့ပါဘူး။ နေ့လယ်ခင်း ဥနာရီလောက်ဆို ကျောက်ကွေ့ကို ရောက်မှာပါ။ ၂၂ ရက် တစ်ရက် ကျွန်တော်တို့ နားနိုင်ပါသေးတယ်။ လပြည့်နေ့က နောက် တစ်နေ့ ၂၃ ရက်နေ့လေ။ လေ့လာရမယ့်ကိစ္စက ညနေပိုင်းမှဆိုတော့ မပင်ပန်း လောက်ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးကောင်းတင်စီစဉ်တာ အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ၂၁ ရက်နေ့ မနက်စောစော၊ မနက် ငါးနာရီလောက်ပေါ့၊ ဒေါက်တာကို ကျွန်တော်တို့ ဝင်ခေါ်ပါမယ်။ ဒေါက်တာသာ အဆင်သင့်ပြင်ထားပါ တော့ ဒေါက်တာ”

“ကောင်းပါပြီ ဦးကောင်းတင်”

ဦးကောင်းတင်နှင့် ဒေါ်မာလာမွန်တို့က ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားလေတော့သည်။

၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ ၂၁ ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ဝေလီဝေလင်း အချိန်။

နံနက်လေးနာရီခွဲသည်နှင့် ဦးကောင်းတင်တို့ ကားလေး ကျွန်ုပ်အိမ်ရှေ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် အိမ်ထဲမှထွက်ခဲ့ကာ တံခါးကို သော့ခတ်လိုက်လေ၏။

ဦးကောင်းတင်သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ရောက်လာကာ အဝတ်အစား အိတ်အား ကူညီဆွဲယူလိုက်လေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးကောင်းတင်”

“ဒေါက်တာကို တစ်ခုမှထားစရာရှိလို့ပါ။ ကျွန်တော့်သမီးလေး ဒီခရီးစဉ်မှာပါလာတယ်။ ကျွန်တော်တို့က သမီးကို ကျွန်တော်တို့သွားမယ့်ကိစ္စ အကြောင်း ပြောမလားဘူး။ ကလေး စိတ်ညှိုးနွမ်းသွားမှာ စိုးလို့ပါ။ သူ့ရှေ့မှာ ဟိုအကြောင်းကို မပြောစေချင်ဘူး ဒေါက်တာ”

“ရပါတယ် ဦးကောင်းတင်၊ ရပါတယ်ဗျာ”

ကားဆီသို့ ကျွန်ုပ်တို့လျှောက်လာရာ ဒေါ်မာလာမွန်နှင့် သမီးဖြစ်သူက ကားအောက်တွင် ဆင်းရပ်ရင်း ကြိုဆိုနေကြလေ၏။

“ဒေါက်တာ ဟောဒါ ကျွန်မတို့သမီး ကေသီကောင်းမွန်ပါရှင်၊ သမီး ဟောဒီဆရာကြီးက မနောပိညာဉ်သုတေသီ ဒေါက်တာစိုးထိုက်ဆိုတာပဲ၊ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ပဲ သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် အန်ကယ်”

မိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်အား လက်အုပ်ကလေးချီကာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

ကေသီကောင်းမွန်လေးသည် အဖေနှင့်အမေ၏ အချောအလှများ ပေါင်းစုကာ လှပချောမော၍ ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းမပျိုလေးဖြစ်ပေ၏။

“ကဲ- ကားထွက်ဖို့အချိန်ကောင်းပဲ၊ နေရာယူကြပေတော့”

ဦးကောင်းတင်က ကျွန်ုပ်၏လက်ဆွဲအိတ်ကို ကားနောက်ခန်းတွင် နေရာချထားပြီးနောက် ပြောလိုက်လေသည်။

ကားကို ဦးကောင်းတင်က မောင်းကာ ကျွန်ုပ်က ရှေ့တန်းတွင် ဦးကောင်းတင်နှင့်အတူ ထိုင်လိုက်ခဲ့၏။ ဒေါ်မာလာမွန်နှင့် ကေသီကောင်းမွန်တို့က နောက်တန်းတွင် ထိုင်ကြလေသည်။

ကားကလေးသည် နံနက်ငါးနာရီအချိန်ခန့်တွင် ရန်ကုန်မြို့မှ စတင် ထွက်ခွာခဲ့လေတော့၏။

ဦးကောင်းတင် ကားမောင်းကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သည့် အခက်အခဲမှမတွေ့ဘဲ မန္တလေးသို့ ညနေ ၆ နာရီအချိန်တွင် ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဦးကောင်းတင်တို့ ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့် အစီအစဉ်အတိုင်း မန္တလေးကျူးထောင့်ရှိ ဆီဒုံးနားဟိုတယ်တွင် တည်းခိုခဲ့ကြလေသည်။

တောက်လျှောက် ခရီးပန်းလာသည့်အတွက် မည်သည့်နေရာကိုမှ မသွားကြတော့ဘဲ ထိုညအဖို့ ဟိုတယ်မှာပင် မှာယူစားသောက်ကာ အနားယူအိပ်စက်လိုက်ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက် ဩဂုတ်လ ၂၂ ရက်တွင် နံနက် ၆ နာရီ၌ ဟိုတယ်မှ ထွက်ခဲ့ကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေ၏။

ယခင်နေ့က ကားတောက်လျှောက်မောင်းလာရ၍ ပင်ပန်းနေမည်စိုးကာ ကျွန်ုပ်က ကားကို ကျွန်ုပ်တစ်လှည့်မောင်းမည်ဟု အရေးဆိုသော်လည်း ဦးကောင်းတင်က ကိစ္စမရှိကြောင်း သူ မောင်းနိုင်ပါကြောင်း ပြောလေသည်။ အချို့သောသူများသည် မိမိကားကို အခြားသူမောင်းနှင်သည်ကို မကြိုက်တတ်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဆက်မပြောတော့ပေ။

ဦးကောင်းတင်မှာ ကားမောင်းကျွမ်းသူတစ်ဦးဖြစ်ပေ၏။ မောင်းနေကျ မဟုတ်သော ပြင်ဦးလွင်အသွား တောင်တက်လမ်းကို ချောမောစွာပင် မောင်းနှင်ခဲ့ပေသည်။ ကားကလေးသည် ပြင်ဦးလွင်၌ နံနက်စာစားစဉ်ခဏသာ ရပ်နားပြီး ပြောက်ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ ဆက်လက်ခရီးနှင်ခဲ့ပေ၏။

ဦးကောင်းတင် ကြိုတင်တွက်ဆထားသည့်အတိုင်းပင် ကျွန်ုပ်တို့ ကားလေး ကျောက်ကျွေရွာသို့သွားသော လမ်းချိုးသို့ ရောက်သည့်အခါ နေ့လယ် ၂ နာရီခွဲပေပြီ။

ကျွန်ုပ်က ကျောက်ကျွေရွာသို့ လမ်းညွှန်ထားသော အင်္ဂတေဖြင့် အကျအနပ်ပြုလုပ်ထားသည့် အုတ်တိုင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကျောက်ကျွေ
စံပြကျေးရွာ
၂ မိုင် ၃ ဗာလုံ

“ဟော-ကိုရေ၊ ကြည့်စမ်း၊ မွန်တို့အရင်တစ်ခေါက်လာတုန်းက ဒီ ဆိုင်းဘုတ်ဟာ သွပ်ပြားဆိုင်းဘုတ်ကြီးနော်၊ အခု အင်တောနဲ့ အခိုင်အမာဖြစ်နေပြီ၊ ရွာကိုလည်း စံပြကျေးရွာဆိုပါလား”

“ခေတ်ချင်းက မတူတော့ဘူးကိုး မွန်ရဲ့”

ဦးကောင်းတင်က ကားကို ကျောက်ကွေ့ရွာသွားသော လမ်းညာ ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကြည့်လေ၊ လမ်းကလည်း ဟိုတစ်ခေါက် ကိုယ်တို့လာတုန်းက မြေနီလမ်းကြမ်းကြီးရယ်၊ ခုတော့ ကတ္တရာလမ်းကြီးမှ ဖြူးလို့”

“ဟုတ်ပါရဲ့နော်”

ယခင်က မည်သို့ရှိသည်တော့မသိ၊ ကျောက်ကွေ့ရွာသွားသော လမ်း သည် ညီညာသောကတ္တရာလမ်းနှင့်ဖြစ်ကာ ဖြူးဖြောင့်နေပေသည်။

“ကိုမျိုးအောင်စာထဲမှာလဲ ပါတယ်လေ၊ ရွာကိုလာရင် ချောင်းကွေ့ထိပ် အထိ သွားစရာမလိုတော့ဘူးတဲ့၊ ချောင်းကွေ့ မရောက်ခင် ချောင်းကိုဖြတ်ပြီး တံတားထိုးထားပြီတဲ့”

“ကျောက်ကွေ့ရွာက နဂိုကတည်းက စီးပွားရေးလည်းကောင်း၊ သီးနှံ အထွက်လည်း ကောင်းတော့ အစိုးရရဲ့ဖွံ့ဖြိုးရေး စီမံကိန်းတွေအရ လမ်းတံတား ဆောက်လုပ်တဲ့ အစီအစဉ်ထဲမှာ ပါသွားတာပေါ့ကွာ၊ ကောင်းသောတိုးတက်မှု တွေပါပဲ”

ကားကလေးက ကတ္တရာလမ်းတလျှောက် အရှိန်မှန်စွာ ပြေးလျက် ရှိလေသည်။ ထိုစဉ် ကေသီကောင်းမွန်က စကားတစ်ခွန်း ဝင်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဖေဖေတို့-မေမေတို့၊ အရင်တစ်ခေါက်လာတာ ဘယ်နှစ်ခုနှစ်ကလဲ ဟင်”

“၁၉၈၂ ခုနှစ်ကပေါ့ သမီး”

“အဲဒီတုန်းက သမီးပါသလားဟင်”

ကေသီကောင်းမွန်အမေးကြောင့် မိဘနှစ်ပါးက နှစ်ချိုက်စွာ ရယ်မော လိုက်ကြလေ၏။

“ကြုံကြုံဖန်ဖန်ကွယ်၊ သမီးက ကိုယ့်မွေးသက္ကရာဇ်ကိုယ်တောင် မေ့ ပြီလား။ သမီးက ၁၉၈၃ခုနှစ် ဇွန်လမှ မွေးတာလေကွယ်။ မေမေတို့ ကျောက် ကွေ့ကိုလာတော့ သမီးဘယ်ဆီနေမှန်းတောင် မသိသေးဘူး။ ဖေဖေနဲ့မေမေ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ၅ လ အကြာမှာ အန်ကယ်ဦးမျိုးအောင်ကဖိတ်လို့ ဟန်းနီးမွန် ခရီးအနေနဲ့ ကျောက်ကွေ့ကိုလာလည်ကြတာ သမီးရဲ့”

“သမီးစိတ်ထဲမှာ ဒီရှုခင်းတွေကိုကြည့်ပြီး သမီးဒီနေရာတွေကို ရောက်ဖူးတယ်လို့ ထင်နေတယ်မေမေ။ အဲဒါကြောင့် သမီးငယ်ငယ်ကများ ဒီနေရာကို ပါလာဖူးသလားလို့ မေးကြည့်တာပါ”

“သမီးတစ်သက်မှာ ခရီးဝေးဝေး ဘယ်တုန်းက သွားဖူးလို့လဲကွယ်၊ အဝေးဆုံးဆိုလို့ ရေလယ်ကျောက်တန်းအထိပဲ သွားဖူးတာကို”

ဦးကောင်းတင်နှင့် ဒေါ်မာလာမွန်တို့သည် ကေသီကောင်းမွန်၏အပြောကို ရယ်မောနေကြလေ၏။ ကားကလေးမှာ ချောင်းတစ်ခု၏နဘေးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ချောင်းနှင့် အပြိုင်ဖောက်ထားသောလမ်းအတိုင်း သွားလျက်ရှိပေသည်။

“ဟော-ဟောဒီချောင်းကြီးကိုလည်း သမီး မြင်ဖူးတယ် မေမေ၊ သမီးစိတ်ထဲမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီးကို သိနေပါတယ်”

ကေသီကောင်းမွန်က ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် မျှော်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“တောတောင်ရှုခင်းဆိုတာ တစ်ဒေသနဲ့တစ်ဒေသ သိပ်ကွဲပြားမှု မရှိတတ်ဘူးသမီးရဲ့။ သမီးကြည့်ဖူးတဲ့ ရှုခင်းဓာတ်ပုံတွေ နိုင်ငံခြားရပ်ရှင် ကားထဲက ရှုခင်းတွေနဲ့တူလို့ စိတ်ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

ကျွန်ုပ်က ကေသီကောင်းမွန်အား ဝင်၍ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

ကေသီကောင်းမွန် ပြောသောစကားများကို ကျွန်ုပ်တို့ လူကြီး သုံးယောက်မှာ ထိုစဉ်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် သဘောထားခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်က စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းစေရန် ဦးကောင်းတင်အား ဒေါက်တာမျိုးအောင်အကြောင်း မေးကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဒါနဲ့ ဦးကောင်းတင်၊ ဒေါက်တာမျိုးအောင်ရော ဘယ်သူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျသလဲ”

ကျောင်းတုန်းက ဒေါက်တာမျိုးအောင်နှင့် တွဲနေသည့် ဆေးကျောင်းသူ မှာ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးမကြာမီ နိုင်ငံခြားသို့ အပြီးအပိုင်ထွက်ခွာသွားသည်ကို သတိရမိ၍ မေးကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“သူ့ရွာကိုရောက်လာတဲ့ မန္တလေးက အထက်တန်းပြ ဆရာမတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားပါတယ် ဒေါက်တာ။ ဆရာမက အခု အလုပ်က ထွက်လိုက်ပါပြီ။ သူတို့ ကလေးနှစ်ယောက်ထွန်းကားပါတယ်။ သူ့ကလေးတွေတောင် ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသေးဘူးဗျာ။ မျိုးအောင် ရန်ကုန်ရောက်ရောက်လာတတ်ပေမဲ့ ကလေးတွေ ပါမလာကြဘူး။ သူ့ဇနီးတော့ တစ်ခါတွေ့ဖူးပါရဲ့။ အင်း-ငယ်ကသူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်လောက်ခင်ခင် ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်ဆိုတာ့

၁၆၄ ❖ ဆောင်းလုလင်

လည်း ဆုံချင်းတိုင်း ပြန်ဆုံလို့မရတော့ဘူးနော်”

“တချို့ဆို တစ်သက်လုံး ပြန်မတွေ့ရတော့ပဲ ကွဲကွာသွားတာတွေ
တောင် ရှိသေးတာပဲ ဦးကောင်းတင်၊ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲဗျာ”

စကားတပြောပြောဖြင့် မောင်းနှင်လာခဲ့ရာ ရွာနှင့်နီးကပ်လာသော
အရိပ်အယောင်များကို မြင်လာရလေ၏။

“ချောင်းရဲ့ဟိုဘက်မှာ မြင်နေရတဲ့ရွာဟာ ကျောက်ကွေ့ရွာပါပဲ ဒေါက်
တာ”

ဒေါ်မာလာမွန်က ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းရှိ အဆောက်အအုံများ စုနေ
သောနေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ သမီး၊ ကျောက်ကွေ့ရွာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါ ဦး၊
အဲဒီရွာကိုရော သမီးရောက်ဖူးတယ်လို့ ထင်နေသေးလား ဟင်”

ဒေါ်မာလာမွန်က ရယ်သံတစ်ဝက်ဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“အို-သမီး၊ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

ဒေါ်မာလာမွန်ထံမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော ထိတ်လန့်
တကြား အသံကြောင့် ကျွန်ုပ်က နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကေသီကောင်းမွန်သည် သူမ၏နားထင်ကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်
ကာ မျက်နှာမှာ မဲ့ရဲ့နေလေသည်။

“ဘာဖြစ်သွားတယ်မသိပါဘူးမေမေရယ်၊ သမီးစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ
ရင်ထဲမှာလဲ မကောင်းဘူး”

“ခရီးနှစ်ရက်ဆက်သွားလိုက်ရလို့ထင်ပါရဲ့၊ မေမေ့ပေါင်ပေါ်မှာ မှိန်း
နေလိုက် သမီး”

ကေသီကောင်းမွန်က မိခင်ပေါင်ပေါ်တွင် မှီအိပ်ရင်း လိုက်ပါလာလေ
သည်။

“ကားရပ်ပေးရမလားသမီး”

ဦးကောင်းတင်က ကားမောင်းနေရင်းမှ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိဘူးဖေဖေ၊ ကတုန်းကယင်ကြီး ဖြစ်သွားတာပါ၊ ရဲ့ပါတယ်”

“အေး၊ ရွာလည်း ရောက်လုနီးပါပြီ သမီးရယ်၊ တံတားကိုတောင်
မြင်နေရပြီ”

ချောင်းကိုဖြတ်ကူးထားသော ကွန်ကရစ်တံတားကြီးထိပ်သို့ ရောက်ရှိ
လာခဲ့လေသည်။

ဦးကောင်းတင်က ကားကို တံတားထိပ်တွင် ရပ်လိုက်လေ၏။

“ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ အရင်တစ်ခေါက်လာတုန်းက ဒီတံတား မရှိသေးဘူး။ ရွာကို ဒီနေရာကနေ တည်တည်မြင်နေရပေမဲ့ ချောင်းဆိုးအောင် သွားရသေးတယ်။ ဟိုး နေရာမှာ ချောင်းကြီးကွေ့သွားတာမြင်သလား ဒေါက်တာ”

ကျွန်ုပ်က ချောင်းကွေ့နေရာကို မျှော်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“မြင်ရပါတယ် ဦးကောင်းတင်”

“ဟိုကိစ္စဖြစ်တာ အဲဒီနေရာပါပဲ ဒေါက်တာ။ အင်းလေ ထားပါတော့၊ ညနေမှ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီနေရာသွားကြည့်ကြတာပေါ့။ ခုလို ရွာနဲ့တည်တည်မှာ တံတားဖြတ်ထိုးလိုက်တော့ လမ်းပန်းလည်းသာ၊ ခရီးလည်းတိုသွားတာပေါ့လေ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကားပေါ်မှဆင်းဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာနေကြ ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်က တံတားပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ တံတားပေါ်မှ လျှောက်လာနေသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

“တံတားပေါ်ကလာနေတာ ဒေါက်တာမျိုးအောင် မဟုတ်လား ဦး ကောင်းတင်”

“အို-ဟုတ်ပါရဲ့ မျိုးအောင်ကြီးပါလား”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က ကျွန်ုပ်တို့ကားလေးကိုမြင်ကာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာလေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကောင်းတင်လည်း ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြလေ၏။

“ဟေ့ကောင်ကြီး ကောင်းတင်၊ ဘာလို့ ဆက်မောင်းမလာဘဲ ရပ်နေရ တာလဲကွ”

“ဒေါက်တာ့ကို အရင်အခြေအနေနဲ့ အခုအခြေအနေ ကွာခြားပုံတွေ ပြောပြနေတာပါကွာ”

“ဟော-ဒေါက်တာစိုးထိုက်မဟုတ်လား၊ ဒေါက်တာပါလာမဲ့အကြောင်း ကောင်းတင် ကြိုပြောထားပါတယ်။ ကျောင်းတုန်းက မြင်ဖူးတွေ့ဖူးခဲ့ပါတယ်၊ မှတ်မိသလား ဒေါက်တာ”

“ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာက ကျွန်တော့်ထက် တစ်နှစ်စောပါတယ်”

“တွေ့ရတာဝမ်းသာတယ်ဗျာ”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က ကျွန်ုပ်လက်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းလိုက်လေ သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာမျိုးအောင်မှာ တွေ့မြင်ဖူးပြီးသား ဖြစ်သည်အပြင် ဆရာဝန်အချင်းချင်းဖြစ်၍ အထူးမိတ်ဆက်ပေးစေရမလိုဘဲ ရင်းနှီးသွားကြလေ၏။

“မာလာရော နေကောင်းရဲ့လား။ လမ်းမှာ အဆင်ပြေရဲ့လားဗျို့”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က ကားပေါ်တွင်ထိုင်နေသော ဒေါ်မာလာမွန်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်-

“ဒါနဲ့ မင်းတို့သမီးလေးကို ခေါ်လာမယ်ဆို”

မိခင်ပေါင်ပေါ်တွင် မှိုန်းနေသော ကေသီကောင်းမွန်ကို မမြင်ရ၍ ဆက်မေးလိုက်လေသည်။

“သမီးက ကျွန်မပေါင်ပေါ်မှာမှိုန်းနေပါတယ် ကိုမျိုးအောင်၊ ပါပါတယ်”

“ဟင်-ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ခရီးပန်းလို့ ထင်ပါရဲ့ရှင်၊ ဒီနားရောက်မှ ရုတ်တရက် နေမကောင်း သလိုဖြစ်သွားတယ်”

“ဒါဖြင့် အိမ်ကိုသွားကြစို့ အိမ်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူကြ တာပေါ့”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်ပါ ကားရှေ့ခန်း၌တက်ထိုင်ကာ တံတားကို ဖြတ်၍ ရွာထဲသို့ မောင်းဝင်ခဲ့လေသည်။

ညော်သည်လာမည်ကို ကြိုသိထား၍ပဲဖြစ်မည်။

အိမ်သားသုံးဦး အိမ်တခါးဝမှရပ်စောင်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ အသက် ၆၀ ကျော် အဘွားအိုတစ်ဦး၊ ဒေါက်တာ မျိုးအောင်၏ ဇနီးဖြစ်ပုံရသော လေးဆယ်ကျော်အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် ဆယ်ကျော်သက်မိန်းကလေးတစ်ဦးတို့ ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သာလျှင် လူစိမ်းဖြစ်သည်မို့ ဒေါက်တာမျိုးအောင်က အိမ်သားများအား ကျွန်ုပ်ကိုဦးတည်ကာ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဟောဒါက ကျွန်တော့်အစ်မကြီး ဒေါ်လှယဉ်ပါ ဒေါက်တာ၊ ဒီဘက်က ကျွန်တော့်ဇနီး မခင်ထားမေပါ။ အရင်ကတော့ အထက်တန်းပြဆရာမပေါ့။ အလုပ်က ထွက်လိုက်တာ ၂ နှစ် ရှိပါပြီ”

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဒါလေးက ကျွန်တော့်ရဲ့သမီးအငယ် ငုဝါအောင်ပါ။ သူက ဒီနှစ် ၆ တန်းလေ”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က သမီးလေးကို ယုယစွာ ထွေးပိုက်ရင်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“သားအကြီးကောင်ကတော့ ဒီနှစ်ဆယ်တန်းမို့လို့ ပြင်ဦးလွင်မှာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားပို့ထားပါတယ်”

ကျွန်ုပ်တို့မိတ်ဆက်စကားပြောနေစဉ် ကားနောက်ခန်းမှ ဒေါ်မာလာမွန်နှင့်ကေသီကောင်းမွန်တို့ ဆင်းလာကြသည်။

ဒေါ်လှယဉ်က ဒေါ်မာလာမွန်တို့ထံ လျှောက်သွားကာ—

“မာလာမွန်က အသက်သိပ်ကြီးသွားပုံ မရပါလားဟေ့၊ ဟိုတစ်ဒေါက်လာတုန်းက အတိုင်းပဲ”

“ကြကြဖန်ဖန် မမကြီးရယ်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်တောင် ကြာပြီဟာ၊ ကျွန်မ အဘွားကြီးဖြစ်နေပါပြီရှင်”

“အို-သမီးလေးက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဒေါ်လှယဉ်က မိခင်ကိုမှီတွယ်ထားသော ကေသီကောင်းမွန်ကိုကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“သိပ်နေမကောင်းလို့ပါ မမကြီး”

“လာ-လာ၊ အိမ်ထဲဝင်ကြစို့ မောင်မျိုးအောင်ကို အဖျားလေး ဘာလေး တိုင်းခိုင်း”

ထိုစဉ် မည်သူမှမျှော်လင့်မထားသော အဖြစ်တစ်ခု ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်သွားလေသည်။

အိမ်ထဲမှခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင် မာန်ဖီလျက် ထွက်လာကာ ကေသီကောင်းမွန်အား စူးစူးဝါးဝါးထိုးဟောင်လိုက်လေ၏။

မည်သူမှ မဟန့်တားနိုင်မီမှာပင် ခွေးနက်ကြီးသည် ကေသီကောင်းမွန်အား ကိုက်ခဲမည့်ဟန်ဖြင့် ခုန်အုပ်လိုက်လေသည်။

“ကျားဘို၊ ကျားဘို”

အမျိုးသမီးများ၏အသံများ စူးခနဲထွက်လာလေ၏။

“ဟေ့ကောင်ကြီး”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က လျှင်မြန်စွာ ခွေး၏ လည်ပတ်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်လေသည်။

ဒေါက်တာမျိုးအောင်သာ အချိန်မီဆွဲလိုက်ပါက ကေသီကောင်းမွန်၏ လည်မျိုကို ကိုက်ခဲမိသွားနိုင်ပေသည်။

ကေသီကောင်းမွန်သည် ရုတ်တရက်လန့်သွားကာ မိခင်ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းထိုးဝင်ရင်း ငိုလိုက်လေ၏။

“ကျားဘိုဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်”

“ဒီကောင်ကြီး ရန်မလိုတတ်ပါဘူး၊ သိပ်လန့်သွားသလား သမီး”

ကေသီကောင်းမွန်က ငိုနေဆဲပင်။

“မောင်မျိုးအောင်၊ မင်းခွေးကြီး လှောင်အိမ်ထဲထည့်ထားလိုက်၊ ဧည့်သည်တွေ အားနာစရာကွယ်”

ဒေါ်လှယဉ်က ပြောလိုက်လေသည်။

ဒေါ်ခင်ထားမေက ကေသီကောင်းမွန်ကို ပေးမတွဲခေါ်ရင်း အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ကျားဘိုဆိုသော ခွေးနက်ကြီးက ဒေါက်တာမျိုးအောင်ဆွဲ ခေါ်သွားရာ
နောက်ပါသွားရင်းမှပင် ကေသီကောင်းမွန်ကို ကြည့်ကာ စူးစူးဝါးဝါးထိုးဟောင်
နေသေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အိမ်ထဲရောက်သည်အထိပင် ကျားဘို၏မာန်ဖီသံ
ဟောင်သံများကို ကြားနေရဆဲပင်။

“သမီးငုဝါ၊ မမအိပ်ရာထဲလဲ့ရအောင် မမတို့အတွက် လုပ်ထားတဲ့
အခန်းထဲမှာ အိပ်ရာပြင်ချည်ကွယ်”

ဒေါ်ခင်ထားမေက သမီးဖြစ်သူငုဝါအောင်ကို ပြောလိုက်၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မလုပ်ပါမယ် မထား”

“မဟုတ်တာ မမာလာ၊ ကျားဘိုကြောင့် ကျွန်မအားနာလိုက်တာရှင်၊
ကျားဘိုဟာ အရင်က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်နော်မေမေ၊ ကျားဘိုကြီး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူး”

ထိုစဉ် ကျားဘိုကို လှောင်ချိုင့်ထဲ သွားထည့်သော ဒေါက်တာမျိုးအောင်
အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာလေသည်။

“ကျွန်တော့်ခွေးကြီးက အရင်ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဆေးခန်းကို လူနာတွေ
ဥဒဟိုလာနေတာတောင် ဒီတိုင်းလွှတ်ထားတာ၊ ဒီနေ့မှ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်
မသိပါဘူးဗျာ”

အိမ်သားအားလုံးက ခွေးနက်ကြီးကျားဘိုအကြောင်းကိုသာ တအံ့
တဩ ပြောဆိုနေကြပေတော့သည်။

ညနေပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ် ဦးကောင်းတင်နှင့် ဒေါက်တာမျိုးအောင်တို့သည်
ချောင်းကွေ့ထိပ်သို့ လာခဲ့ကြလေသည်။

မနက်ဖန် ဝါခေါင်လပြည့်နေ့တွင် စောင့်ကြည့်ကြမည့်ကိစ္စအတွက်
ကြိုတင်လေ့လာထားရန် သွားရောက်ကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ကောသီကောင်းမွန် နေမကောင်းဖြစ်နေသည်မို့ ဒေါ်မာလာမွန်ကတော့
လိုက်မလာနိုင်ပေ။

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က ယခင်က ဤချောင်းကွေ့ထိပ်ကို ဖြတ်သန်း
လာမှသာ ရွာကိုရောက်ကြောင်း၊ တံတားဆောက်ပြီး နောက်ပိုင်း ချောင်းကွေ့
အထိ လာစရာမလိုတော့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဤနေရာသည် လူသူအရောက်
အပေါက်မရှိသောနေရာ ဖြစ်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဤနေရာမှလွန်၍သွားလျှင်
ရိုးမတောင်နှင့် ရိုးမတောသာ ရှိတော့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မနက်ဖန်တွင်လေ့
လာမည့်ကိစ္စကို မည်သူ့အနှောင့်အယှက်မှမရှိဘဲ လုပ်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း
ရှင်းပြလေသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်က ဆရာစောင့်ကြည့်စဉ်ကရော တံတားကြီး
ဆောက်ပြီးပြီလား ဆရာ”

ကျွန်ုပ်က ဒေါက်တာမျိုးအောင်ကို မေးလိုက်သည်။

“မဆောက်ရသေးပါဘူး ဒေါက်တာ၊ တံတားက ၉၈ ခုနှစ်ကမှ ဆောက်
တာပါ။ လေးနှစ်ပဲရှိပါသေးတယ်”

“ဒါနဲ့ မင်းနဲ့အတူစောင့်ကြည့်ခဲ့တဲ့ ဆရာဦးကြည်လင်းဆိုတာတော့
မျိုးအောင်”

ဦးကောင်းတင်က မေးလိုက်သည်။

“ဦးကြည်လင်း အညာဘက်ကို ပြောင်းရတယ်၊ အခု မြို့နယ်ပညာရေး
မှူးတောင်ဖြစ်နေပြီ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် မနက်ဖန်တွင် စောင့်ကြည့်မည်နေရာကို ရွေးချယ်ကြ
လေ၏။

ချောင်း၏ အနောက်ဘက်တွင် ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ပေါက်
နေရာ ထိုအပင်ကြီးအောက်ကိုပင် ရွေးချယ်လိုက်ကြလေ၏။ အပင်ကြီးက
အကာအကွယ်ရသည့်အပြင် ထိုင်စရာ ကျောက်တုံးကြီးများလည်း အပင်အောက်
၌ရှိနေ၏။

ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးအောက်မှ ချောင်းထိပ်အထိ ဝါးနှစ်ရိုက်ခန့်သာ
ကွာကာ ချောင်းထိပ်မြင်ကွင်းကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရနိုင်ပါသည်။ ထိုမြင်ကွင်း၏
နောက်ဘက်တွင် ရွာကိုလည်း ခပ်ရေးရေး မြင်တွေ့နေရပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ယခင်ဆယ်နှစ်က ဒေါက်တာမျိုးအောင် ဓာတ်ပုံရိုက်
ခဲ့ရာတွင် ဝိညာဉ်များ၏ ပုံရိပ် မထင်ဟပ်ကြောင်း သိပြီးသော်ငြား ဓာတ်ပုံရိုက်
ရန် စိစဉ်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကောင်းတင်တွင် ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာ
တစ်လုံးစီ ပါလာခဲ့လေသည်။ ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာမှာ လှုပ်ရှားမှု(ဗွီဒီယို)ပါ
ရိုက်လို့ရသည်မို့ အခြေအနေပေးပါက ဗွီဒီယိုဖြင့် ရိုက်ကူးရန်ပါ စိစဉ်ထားလေ၏။

မနက်ဖန်အတွက် လိုအပ်သမျှ စိစဉ်အကွက်ရိုက်ပြီးသည့်အခါ
ဒေါက်တာမျိုးအောင်က ကိုဒေါ်နန့်မစပယ်တို့ မြှုပ်နှံထားရာ သင်္ချိုင်းဂူအား
ကျွန်ုပ်တို့လိုက်ပြခဲ့ပေသည်။

သင်္ချိုင်းဟောင်းကြီးသည်ကား တောကြီးပျက်မည်းအဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့
ပေပြီ။ မြက်ပင်၊ ကိုင်းပင်ရှည်များ ပေါက်ရောက်နေ၍ မြေပုံများ၊ အုတ်ဂူများကို
မမြင်သာတော့ပေ။ လွန်ခဲ့သော နှစ် ၂၀ က ဦးကောင်းတင်တို့မြင်ခဲ့ရသည့်
သင်္ချိုင်းဇရပ်ပျက်ကိုလည်း အပျက်အစီးအနေဖြင့်ပင် မမြင်ရတော့ပါ။ ပျက်စီး
ပြိုကျ၍ မြေခပျောက်ကွယ်ခဲ့လေပြီ။

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က ကိုဒေါ်နန့်မစပယ်တို့ အုတ်ဂူရှိရာသို့ ကိုင်းပင်
များကိုဖယ်ရှားကာ ရှေ့မှသွားနှင့်သည်။

ကိုင်းပင်ရှည်များကြားဝယ်မြှုပ်ကွယ်နေသော ကျယ်ပြန့်လှသည့် အုတ်
ဂူကြီးကို မြင်လိုက်ရလေပြီ။

အုတ်ဂူပေါ်၌ ခွေးလေးတစ်ကောင်အိပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ
၏။ ကျွန်ုပ်တို့အနား ရောက်သွားသည့်အခါ ခွေးကလေးက ခေါင်းထောင်၍
ကြည့်လိုက်ရင်း အုတ်ဂူပေါ်မှ ဆင်ပြေးသွားလေ၏။

ခွေးကလေးသည် အမွေးများတစ်ကိုယ်လုံးဖြူနေသော ရိုးရိုးအိမ်မွေး
ခွေးလေးသာဖြစ်ပေ၏။ ကြည့်ရသည်မှာ အုတ်ဂူပေါ်တွင် အေးမြသောကြောင့်
လာနေနေဟန် တူပေသည်။

ခွေးကလေးက ကျွန်ုပ်တို့အား အုတ်ဂူနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်နေပေ
သည်။

အုတ်ဂူပေါ်တွင် အပင်များ တွယ်ကပ်ပေါက်ရောက်နေကာ ရေညှိများ
လည်း တက်လျက်ရှိလေသည်။ အုတ်ဂူ၏ သက်တမ်းကား နှစ်ပေါင်း ၉၀
ကြာခဲ့လေပြီတည်း။ ကမ္ပည်းထိုးထားသောစာတမ်းများကိုလည်း ရေညှိများ
ဖုံးကွယ်ထား၍ မမြင်သာတော့ပါပေ။

ဪ-မနက်ဖန် ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ဆိုလျှင် အုတ်ဂူထဲ၌လဲလျောင်းနေ
ကြသည့် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ဝိညာဉ်များသည် အပြင်လောကသို့ ထွက်လာကြဦးမှာ
ပါတကား။

ခရစ်နှစ် ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၃ ရက်၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၆၄
ခုနှစ် ဝါခေါင်လပြည့်နေ့သို့-ရောက်ရှိလာခဲ့သေးပြီ။

ထိုနေ့ကား ကိုဒေါ်နနှင့် မစံယယ်တို့ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း
၉၀ ပြည့်သောနေ့ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ညနေ ၄ နာရီအချိန်ကပင် ချောင်းကွေ့ထိပ်သို့
ရောက်ရှိနေကြလေ၏။

ကျွန်ုပ် ဒေါက်တာစိုးထိုက်၊ ဒေါက်တာမျိုးအောင်နှင့် ဦးကောင်းတင်၊
ဒေါ်မာလာမွန်တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

ကေသီကောင်းမွန်လေးမှာ အိပ်ပျော်နေ၍ ဒေါ်လှယဉ်တို့အား အပ်
ထားခဲ့ပေသည်။ ကေသီကောင်းမွန် အိပ်ပျော်မနေလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့က
ခေါ်ခဲ့မည်မဟုတ်ပေ။ တစ်နည်းတစ်ဖုံဖြင့် လှည့်ပတ်ထားခဲ့မည်သာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်ဆောင်နေသည့်ကိစ္စကို လူကြီးများဖြစ်သော ဒေါ်လှယဉ်
နှင့် ဒေါ်ခင်ထားမေတို့သာ သိရှိပြီး၊ ငှါအောင်မှာမူ ဤအကြောင်းများကို သိ
မထားပါပေ။ ကေသီကောင်းမွန်ကိုကား ရှေးဦးကတည်းကပင် ပြောပြထားခဲ့ပါ။

ထိုနေ့က မိုးသည် မနက်ပိုင်းကတည်းက သည်းလိုက် စဲလိုက်နှင့်
မရွာတစ်လှည့် ရွာတစ်လှည့် ဖြစ်နေပေ၏။ ညနေပိုင်း၌ ခပ်ဖွဲဖွဲလေးမျှသာ
မပြတ်ရွာသွန်းနေပြန်တော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ယောက်ျားသားသုံးယောက်မှာ မိုးကာကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်ပြီး
ဒေါ်မာလာမွန်ကမူ ထီးတစ်လက်ဆောင်းထားပေ၏။ ယောက်ျားသုံးယောက်
သည် ကင်မရာကိုယ်စီလွယ်ကာ ရိုက်ကူးရန် အသင့်ပြင်ဆင်ထားကြလေသည်။

ဒေါ်မာလာမွန်ကား ပွဲကြည့်ပရိသတ်သက်သက်အဖြစ် လိုက်ပါလာ
ခြင်းပင်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီးအောက်တွင် တွဲကျနေသော
ညောင်ကိုင်းများကြား၌ မိုးခိုကာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြပေ၏။

ညနေလေးနာရီကတည်းကပင် ဝိရိယဗိုဇွာ လာရောက် စောင့်ဆိုင်း
နေခြင်းဖြစ်လေတော့သည်။

ညနေငါးနာရီကျော်ကျော်ခန့်တွင် မိုးသည် ရုတ်တရက် တိတ်သွားလေ
၏။ နေလည်း ပြန်ပွင့်လာလေသည်။

ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာသွားမိလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အတိတ်ပုံရိပ်ယောင်ထင်ဟပ်ခြင်း သဘောတရားအရဆို
လျှင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း၉၀၊ ဝါခေါင်လပြည့်နေ့က ရာသီဥတုအခြေအနေ
အတိုင်း ဖြစ်ပေါ်နေပြီ မဟုတ်ပါလော့။

သဘာဝတရား၊ ထိန်းသိမ်းသိမ်းထားသော နှောင်းအတိတ်ကာလ၏
ပုံရိပ်များသည် ထပ်တူကျသော ရာသီဥတုအခြေအနေတွင် တစ်ဖန်ပြန်၍ ထင်ဟပ်
လာမည်ဟု မျှော်လင့်ရပေ၏။

သို့နှင့် ညနေခြောက်နာရီအချိန်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

အခြေအနေကမူ မထူးခြားသေး။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး၏ မျက်လုံးများကမူ သဒ္ဓါင်းကုန်းအဟောင်းရှိရာ
တောစပ်သို့ မျှော်ကြည့်နေကြလေသည်။

၆ နာရီထိုး၍ ငါးမိနစ်လွန်ချိန်ထိ သဒ္ဓါင်းကုန်းဆီမှ မည်သည့်အပြောင်း
အလဲမှ ဖြစ်ပေါ်မလာသေးချေ။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်က ဒေါက်တာမျိုးအောင်၏ အတွေ့
အကြုံအရဆိုသော် သဒ္ဓါင်းထဲမှ ဝိညာဉ်များ ထွက်ပေါ်လာချိန်တိုင်ပြီ မဟုတ်ပါ
လော့။

ကျွန်ုပ်တို့ မျှော်ကြည့်နေကြစဉ်မှာပင် သဒ္ဓါင်းတောစပ်ဆီမှ ထွက်
ပေါ်လာသော အရိပ်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

အရိပ်သဏ္ဌာန်ကို သဲကွဲစွာ မြင်လိုက်ရသည်တွင်တော့ စိတ်စောကြီးစွာ
စောင့်မျှော်နေသော ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး စိတ်ပျက်သွားကြလေတော့၏။

သဒ္ဓါင်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသောအရာမှာ ခွေးလေးတစ်ကောင်သာ
ဖြစ်လေသည်။ အဖြူရောင်အမွှေးများနှင့် ခွေးဖြူလေးသည် သဒ္ဓါင်းတောစပ်မှ
ထွက်ခွာကာ ချောင်းဘက်ဆီသို့လာလျက် ရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့က ခွေးကလေးကို မှတ်မိလိုက်လေ၏။ မနေ့က ကိုဒေါနနှင့်
မစံပယ်တို့အုတ်ဂူပေါ်တွင် အိပ်စက်နေသော လေလွင့်ခွေးကလေးပင် ဖြစ်ပေ
သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကား သင်္ချိုင်းဆီသို့သာ ဆက်၍မျှော်ကြည့်နေကြပြန်လေသည်။

ဝိညာဉ်တို့၏အရိပ်အယောင်ကိုကား မမြင်ရသေး။

သူတို့ ဘာလို့ထွက်မလာကြသေးပါလိမ့်။

ခွေးဖြူလေးသည် တရွှေရွှေလျှောက်လာရာမှ ချောင်းနှင့် နီးလာသည်အခါ ချောင်းထိပ်ဆီသို့ ပြေးလာလေသည်။

ခွေးဖြူလေးက ချောင်းကွေ့ထိပ်တွင် ရပ်လိုက်လေ၏။ ခွေးကလေးသည် ခေါင်းကိုပတ်ချာလှည့်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဟိုသည်လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုပြီးနောက် သံရှည်ဆွဲကာ အူလိုက်လေသည်။

“ဟာ-ဒီခွေးက အနှောင့်အယှက်လာပေးနေပြန်ပါပြီ”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က ညည်းညူလိုက်လေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဝိညာဉ်တွေဟာ အနီးအနားမှာ ဘာဖြစ်နေနေ သူတို့ရောက်ချိန်တန်ခိုင် ရောက်လာတာပဲမဟုတ်လား၊ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ဦးကောင်းတင်က ပြောလိုက်လေ၏။

ခွေးဖြူလေးက ခေါင်းကိုအထက်သို့မော်ကာ သံရှည်ဆွဲ၍ အူနေဆဲပင်။

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်တို့မြင်ကွင်းထဲသို့ ရွာဘက်မှလာနေသော လူနှစ်ဦး၏ ပုံရိပ်ဝင်လာလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ထိုင်နေသည်မှာ ချောင်းဘက်မျက်နှာလှည့်၍ ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်ရာ ချောင်းတစ်ဖက်မှရွာရှုခင်းကို မြင်နေရပေ၏။

ရွာဘက်မှ ချောင်းဆီသို့ လျှောက်လာနေသောလူနှစ်ဦးကိုလည်း မြင်နေရပေသည်။

လူနှစ်ဦးသဏ္ဌာန်မှာ နီးလာသည်နှင့်အမျှပီပြင်လာရာ မိန်းကလေးနှစ်ဦးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုမိန်းကလေးနှစ်ဦးမှာလည်း အခြားမဟုတ်။ ကေသီကောင်းမွန်နှင့် ငဝါအောင်တို့ ဖြစ်နေကြပေသည်။

“ဟင်-ဟိုမှာ သမီးတို့နှစ်ယောက်ပါလား”

ဒေါ်မာလာမွန်က တအံ့တဩရေရွတ်လိုက်သည်။

“ပျင်းလို့လိုက်လာကြတာ ထင်ပါရဲ့ မွန်”

ဦးကောင်းတင်က ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အဖြစ်အပျက်တို့က လျင်မြန်စွာပင် ဖယ်ဆက်သလို ဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ်သွားပါလေတော့၏။

ချောင်းထိပ်မှ ခွေးဖြူလေးက အူနေဆဲ -

ကေသီကောင်းမွန်သည် ချောင်းအနီးအရောက်တွင် ငှက်အောင်နှင့် အတူလက်တွဲလျှောက်လာရာမှ ငှက်အောင်၏လက်ကိုဖြုတ်ချကာ ချောင်းထိပ်ဆီသို့ ပြေးလာလေသည်။

ငှက်အောင်က နောက်တွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့လေ၏။

ကေသီကောင်းမွန်က ချောင်းထိပ်မှ ခွေးဖြူလေးဆီသို့ အရောက်ပြေးလာကာ ခွေးဖြူလေးအနီးတွင် ရပ်လိုက်လေ၏။ ခွေးဖြူလေးသည်လည်း ကေသီကောင်းမွန် ရောက်အလာတွင် အူနေသည်ကိုရပ်လိုက်ကာ ကေသီကောင်းမွန်အား မော်ကြည့်နေလေသည်။

ကေသီကောင်းမွန်သည် မြေတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ကာ ခွေးဖြူလေးအား ပွေ့ဖက်လိုက်လေသည်။

ခွေးဖြူလေးက ကေသီကောင်းမွန်၏ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ကို လိုက်လံနင်းရှုပ်ကာ တအိအိအသံပေးနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် လှုပ်ရှားရန် သတိမရမီဘဲ မြင်ကွင်းကို အံ့ဩစွာ ငေးမောကြည့်နေမိကြ၏။

ထိုအခိုက်တွင် မမျှော်လင့်သော နောက်ထပ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာပြန်လေ၏။

ရွာဘက်ဆီမှ အပြေးလာနေသော ခွေးနက်ကြီးကျားဘို။

ကျားဘိုသည် ကျယ်လောင်စွာဟိန်းဟောင်ကာ ချောင်းထိပ်ဆီသို့ ပြေးလာလေသည်။

ကေသီကောင်းမွန်နှင့် ခွေးဖြူလေး ပွေ့ဖက်နေသည့်နေရာသို့ ဦးတည်ကာ အငြိုးတကြီး ကိုက်ခဲ့တော့မည်ဟန်ဖြင့် ပြေးလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဦးဆုံး သတိဝင်လာသူမှာ ဒေါက်တာမျိုးအောင် ဖြစ်လေသည်။

ဒေါက်တာမျိုးအောင်သည် ကင်မရာကို မြေပေါ်တွင်ချခဲ့ကာ သစ်ပင်အောက်မှ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

“ဟေး ကျားဘို၊ ကျားဘို၊ သွား-သွား”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က ပြေးသွားရင်း ကျားဘိုကို ဟန့်တားလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါက်တာမျိုးအောင်သည် ကျားဘိုထက် နောက်ကျကာ ထိုနေရာသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ကျားဘိုသည် ကေသီကောင်းမွန်နှင့် ခွေးဖြူလေးအား ခုန်အုပ်လိုက်လေ၏။

“ဟာ”

“အို”

“အမလေး”

လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း၌ ခွေးနှစ်ကောင် လုံးထွေးကိုက်ခဲနေသည့် မြင်ကွင်းကို ကျွန်ုပ်တို့မြင်လိုက်ရလေ၏။

တော်ပေသေးသည်။ ကျားဘိုသည် တောက်လျှောက်ရန်လိုလာခဲ့သော ကေသီကောင်းမွန်ကို ကိုက်ခဲခြင်းမဟုတ်ဘဲ ခွေးအချင်းချင်းသာ ရန်သူသဖွယ် ကိုက်ခဲလျက် ရှိပေသည်။

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က အနီးသို့အရောက်တွင် ကေသီကောင်းမွန်အား ဖြေမှဆွဲထူကာ ရင်ခွင်ထဲတွင် ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်လေ၏။

“သမီး-သမီး”

ကေသီကောင်းမွန်သည် ဒေါက်တာမျိုးအောင် ရင်ခွင်ထဲတွင် ညွတ်ခွေကျကာ သတိလစ်သွားလေတော့သည်။

ခွေးနှစ်ကောင်သည်လည်း လုံးထွေးကိုက်ခဲကြရင်းမှ အားလွန်ကာ ချောင်းထဲသို့ ကူးသွားကြလေသည်။ ချောင်းရေများသည် ဂယက်ထသွားလေ၏။

ခွေးနှစ်ကောင်ကား ရေထဲကျသွားသည့်တိုင် ကိုက်ခဲနေကြဆဲပင်။ ထို့နောက် အစီသန်လှသော ချောင်းရေထဲတွင် ချောပါကာ ဝဲကတော့တစ်ခုက သူတို့နှစ်ကောင်ကို စုပ်ယူလိုက်လေသည်။

ချေပြင်တည်ငြိမ်သွားသည်တွင် ခွေးနှစ်ကောင်ကိုလည်း မတွေ့မြင်ရတော့ပါပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ဖြစ်ရပ်ကို စာဖြင့် အသေးစိတ်ရေးသားတင်ပြနေခြင်းဖြစ်၍ အခြစ်မှာ ကြာမြင့်သည်ဟု ထင်ကောင်းထင်ပေလိမ့်မည်။ အမှန်မှာ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒေါက်တာမျိုးအောင်နှင့် ကေသီကောင်းမွန်တို့ဆီသို့ ကျွန်ုပ်၊ ဦးကောင်းထင်နှင့် ဒေါ်မာလာမွန်တို့ အပြေးရောက်ရှိသွားကြလေ၏။ ငှက်အောင်လေးသည် လျင်မြန်စွာ ရောက်လာလေသည်။

“သမီး-သမီး-ကေသီ”

ဒေါ်မာလာမွန်က ကေသီကောင်းမွန်၏ မေးဖျားကိုလှုပ်ယမ်းကာ ခေါ်လိုက်လေသည်။

“အင်-အင်”

ကေသီကောင်းမွန်က ညည်းညူရင်း သတိပြန်လည်လာလေသည်။

“သမီးရယ်-ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုလိုက်လာရတာလဲကွယ်”

ဒေါ်မာလာမွန်က ကေသီကောင်းမွန်ကို ရင်ခွင်ထဲ၌ ပွေ့ထားလိုက်လေသည်။

“မသိဘူးမေမေ၊ သမီး မေမေတို့ နောက်ကိုလိုက်ချင်စိတ်ပေါ်ပြီး ငုဝါလေးကိုလိုက်ပို့ခိုင်းတာပါ။ ဒီရောက်တော့ ခွေးကလေးကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လို သနားမိမှန်း မသိဘူး”

“အို”

“ပြန်ကြစို့၊ ကိုယ်တို့ပြန်ကြစို့ မွန်၊ လာ သမီး”

ဦးကောင်းတင်က ကေသီကောင်းမွန်ကို တစ်ဖက်မှတွဲလိုက်ကာ မိဘနှစ်ပါးက တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွဲခေါ်ရင်း ရွာဘက်သို့ လျှောက်သွားကြလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၊ ဒေါက်တာမျိုးအောင်နှင့် ငုဝါအောင်တို့သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နောက်ချန်ကာ လိုက်လာကြလေ၏။

“ဖေဖေ၊ ကျားဘိုကြီးကို ပြန်ပြီးမရှာတော့ဘူးလားဟင်”

“မရှာတော့ဘူး သမီး။ ခွေးပဲ၊ ရေကူးတတ်ပါတယ်ကွယ်။ ပြန်လာနိုင်ရင် သူ့ဟာသူပြန်လာပါလိမ့်မယ်။ ဖေဖေတော့ သူပြန်လာတော့မယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျားဘိုက ဘယ်လိုလွတ်လာတာလဲ၊ သမီးခေါ်လာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ မမကေသီကိုမှ ကျားဘိုကမတည်တာ။ သမီးခေါ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နွေလယ်က မေမေထမင်းကျွေးရင်း လှေစင်အိမ်ကလန့်ထိုးဖို့ မေ့သွားလို့ထင်ပါရဲ့ ဖေဖေ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် စကားဆက်မပြောဖြစ်တော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာပင် ရွာဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အတွေးထဲဝယ် ကျောက်ကျွေ့ရွာလမ်းချိုးသို့ ဝင်လာကတည်းက ဤနေရာဒေသသို့ ရောက်မှူးသည်ဟုထင်နေကြောင်း ကေသီကောင်းမွန် ပြောခဲ့သည့်စကားများကို ပြန်ကြားယောင်နေမိလေသည်။

ထို့အပြင် ရန်ကုန်တွင် ဒေါ်မာလာမွန်ပြောပြခဲ့သော လွန်ခဲ့သောနှစ် ၂၀၊ ကျောက်ကျွေ့မှပြန်အလာတွင် မစံပယ်ကို မကြာခဏအိပ်မက်မြင်မက်ကြောင်း ပြောခဲ့သည်ကိုလည်း ပြန်၍ ကြားယောင်မိပေသည်။

သို့ဆိုပါလျှင် -

အိမ်ပြန်အရောက်တွင် ညဉ့်ခန်း ဆက်တီခုံပေါ်၌ ထိုင်ရင်း ကျွန်ုပ်နှင့်
ဒေါ်မာလာမို့အောင်သည် စကားမပြောမိကြဘဲ အတွေးများဖြင့် ငေးငိုနေကြ
လေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲကွယ်၊ မင်းတို့သွားတဲ့ကိစ္စ အောင်မြင်ခဲ့ရဲ့လား၊ ဟိုဟာ
တွေကို မြင်ခဲ့ကြရဲ့လား”

ဒေါ်လှယဉ်သည် ရေနွေးကြမ်းနှင့် လက်ဖက်သုပ်ပွဲပါ သောမန်းကို
မယူလာရင်း ဒေါက်တာမျိုးအောင်အား မေးလိုက်လေသည်။

“မမြင်ခဲ့ရပါဘူး မမကြီး”

“ကောင်းပါလေကွယ်၊ မမြင်ရဘူးဆိုရင် သူတို့ ကျွတ်လွတ်သွားကြ
လို့ပေါ့။ နှစ်ပေါင်းကလည်း ကြာခဲ့ပြီကိုး။ ကျွတ်ကြလွတ်ကြပါစေ၊ ကောင်းရာဘုံ
ဘဝရောက်ကြပါစေကွယ်”

ဒေါ်လှယဉ်က ရေနွေးငွေ့ကို စားပွဲပေါ်ချပေးခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်သွားလေ
သည်။

“ဒေါက်တာ၊ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ မဆွေးနွေးတော့
ဘူး၊ မပြောတော့ဘူးများ၊ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ကောင်းပါတယ်”

“ဆေးခန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်လူနာတွေစောင့်နေလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်
ဒေါက်တာ၊ ရေနွေးကြမ်းသောက်ပါဦး”

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က ကျွန်ုပ်ကိုနှုတ်ဆက်ကာ ဆေးခန်းဆီသို့ ထွက်
သွားလေသည်။

ဦးကောင်းတင်နှင့် ဒေါ်မာလာမွန်တို့ ညဉ့်ခန်းသို့ ရောက်လာလေ၏။

“ကေသီလေး အခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

“ကောင်းနေပါတယ်၊ အိပ်ရာထဲမှာ မှိန်းခိုင်းထားတယ် ဒေါက်တာ”

“သူ ဘာမေးသေးလဲ”

“ဘာမှမမေးရှာပါဘူး၊ သူ့ဘာကိုမှလည်း သိပုံမရဘူး၊ ခွေးဖြူလေးကို
သနားတယ်လို့ပဲပြောတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲရှင်၊ ကျွန်မတို့ ဒီကိုလာမိတာ မှားပြီထင်ပါရဲ့ ဒေါက်တာ”

ဒေါ်မာလာမွန်က ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်မာလာမွန်”

“ပြဿနာရဲ့အဖြေဟာ ‘ဘာ’ဆိုတာ သိလိုက်ရပြီပဲရှင်၊ ပြောဖို့ လိုသေးလို့လား”

“ဒေါ်မာလာမွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသလား”

“ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မသမီးလေးကို မစံပယ် မဖြစ်စေချင် ဘူးရှင်”

“ဒေါ်မာလာမွန်ပဲ မစံပယ်ကို သနားတယ်ဆို။ ဝိညာဉ်ဘဝက ကျွတ် လွတ်အောင် ဒေါ်မာလာမွန်ကိုယ်တိုင် ဆုတောင်းပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မသနားတယ်ဆိုတာက သူ့ဘဝကို သနားတာ ပါ။ ကျွန်မတို့မြင်ခဲ့ရတဲ့ ပုံရိပ်တွေကို ကရုဏာသက်မိတာပါ။ ကျွန်မသမီးလေးကို တော့ မစံပယ် မဖြစ်စေချင်ပါဘူး ဒေါက်တာရယ်”

“ကေသီကောင်းမွန်လေးဟာ မစံပယ် ဖြစ်စေဦးတော့၊ ဒေါ်မာလာမွန် တို့အနေနဲ့ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူးဗျာ။ မစံပယ်က လူတစ်ကိုယ်ဘဝတစ်ခုသပ်သပ်ပါ။ ကေသီကောင်းမွန်က ဘဝတစ်ခုသပ်သပ်ပါ။ ခေတ်ကာလချင်းကလည်း မတူ တော့ပါဘူး ဒေါ်မာလာမွန်။ မစံပယ်ခေတ်က လူမှုရေးအခြေအနေနဲ့ ခုခေတ် အခြေအနေဟာလည်း ကွာခြားနေပါပြီ။ ကေသီကောင်းမွန်လေးဟာ ကွန်ပျူတာ ကျောင်းသူခေတ်ပညာတတ်လေးပဲ။ သူ့ဘဝက လှပနေပါတယ်။ မစံပယ်လို ချစ်ကံဆိုးတဲ့ဘဝရှင် မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူးလေ”

ဒေါ်မာလာမွန်နှင့် ဦးကောင်းတင်က ကျွန်ုပ်ပြောသော စကားများကို ငေးငိုင်းကာ နားထောင်နေကြလေသည်။

“တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ အဆန်းတကြယ်တွေလဲ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ သတ္တဝါတွေဟာ နိဗ္ဗာန်မရခင်စဉ်ကြားမှာ ဘဝပေါင်းများစွာကို ကျင်လည်ရောက်ရှိရတာပဲ မဟုတ်လား။ လူဖြစ်လိုက်၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်လိုက်နဲ့ သံသရာလည်နေကြတဲ့ သံသရာခရီးသည်တွေပါ ဒေါ်မာလာမွန်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် လူ့ဘဝ၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝ၊ ကျေးငှက်သာရကာဘဝ များကို အထပ်ထပ်အဖန်ဖန်ရောက်ရှိရင်းက ပါရမီပြည့်ဆည်းခဲ့ရတာမဟုတ်လား ဗျာ”

“ဒေါက်တာက စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုရအောင် တရားတော်နဲ့လည်း နှစ်သိမ့် တတ်ပါပေ့ရှင်။ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မစိတ်ကို ဖြေသိမ့်လို့ရပါပြီ ဒေါက်တာ”

“ကေသီကောင်းမွန်လေးက အကြောင်းစုံကို ဘာမှ ကောင်းကောင်း

သိရတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒါတွေကိုလည်း ခဏနေရင် မေ့သွားမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့
က ဒီအကြောင်းအရာတွေကို မဖော်ထုတ်မပြောဆိုတော့ဘဲ နေလိုက်ကြရုံပေါ့
ဒေါ်မာလာမွန်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ၊ ဆောင်းထဲကိုကူးသွားတဲ့ သတ္တဝါနှစ်ကောင်
ဟာလည်း မပြောကောင်းဆိုကောင်း တိုဒေါနနဲ့ ကိုမှန်တိုင်းတို့ဖြစ်ခဲ့ရင် သူတို့
အတွက် ဒါဟာ နောက်ဆုံးဘဝဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်ခွင့်”

နောက်တစ်နေ့မနက်၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်ကျွေရွာမှ နံနက်
စောစောပင် ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့ကြလေ၏။

နဂိုအစီအစဉ်အရ နှစ်ရက်ခန့်နေထိုင်အပ်န်းငြိမည်ဟု ရည်စူးခဲ့သော်
လည်း ကြုံရသောအဖြစ်များကြောင့် စိတ်နှလုံးညှိုးနွမ်းကာ ဆက်လက်နေလို
စိတ် ကုန်ခန်းခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အကြောင်းစုံကို မသိရှာသော ဒေါ်လှယဉ်နှင့် ဒေါ်ခင်ထားမေတို့က
တားမြစ်သေးသော်လည်း ဒေါက်တာမျိုးအောင်ကမူ တားမြစ်ခြင်း မပြုတော့ပေ။

ဒေါက်တာမျိုးအောင်သည် ချောင်းကူးတံတားတစ်ဖက်ထိပ်အထိ လိုက်
ပို့ကာ တံတားထိပ်၌ ဆင်းနေရစ်ခဲ့ပေ၏။

ဒေါက်တာမျိုးအောင်က ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ကို လက်ပြကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေ
သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါက်တာမျိုးအောင်ကိုလည်းကောင်း၊ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်
လျက်ရှိသော ကျောက်ကျွေရွာကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းများကို
လည်းကောင်း မျှော်၍ကြည့်လိုက်ကာ ဤနေရာ၌ဒေသတွင် လွန်ခဲ့သော
နှစ်ပေါင်း ၉၀ က ဖြစ်ပွားခဲ့သော ရင်နင့်ကြေကွဲဖွယ် ဖြစ်ရပ်ဆိုးမျိုး ထပ်မံဖြစ်ပွား
ပါစေကြောင်းနှင့် လူသားအားလုံး တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး မေတ္တာထားနိုင်ပါစေ
ကြောင်း လေးနက်စွာ ဆုတောင်းလိုက်မိလေတော့သတည်း။

ဆောင်းလှလင်

၂-၉-၂၀၀၆

၈-၁၀-၂၀၀၆